

HARLEQUIN®

Romance™

52

D 10/93

Lindsay Armstrongová
Režisérova žena

ROK S HARLEQUINEM
1982-1991

HARLEQUIN®

Romance™

Před dvěma lety byla mladička adeptka herectví Caty štěstím bez sebe, že se s nížení slavný režisér Tom West. Zpočátku jí vůbec nevadilo, že jen trpělivě celé dny čekala doma na svého manžela. Teď ale Caty dospěla v ženu a začíná se na všechno dívat jinak...

*Je mnoho lásek,
jen jediná největší...
Je mnoho romancí,
jen jediná od Harlequina!*

ISBN 80-7170-035-5

Cena 34,90 Kč

Milá čtenářko,

tento měsíc je pro naše nakladatelství - a doufáme, že i pro Vás - velikým svátkem. Slavím totiž SVOJE první narozeniny! V říjnu minulého roku začaly vycházet moje první dvě edice - Romance a Desire - a v průběhu necelého roku se k nim přidaly další čtyři - Temptation, Superromance, Speciál a Extra.

Temptation a Superromance už asi dobře znáte, speciály vycházejí čtyřikrát do roka - už se můžete těšit na vánoční speciál, který vyjde příští měsíc. Extra je úplně nová edice, ve které budeme vydávat knížky při oslavě zvláštních příležitostí - jako jsou právě MOJE narozeniny.

Abyste je mohli oslavit se mnou, vydávám pro Vás v této edici historickou romanci Čest lorda Bar-tona. Doufám, že se Vám všem bude líbit.

Jak vidíte, mám se na roční děťátko čile k světu a chystám pro Vás i v druhém roce svého života další překvapení!

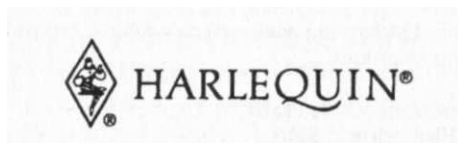
Příjemnou četbu Vám přeje a na Vaše dopisy se těší

Váš Harlequin

**Harlequin Publishers, s.r.o. Kubánské nám. 11
105 00 Praha 10**

Lindsay Armstrongova

REŽISÉROVA ŽENA

**Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha**

Název originálu:
The Director's Wife

První vydání:
Harlequin presents, 1992

Překlad:
Jan Rozbroj

Odpovědný redaktor:
Eva Hauserová

© 1991 by Lindsay Armstrong
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1993

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises, B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Sazba: Sdružení MAC, Praha
Vytiskl: Elsnerdruck, SRN

CENA 34,90 Kč

ISBN 80-7170-035-5

PRVNÍ KAPITOLA

Caty Westová pozorovala z kuchyňského okna horu Macedon, která se tyčila v dálce za zahradou a výběhy pro koně. Přípravovala právě oběd pro sebe, manžela a dva hosty. Byl krásný letní den, slunce neúprosně pálilo na obloze bez jediného mráčku a Caty se v očích zračila nevyslovená touha. Cítila, jak jí do nitra proniká opojná vůně trávy a dráždivý kouř hořícího dřeva, a přemýšlela, co by asi Tom řekl, kdyby za ním přišla - tím by porušila všechna pravidla - a požádala ho, aby odřekl ten oběd a vzal ji na piknik na Šibeniční skálu.

Zavřela oči a vzpomněla si na dobu před dvěma lety. Měli zrovna po svatbě a Caty stále nemohla uvěřit, že Tom West, uznávaný režisér a scénárista, pověstný svojí arogancí, prudkým temperamentem a vášnivým vztahem k ženám, se oženil právě s ní. A nejen to. Dokonce si ji přivedl do tohoto krásného starého domu s příkrými střechami, vysokými komíny a rozlehlou zahradou. Za zahradou se v dálce rýsovala hora Macedon, které se podle legend říkalo Šibeniční skála.

Vzpomněla si, jak jí vždycky připadalo, že skála je prodchnuta jakousi zlověstnou atmosférou. Ale ve dnech slunečných a klidných bývala i skála plna míru a pohody. A ona a Tom se milovali, schováni ve vonící trávě v půvabném údolíčku, a Šibeniční skála se na ně dívala.

Caty otevřela oči, odvrátila se od okna a bolestně se pousmála svým podivným fantaziím. Hora Macedon přece nemohla dávat najevo svůj nesouhlas s jejich milováním. Jak také? Proklela snad jejich manželství? Ne, to by bylo směšné. A navíc - bylo tak rozkošné, když jí Tom navrhl milování a něžně se zasmál. Pak se její oči rozšířily a začala se červenat. Ale později se už nesmál, když si začala rozepínat blůzku ve snaze ukázat mu, že není tak docela ostýchavá a stydlivá, jak si myslí. Znovu pocítila, jako by se to stalo právě teď, doteky jeho prstů, objetí jeho paží, cítila, jak ji zvolna políbil nejprve

na rty, potom na šíji, hrdlo a ještě níž, dokud nebyla tak omámená touhou, že ani nevěděla, kde je.

„Cat - kočička?“

Caty zamrkala, přenesla se ze svého vnitřního světa zpět do kuchyně a ve dveřích uviděla stát svého manžela, který se na ni zamračeně díval. Opakoval její jméno, přitom zdvihl obočí, vykročil k ní a dodal: „Vypadala jsi jako v transu, nechceš mi říct, kde jsi v duchu byla?“

Začervenala se, tento zvyk dosud neztratila, a spěšně se otočila ke kuchyňskému stolu, na kterém připravovala salát.

„Nikde. Jen... přemýšlela jsem.“

Tom se opřel svými širokými rameny o zed' a pozoroval, jak odměřila olej, ocet a trochu hořčice, jak potom vše nalila do skleněné broušené mísy a pořádně promíchala.

„To jsi musela mít nějaké obzvláště sentimentální myšlenky.“

„Ani ne,“ zalhala a pokusila se o úsměv.

„Pojď sem, Caty,“ řekl měkce.

„Tome,“ její tváře se znova pokryly ruměncem, „nestihnu to. Už tady brzy budou a já jsem se ještě ani nepřevlékla a -“

„Protože sníš s otevřenýma očima o něčem, co se mnou nechceš sdílet?“ zeptal se líně.

„Nestihnu to, to je celé.“

„Tak tedy půjdu já k tobě,“ zamumlal a dřív než se stačila uhnout, jeho ruce ji objaly kolem pasu. „Tome -“

„Vždyť po tobě nic nechci,“ řekl vážně se zábleskem pobavení v světle hnědých očí, které jí pronikaly tak hluboko do duše. „Jen jsem tě chtěl obejmout. Vypadáš, jako bys to potřebovala,“ dodal s nepatrným úsměvem na rtech.

Caty se odtáhla. Tom to ucítil a jeho oči se zúžily. Náhle mu zdrsnel hlas: „Kde je chyba, Caty? Řekni mi to!“

„Nikde,“ odpověděla krátce a tvrdošíjně sevřela rty.

„Chováš se jako dítě, Caty,“ netrpělivě ji přitáhnul k sobě.

Věta, kterou tak často slýchala právě od svého muže, Toma Westa, muže vysoké postavy a uvolněných pohybů, pronikala její myslí. Vždy je po jeho - po dobrém nebo po zlém. Tomův obličej nebyl uhlazeně líbivý, plavé vlasy míval vždycky rozčuchané. Byla to právě jeho bezstarostnost a sebevědomí, co k němu přitahovalo celé zástupy žen. Bylo mu třicet osm let, proti Catiným dvaadvaceti, takže měl odpovídající zkušenost a také schopnost vzrušovat ji tak, že dokázala být šťastná už jen z pouhého faktu, že ji Tom chce. Přestože věděla, že fyzická láska je jediný důvod, proč o ni stojí.

V Tomově pracovně zazvonil telefon. Tom zvedl hlavu, podíval se na Caty a posměšně řekl: „Zachráněna zvonkem. Stejně mi to budeš muset jednou říct.“ Pustil ji a zlehka se prsty dotkl jejích úst. „Nezpozdi se zas moc, prosím. Mám už hrozný hlad.“

Caty se dívala, jak odchází a významně za sebou zavírá dveře. Opravdu mimořádně symbolické gesto, pomyslela si zuřivě a zaťala zuby.

„Dobrá, já ti to tedy povím, Tome Weste - nebo to řeknu alespoň sama sobě,“ pronesla Caty tiše. „Nevím, proč ses se mnou oženil. Vůbec nic o tobě nevím! Kromě postele a tohoto domu spolu nemáme nic společného, nesdílíš se mnou žádný ze svých plánů, žádný sen, nic, až na několik maličkostí, které se přihodí tady. Způsobuješ, že se cítím negramotná, nezralá a dobrá jen pro jednu věc. A ani tím si nemůžu být jistá. Jistá, že jsem opravdu dobrá a jediná, se kterou ty spíš. Vždyť jsi pořád někde pryč, a já... já?“

Zírala ještě dlouho na kuchyňské dveře a viděla před sebou ten hrozný otazník, když uslyšela zvuk motoru na šterkové příjezdové cestě.

„Sakra, už jsou tady!“ zašeptala a pustila se rychleji do přípravy oběda.

Oběd byl, přes všechny spěch, opravdu znamenitý. Caty připravila slavnostní stůl - prostřela krémový damaškový

ubrus, stříbrné příbory, broušené sklo a celkový dojem zvýraznila vázou s kyticí rozkvetlých vonících růží. Po obědě Caty sklídila ze stolu a přinesla jemný, jako papír průsvitný kávový servis. Zatímco se čekalo na kávu, Tom nabídl mužům skleničku portského a konverzace se stočila k hlavnímu důvodu této návštěvy.

Oba hosté spolupracovali s Tomem na jeho nejnovějším filmu. Duncan Haines, vedoucí produkční společnosti, byl jemný muž s ospalýma očima. Přátelili se už dlouhá léta a Tom respektoval nejen Duncanův cit pro finanční záležitosti, ale i jeho umělecký úsudek. S Duncanem ostře kontrastoval druhý host, autor bestselleru, podle kterého měl být film natočen. Petr Partridge byl mladší, snědý, hubený a prudký. Tom film režíroval a spolu s Petrem pracovali na scénáři.

Asi to nebude právě jednoduchá spolupráce, odhadovala Caty, když pozorovala Petrův snad až příliš zaujatý výraz.

„Chloe,“ nadhodil Petr. „Stále ještě nemáme tu správnou Chloe. Ostatní role už jsou obsazeny. Hlavní ženskou roli hraje Bronwen Bishopová, z toho mám radost, zdá se, že je opravdu úspěšná, talentovaná a že má potřebnou vitalitu.“

„Ale mohla by se ukázat jako dost nekompromisní ženská, Petře,“ opáčil Duncan. „Dej si na ni pozor. Mohly by tě poplést její velké tmavé oči a štíhlá postava.“

Petr se na chvíli odmlčel, pak pokrčil rameny a zaujatě pokračoval: „Myslím, že by Chloe měl hrát někdo neznámý, někdo, kdo v sobě má stopy záhadnosti, krásy i zranitelnosti. Takový ten tajemný půvab, který jednou spatříte a nikdy na něj nezapomenete, i kdyby jste ho viděli jen koutkem oka.“

Caty si všimla, jak si Tom s Duncanem vyměnili pohledy, zatímco si Petr osladil kafe a energicky ho zamíchal.

„Najdeme ti tvoji Chloe, Petře,“ řekl Duncan smířlivě.

„Je to velmi důležitá postava, Duncane,“ odpověděl Petr naléhavě. „Víš, není to moc velká role, ale svým způsobem představuje jádro celé věci. Ta dívka nečekaně vstupuje do

Robertova života, ale on na ni nesmí vztáhnout ruku. Ona je zvláštní -veselá, nostalgická, bezbranná i smyslná. Dopad její přítomnosti na Roberta je opravdu osou celého příběhu.“

„My to chápeme, Petře,“ řekl klidně Tom. Pak se podíval k oknu a zavolal na Caty: „Pojď se podívat, kdo je za oknem, Caty! Tvůj nejlepší přítel.“

Caty se otočila k oknu a musela se pousmát. „Nevím, jestli nejlepší, ale rozhodně nejvytrvalejší.“

„Tak ho pozvi dál, asi má hlad.“ „To není pes, Tome!“ odpověděla rozhořčeně Caty.

„Někdy za tebou chodí, jako by byl tvůj pes. Tak, Williame, pojď sem,“ řekl dítěti. „Představím tě. Pánové, tento mladý muž je William Casay, který bydlí s dědečkem a babičkou hned vedle nás. Většinu času jim utíká z domu. Posad' se u nás, Willy, určitě pro tebe zbylo něco od oběda.“

„Díky, pane West,“ odpověděl sedmiletý hubený chlapec, kterého hned tak něco neuvedlo do rozpaků, a dychtivě se posadil. „Už jsem obědval a taky mám umytý ruce - koukněte!“ ukázal dlaně.

„Výborně,“ řekl Tom. „Je vidět, že děláme pokroky.“

„Neměl jsem ale žádný moučník,“ suše prohodil Willy. „Babička mě vždycky odbývá jen jablkem nebo něčím podobným. A Caty dělá ty nejlepší moučníky na světě!“

„To skutečně dělá,“ souhlasil vážně Duncan. „Caty, opravdu vaříš báječně. Díky za vynikající oběd,“ pohladil Duncan její paži, když před něj postavila zmrzlinový pohár s ovocem. „Sedni si, popovídáme si. Zasloužíš si oddech. A nádobí nech na Tomovi,“ dodal uličnický. „Ale...“

„Jen se posad', Caty,“ pobídl ji ironicky Tom. „Dáš si skleničku portského? Nenabídl jsem ti ještě?“

„Ne, děkuji.“ Přitáhla si židli a posadila se hned vedle Williama. „Tohle je zvláštní příležitost, Wil-ly,“ řekla vážným tónem. „Tvoje babička má pravdu, není dobře, když jíš tolik zákusků.“

„Tedy, my tě, Williame, nepodplácíme. Jenom ti chceme trochu popřát,“ shovívavě se usmál Tom.

Duncan a Petr se zasmáli, ale Caty se na svého muže podívala vyčítavě. „Doufám, že nepochopil ani polovinu toho, co jsi mu řekl, Tome.“

„Ano?“ setrval na ní Tomův pohled. Díval se na její husté světlé vlasy, které měla sčesány dozadu na šíji, na její husté obočí a jasně modré oči, pozoroval Catiny plné rty, modrobílé šaty bez rukávů s obdivuhodným výstřihem a staženým úzkým pasem, líbila se mu hladká vznešená křivka jejího hrdla a paží.

Pak se usmál svým intimním myšlenkám a řekl: „Připrav se, Williame, že si dnes odpoledne ve čtyři hodiny dám s tebou ostrou dvacetiminutovku toho prastarého a barbarského rituálu, který bezpochyby vznikl v stejně barbarské škole. Tak co tomu říkáš? Chceš se vsadit?“

„Teda, to je skvělý!“ řekl radostně Willy. „Zrovna jsem se vás chtěl zeptat, jestli byste si se mnou nešel zahrát rugby. Ale když máte návštěvu, nechtěl jsem otravovat.“

Všichni se smáli, včetně Caty, ačkoli ta poněkud méně vesele.

„Myslím, že vy dva potřebujete své vlastní děti,“ pronesl stále se usmívající Duncan. „Co vám v tom brání?“

Caty se odmlčela, hleděla do manželových očí a její úsměv pohasl. Po chvíli, která už začínala být trapnou, Tom odpověděl: „Na to je ještě přece dost času, Duncane.“

Trapnou situaci vyřešil nečekaně Petr Partridge, který sebou náhle křečovitě škubl, převrhl šálek kávy a prudce se postavil. Vylité kávy si ani nevšiml a zíral na Caty. Pak vykřikl: „To je přece ono! Jak jsem mohl být tak slepý? Chloe!“

Caty hned nedošlo, že mluví k ní, a stírala ubrouskem rozlitou kávu. Místo ní tvrdě a rozhodně odpověděl Tom: „Ne!“

„Ale... přece...,“ Petr ze sebe jen stěží dostával slova, tak velké bylo jeho pohnutí. „Ona je dokonalá! Je v ní všechno, co jsem vám popsal! Nevidíte? Je tak... zranitelná, nostalgická -“

„Petře!“ zvolal varovně Duncan.

Caty přestala utírat kávu, podívala se postupně na všechny tři, pak zpátky na Torna, a nakonec se zeptala: „Má na mysli... mě?“

„Ano.“ Tomův tón byl strohý a úsečný.

„Ale -“

„Ty máš nějakou zkušenost jako herečka, že, Caty?“ pokračoval nedbale Petr. „Při natáčení jste se přece vy dva potkali, ne?“ obrátil se na Torna a upřel na něj zářící pohled.

„Posaď se, Petře,“ řekl pomalu Tom a obratně změnil tón. „Ano, potkali - takový typický románek režiséra a herečky. Příběh, který si musím ještě odpustit,“ dodal sotva slyšitelně, ale tak, aby to Caty zaslechla. Začervenala se. „Byla to jenom divadelní hra. Caty nikdy nehrála před kamerou.“

„Hrála.“

Všichni pohlédli jejím směrem.

„Abych byl přesný - zahrála sis v jedné televizní reklamě.“

„To je také práce před kamerou,“ pokrčila rameny.

„Prodej šampónu je přece jen něco trochu jiného než prodávání tajemné ženy Petra Partrid-ge,“ řekl suše Tom s nebezpečným zábleskem v očích. „A než se o tom budu bavit dál - víte přece, že když spolu pracují manželé, nedělá to dobrotu.“

„To by mně starosti nedělalo,“ poznamenala (‘aty tiše. „A navíc - myslím, že potřebuji nějakou náročnější práci. Ale nechám to na vás. Pojď se mnou, Willy, pomůžeš mi s nádobím. To bude pokuta za ty zakázané zákusky!“

O několik hodin později se Caty dívala z ložnice, jak hosté odcházejí. Možná nevědí, že jsem se vrátila z procházky, pomyslela si. Nebo ji nechtěli znovu potkat. Povzdychla si a přejela prsty po dlouhých závěsech z modrého sametu. Hlavní

ložnice byla zařízena ve viktoriánském stylu. Sametové závěsy, křesla i tapety byly modré, kolem pokoje byl rozestavěn mahagonový nábytek a uprostřed se vyjímalá postel s nebesy.

„Byla snad udělána přímo pro tebe,“ nadhodil Tom, když zde spali první noc. „Ladí s barvou tvých očí.“

Byly to mé oči, pomyslela si, které budily jeho zájem od samého začátku. Co vlastně mínil tou omluvou sám sobě? Ze vůbec dovolil, aby se to stalo? Nebo že seznámení proběhlo podle nějakého klišé? Pamatovala si na to tak jasně...

Devatenáctiletá Caty Kerrisová v prvním ročníku herecké fakulty NIDA, která díky svému smyslu pro komedii získala teprve nedávno místo v herecké škole. A Tom West, známý režisér, který ve svých seminářích režíroval hry produkované přímo studenty. Caty hrála v milostné scéně, během níž se měla vášnivě líbat se svým hereckým partnerem. Byl v tom ale jeden háček. Navzdory Caty-ně vzhledu a jejímu zatím ještě skrytému talentu se tato role pro ni vůbec nehodila.

„Tak hele -“ Tom West k nim přispěchal přes pódium, „byli jste oba asi tak působiví, jako když se líbají dvě mražené tresky. Copak ses nikdy nelíbala?“ dožadoval se odpovědi a očima jí přejížděl po tvářích červených rozpaků a po štíhlé postavě.

„No... vlastně ne,“ zamumlala Caty a přikrčila se.

„Nechce se mi tomu věřit,“ pronesl pomalu a tiše, zatímco se všichni smáli. „Tvoje oči jsou takové... kde tě drželi celou tu dobu?“

Caty na něj zírала pohledem zhypnotizovaného králíka a nebyla schopna odpovědi až do chvíle, kdy jí s netrpělivým gestem suše řekl: „Dobře, ale v zájmu své kariéry bys měla získat nějakou zkušenost. Takže,“ dodal se sarkastickým úsměvem, „dělá se to takhle.“

Byl to polibek, který určitě vešel do historie školy. Způsobil, že všichni okolo ztuhli úžasem. Caty přitahoval tento vysoký, světem protřelý muž od chvíle, kdy ho poprvé spatřila,

ale uvědomila si to až později. Nechtěla si to vůbec připustit. Jenže teď, když polibek skončil, jeho ústa se oddálila a on ji od sebe odsunul, zůstala stát jako omráčená. Cítila určité probuzení a otevření se, nevyslovené doznání, když ji objímal, dotýkal se jejího těla, když ochutnával její rty a když jí přejížděl prsty po pažích, šíji a po hedvábných vlasech. To vše Caty připadalo jako zjevení. Tom si toho všiml a lehce se zamračil. Celá situace byla ztížena tím, že je všichni viděli a teď se začali neohrabaně pohybovat kolem, jako by se nic nestalo. Tom stroze ukončil cvičení a Caty odklopýtala stranou. Myslela si, že už nikdy nebude mít odvahu podívat se mu do očí a přijít do této školy. Rychle si sbalila svoje věci a utekla ven do mokrého zimního odpoledne. Na chodníku u ní zastavilo auto, řidič se naklonil, otevřel dveře a řekl: „Sedni si, Caty.“

Byl to Tom West. Musela se sehnout, aby na něj viděla, a ačkoli se snažila promluvit, slova jí vázla v hrdle.

Tom chvíli vyčkával a pak ironicky řekl: „Chtěl jsem tě jen vzít na skleničku - pokud piješ, nebo na kafe, a omluvit se ti.“

Sedli si do vyhrátého, temného baru a Caty si objednala brandy. Pak na Torna bezmocně pohlédla. Měl zvlhlé a rozčuchané vlasy a na jeho tvídovém obleku se leskly kapky deště. Nepřítomně si pohrával se sklenkou whisky a upřeně se díval na své prsty. Caty se rozbušilo divoce srdce. Říkala si - třeba teď...? Ale byli si tak vzdáleni, bylo nemožné, aby tento vysoký, zajímavý a zkušený muž o ni projevil zájem.

Tom zvedl oči a setkal se s Catiným upřeným pohledem. Udiveně zdvihl obočí.

„Kdybych tak věděl, co se děje za těma krásnýma modrýma očima, malá **Caty**. Opravdu se omlouvám, že jsem tě dostal do této situace. Snad si nemyslíš, že jsem zničil tvoji hereckou kariéru, nebo ano?“ odmlčel se a pak pokračoval: „To vše bude na příští zkoušce zapomenuto, nemusíš si dělat zbytečné starosti.“

Ke svému překvapení Caty uslyšela, jak sama říká: „Nemyslím si, že se hodím pro tuto roli, ani po tom ne.“

Několik okamžiků si ji Tom soustředěně prohlížel.

„Možná ne,“ řekl zvolna. „Alespoň teď ještě ne. Jak je to možné?“ Oči se mu zúžily. „Chci říct -zdáš se být talentovaná, rozkvétající herečka. No asi se pro tu roli nehodíš.“

„Jsem mnohem lepší ve vážných věcech než v líbání,“ usmála se, „ale přesto jsem si myslela, že bych to mohla hrát. Myslela jsem, že budu moci rozšířit svůj obzor. Teď ale nevím. Určitě bych nemohla... no...,“ zmateně se odmlčela.

„Políbit vášnivě kohokoli?“ zeptal se Tom lehce pobaveně. „Možná je to tvou výchovou. Vyprávěj mi, jak jsi vyrůstala.“

O půl hodiny později Caty skončila a rozpačitě si uvědomila, že mu vylíčila celý svůj dosavadní život. Vyprávěla, jak jí zemřeli rodiče, když jí byly čtyři roky, a jak ji pak vychovávala babička s pomocí internátní školy jednoho ženského kláštera. Catina babička, teď už mrtvá, byla staromódní, panovačná dáma.

„Překvapuje mě, že ses vůbec dostala sem na hereckou fakultu.“

„Všichni Kerrisové měli totiž tvrdohlavou povahu, asi jsem ji také podědila.“

„Ale proč právě herectví?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Proč to dělají jiní?“

„Já to znám,“ řekl Tom, „ale v některých případech je to způsob protestu. V tvém případě jde o protest proti bezpečnému, snad až potlačovanému dětství.“

Caty chvíli uvažovala a potom se vážně zeptala: „Vy si nemyslíte, že bych měla nějaký talent?“

Tom si poposedl a usmál se.

„To jsem zrovna neřekl. Je to tvůj první rok, a když tě přijali, musela jsi něco předvést. Vlastně obdivuji tvoji houževnatost a pro tuto profesi musí být člověk vytrvalý.“

Pohnul hlavou a zvědavě si ji prohlížel svýma chytrýma očima.

„Nehledě na školu, co dalšího děláš se svým životem?“

„Spoustu věcí,“ odpověděla neurčitě Caty.

„Žiješ sama?“

„Ano. Zdědila jsem docela slušné peníze, tak si to mohu dovolit.“

„Býváš někdy osamělá?“

Podívala se na něj a pak uhnula pohledem.

„Občas. Ale člověk si zvykne. Navíc dělám spoustu věcí. Navštěvuji školu klasického vaření, patřím k výboru dobročinných sbírek našeho kostela a mám přátele. Nemusíte mě litovat,“ dodala důstojně.

„Ne,“ řekl zamyšleně.

Ještě si chvíli strojeně povídali a potom ji Tom zavezl domů.

„Mohl bych změnit tu roli, pokud nic nenamítáš. Doufám, že je mi odpuštěno.“

Caty strnula.

„Caty,“ řekl tiše, „věř mi, mohu to udělat, aniž bys ztratila svou tvář.“ Smutně se usmál. „Tak to bude, myslím, lepší pro každého, zvláště pro tebe.“

„V pořádku.“

Tom změnil roli, jak slíbil. Přestože Caty hrála teď menší roli, hrála starší paní nepochybně radši než vášnivou ženu. Tom mistrovsky zvládl nejen hru samotnou, ale i všechny herce, takže na onen polibek nikdo nedělal nářázky ani za jejich zády. Caty ale nevěnoval žádnou pozornost a choval se k ní jako dřív.

Choval se k ní stále stejně, ale když se o pár týdnů později srazili v odpoledním shonu, takže jí téměř vyrazil dech a rozsypal obsah její kabely, trval na tom - a v očích se mu zračila lítost - že by to měl nějak napravit.

Šli do stejného baru, objednali si stejné pití a Tom se s Caty bavil se stejnou dovedností. Proto byla Caty schopna mluvit celkem uvolněně, dokonce se na oplátku dozvěděla některé důvěrnosti o něm. Tom vyprávěl o režírování filmů jako o své veliké lásce a Caty se dozvěděla i to, že občas rád dělá živé divadlo.

Na další zkoušku Caty nemohla přijít, protože byla nachlazená. A když přišla, ještě slabá a unavená, Tom ji dohonil na schodech a navrhl jí, že ji nakrmí, protože vypadá, jako by potřebovala pořádné jídlo.

Zavezl ji do elegantní restaurace, kde byla klidná a pohodová atmosféra a vařili tam skvělá jídla. Když dojedli, Tom poznamenal, že vypadá o něco lépe.

„Copak nemáš žádné příbuzné, kteří by se o tebe starali, Caty?“

„Dokonce nemám ani dvě zlé sestry, jako měla Popelka,“ odpověděla pobaveně. „Přesto si se mnou nemusíš dělat starosti.“

„Jenže z nějakého důvodu si je dělám,“ poznamenal dost suše, jak se Caty zdálo, a raději změnil téma rozhovoru.

V autě nikdo nemluvil, ale když Tom zastavil, dodala si Caty ke svému velkému překvapení odvahu a pozvala Torna na kávu. Tom pozvání přijal a pozorně si prohlížel hodnotné kusy starého nábytku, které Caty zachránila z domu své babičky, stejně jako obrazy, přikrývky a porcelán.

Od tohoto dne už nebyla jejich setkání náhodná. Čas od času jí Tom zatelefonoval a pozval ji na večeři, na koncert nebo do kina. Vídali se i poté, co jeho práce v semináři skončila. Asi po čtyřech měsících známosti ji Tom podruhé políbil, tentokrát poněkud váhavě. Caty ho pozvala na večeři s odhodláním nedat mu najevo, jak moc je do něj zamilovaná. Jenže když šla po vynikajícím jídle pro kávu, zakopla a skončila v Tomově náručí.

Na okamžik měla pocit, že se svět zcela zastavil, dech se jí zrychlil, a když se mu podívala do očí, lehce pootevřela rty - a všechno odhodlání zakrýt před ním své city bylo pryč.

Tom se na ni chvíli díval, pak zavřel krátce oči a řekl měkce: „Sakra.“

Pak si ji přitáhl blíž k sobě a políbil ji.

„Caty, neměli bychom to opakovat.“

„Ne,“ zašeptala. „Já vím.“

„Co víš?“ zeptal se s lehce ironickým úsměvem na rtech.

Caty s úsilím odpověděla: „Že... zkrátka, že to pro tebe není totéž.“

Pobaveně zvedl obočí a sledoval, jak si roztržitě upravuje šaty. „Líbat tě mi přijde docela přirozené, alespoň se mi to tak zdá.“

„Hm. Spíš tě baví mě to učit, než mě líbat kvůli tomu, že jsem to právě já. Dává to nějaký smysl?“ zeptala se s obavami.

Po tváři mu znovu přeběhl pobavený výraz. „Ano i ne. Řekl bych, že většině mužů by se líbilo, kdyby tě mohli učit líbat. Nejsem si jistý, zda můžeme od tebe odlišit tvé vnitřní a vnější já - dává tohle trochu smysl?“

Její rty se pootevřely a v hlubokých modrých očích jí zazářil přísvit naděje. Tom si toho povšiml a řekl drsně: „Caty, myslím, že bude nejlepší, když na mě prostě zapomeň. Nejsem správný typ muže pro dívku jako jsi ty. Víš... zkrátka druh vztahu, který obvykle se ženami mám, není pro tebe vhodný.“

Odvrátila se. „Ano... vždycky jsem to věděla. Proto jsem také nechtěla, aby se to stalo. A nestalo by se to, kdybych si dávala lepší pozor, kam jdu.“ Letmo si prohrábla vlasy. „Teď už můžeš jít. Chci říct, že to chápu. Skutečně.“

Položil ruce na její ramena a chvíli se na ni upřeně díval. Pak zašeptal: „Je mi to líto, Caty.“

Caty k němu vzhledla, teď už klidně. „Čeho je ti líto? Nebyla to tvoje chyba.“

„Ale ano. Byla,“ řekl ponuře. „Nikdy jsem neměl...“ Zasekl se a pak dodal: „Copak nemůžeš pochopit, že bude opravdu nejlepší, když teď zmizím?“

Přikývla a on se díval do těch hlubokých modrých očí, na bledý ovál její tváře, na dlouhé světlé vlasy. Povzdychl si.

„Nashle, Caty Kerrisová. Dej na sebe pozor -slib mi to!“

„Ano.“

Nevydržel to ani celé dva týdny a byl zpátky. Přišel neohlášený a Caty jen zbledla, zalapala po dechu a nezmohla se na jediné slovo.

„Caty?“ na okamžik se odmlčel a pak dodal poněkud posměšným tónem, který jako by adresoval sám sobě: „Vezmeš si mě, Caty?“

„Nechápu to,“ řekla později, ale to už Tom seděl na její pohovce a ona mu ležela v náručí.

„Je to docela jednoduché.“ Upravil jí límeček halenky, kterou si oblékla k džínám. „Musel jsem na tebe pořád myslet, nešlo to jinak. Nemohl jsem -“ rty se mu zvlňily, „se kontrolovat. Nic pro mě nemělo smysl. Je to jednoduché.“

„Ale chceš si mě opravdu vzít? To je to, co nechápu.“ Caty vážně vzhledla k jeho očím.

„Ano. Opravdu se chci s tebou oženit. A nesnesl bych pomyslení, že by tě mohl někdo jiný čemukoli učit. Chci tě, Caty. Věř mi, prosím.“

V jeho očích teď nebyl ani posměch, pobavení, ironie, ani soucit.

„Nemohu si vůbec představit, že bych neměl být s tebou.“

„Ale taky bych tě mohla hrozně zklamat - sám víš, že nemám žádné zkušenosti -“ kousla se Caty do rtů.

„Caty, jak ses cítila posledních pár týdnů?“ zeptal se stroze.

Upřeně k němu vzhledla, pak se náhle zachvěla a zabořila svou tvář do jeho ramene. Myslela na svoji osamělost, na pocit

smutku, ze kterého ji nevyvedla ani příležitost hrát v reklamě na šampón.

„Tak vidíš,“ řekl a pohladil ji po tváři, „jsme na jedné lodi. A pokud jde o zkušenost -“ prsty ji laskal za uchem a na šíji a v očích mu blýskaly plamínky, „zdá se, že se v mém náručí cítíš jako doma, proto...“

Caty zdvihla hlavu, začervenala se a upřela na Torna pohled. Tom se zlehka usmál a řekl: „Je to dobré znamení, věř mi. Myslím, že tvoje nezkušenost nebude žádný problém.“

Nebyla. Tom si uměl s Catinou nezkušeností poradit. Poté, co se s ní oženil, zacházel s jejím tělem s tou největší péčí a něhou. A Catino tělo pro něj rozkvétalo, její láska rostla, snažila se mu vyrovnat, učila se, chtěla s ním splynout.

Kde se to tedy pokazilo? Tak se Caty Westová ptala sama sebe v ten nádherný letní den, když seděla u okna své ložnice. Měla jsem trvat na svých studiích na herecké fakultě? Nebo přijmout několik dalších reklam, které mi nabízeli? Tom tím nebyl nadšený, nechtěl, aby jeho žena studovala herectví nebo cokoli jiného mimo domov. Ani jsem svůj odchod ze studií pořádně nepromýšlela, prostě jsem toho nechala. Asi jsem měla víc přemýšlet nad otázkou, proč si mě chce vzít. Nebylo to jen z praktických důvodů - mít doma ženu?

Dveře se s cvaknutím otevřely a Tom zůstal stát na prahu. Pak je zavřel, opřel se o stěnu a zamyšleně se na Caty zadíval.

Když se její nervy už začínaly napínat, zeptal se příkře: „Řekni mi, proč to chceš dělat, Cat?“

DRUHÁ KAPITOLA

Abych ti dokázala, že jsem také tvá žena, ne pouze tělo! Sirotek, kterého sis vzal pod svá křídla a oblíbil sis ho jako domácího mazlíčka!

Potřeba vyslovit tato slova nahlas byla silná, ale Caty se ovládla a mlčela. Nebyla si jistá, zda je schopná si s ním o tomto problému dobře popovídat, chyběla jí jeho výřečnost a odvaha riskovat Tomovy, někdy zákeřné, poznámky... Ale to všechno je ve mně, někdy to musím říct, alespoň sama sobě, napadlo ji zoufale.

„Cat?“

Takto ji Tom oslovoval jenom doma, v intimních chvílích. Mělo to snad znamenat, že se ji snaží pochopit?

„Myslel jsem, že jsi tady šťastná, dokud jsi nezačala vypadat tak... tak melancholicky a záhadně.“

Ne, nesnažil se.

„Jsem tady šťastná - moc. Ale chtěla jsem být herečkou. Vždycky jsem si to přála! Ty máš svoji kariéru a všechno ostatní jde stranou.“

„Má to snad být,“ řekl po chvíli, „námitka proti tomu, že zatím nijak netoužím po tom, abychom měli rodinu?“

Caty odvrátila pohled. „Ne, nemyslím, že by to byl dobrý nápad - ale přesto...“

„Náhlá změna v srdci, zdá se,“ poznamenal klidně. „Když to tak silně cítíš, tedy pojďme -“ „Ne!!“ vyrazila prudce. „Caty -“

Blýskla zuřivě očima. „Jaký to má smysl, když nevíš, jestli opravdu chceš?“

Chtěl odejít, ale uprostřed místnosti se zastavil a zachmuřeně Caty pozoroval.

„Tak,“ řekl po chvíli stroze, „myslím, že naše manželství tě momentálně nijak neoblažuje a že hledáš nějakou možnost úniku. Ale jestli máš dojem, že ti v tom role Chloe pomůže, pak silně nesouhlasím a budeme se muset domluvit na té druhé

možnosti, tak drahé tvému srdci. Naneštěstí, protože musíme začít natáčet tak do tří týdnů, takže jen do té doby to můžeme zkoušet. Začneme?“ zeptal se, pohlédl zběžně na postel a pak se podíval na Caty s posměšným výrazem, který jako by ji svlékal až na kůži a který jí vehnal do tváří zahanbený rumělec.

Trapné ticho se prodlužovalo. Caty chvíli zápasila se vztekem, ale nakonec se neudržela a vybuchla: „Tak dobře. Povím ti, proč mně naše manželství nepůsobí teď žádné zvláštní potěšení, Torné!“ Omlčela se, sama ohromena vlastní reakcí. „Odřízl si mě od většiny svého života! Myslel sis, že mi stačí bydlet v krásném domě a mít hodně peněz. Ale to je strašně málo, Tome. Všechn čas věnuješ práci, ani nevím, jestli jenom práci. Máš spoustu přátel, které já potkávám, když přijdou sem, jinak ne. A to si s nimi ani nemám co říct, bavíte se o večírcích, na které mě nikdy nevezmeš. A já -“

„Caty!“ skočil jí hrubě do řeči, „v tomto druhu podnikání lidé pořádají večírky a happeningy i pro ty nejmenší záminky. Patří to k věci a často to bývá hodně falešné. Abych byl upřímný, myslel jsem si, že bez toho budeš mnohem šťastnější.“ „Nejsi -“

„Je to taky část mého života - a,“ oči se mu výhružně zablýskly, „obviňuješ mě snad z nevěry, když říkáš, že nevíš, jestli jde pouze o práci?“

Caty hleděla na Torna, smrtelně bledá, a několikrát pootevřela ústa.

„Nevím,“ bolestně vydechla, „jsi tak často pryč. Jako bys měl dva životy. Opravdu nevím...“

„Takže - všechny ženy jsou stejné. Doufal jsem, že jsi jiná, Caty. Myslel jsem -“

„Vím, co sis myslel,“ zašeptala. „Myslel sis, že když si mě vezmeš, získáš Popelku, která je dost mladá a dost zamilovaná na to, aby se starala o tebe a o dům, a přitom nestrkala nos do

tvých záležitostí. Zdá se, že opovrhuješ ženami, co se intelektuální úrovně týče.“

„Opravdu si to myslíš?“ Tom pobledl a nervózně si mnul ruce.

„Co jiného si mám myslet?“ zoufale odpověděla Caty. „Proč -“ olízla si rty, „proč nechceš, abychom měli dítě? Myslíš, že se tím ke mně připoutáš víc, než bys chtěl?“

„Jsem k tobě nezrušitelně připoután, Caty,“ řekl chraplavě. „Ale je pro tebe tak nepředstavitelné uvážít, že když jednou máš děti, máš je až do konce života? A že tím začne úplně jiný život?“

Caty se zachvěla. „Je pro tebe tak nepředstavitelné připustit, Tome,“ řekla smutně, „že ze mě nemůžeš věčně dělat Popelku?“

Dívali se na sebe, dokud Caty nehlesla bezbarvě: „Náš náhradní syn je tu.“

Zaklel a přešel ji pohledem od hlavy k patě, až se viditelně zachvěla, ale už nic neřekl, jen za sebou práskl dveřmi a odešel.

Tom se do osmi nevrátil a Caty napadlo, že asi zašli s Williamem po tréninku do hospody, jak to občas dělávali. Uvařila večeři, kterou pak nebyla schopná sníst, nechala tedy větší kus masa Tomo-vi a odešla do zahrady. Bylo příjemné vlahé teplo a Caty vychutnávala poslední chvíle dne.

Když se vrátila do domu, Tom dojídal v kuchyni svoji porci. „Nevěděla jsem, že už jsi zpět,“ podotkla a nervózně postávala u dveří.

Zvedl obočí a zeptal se: „Kde jsi byla?“

„Jen... v zahradě. Dnes byl nádherný den. Jsem zvědavá, kolik takových ještě budeme mít.“

„Ve Viktorii se počasí může změnit každou minutou, takže nemá smysl o tom přemýšlet. Už jsi jedla?“

„Ano. Dal by sis šálek čaje?“

„Ano. Díky,“ odpověděl krátce a vrátil se k jídlu.

Caty v naprostém tichu, které drásalo její nervy, připravila čaj a chtěla odejít, ale Tom řekl: „Posad' se, Caty. Zítra ráno jedu pryč, takže to musíme vyřešit teď. Probudila se v tobě opravdu palčivá touha hrát Chloe?“

Zamíchala si čaj a podívala se na něj přimhouřenýma očima. „Ano,“ řekla rozhodně, „ale ty si nemyslíš, že na to stačím, že?“

Unaveně se na ni podíval a suše odpověděl: „Myslím. Jsi hodně přitažlivá, a mohla bys být vhodná pro roli Chloe, ale hezké dívky jsou celkem tuctová záležitost. Jestli jsi schopná uplatnit své přednosti před kamerou, tak jak to má na mysli Pete, to se ještě uvidí. A potom - je tu další problém, spolupráce se mnou. Bude o to těžší, jestliže budeš své pochybnosti, kterými zřejmě teď žiješ, chovat i nadále. Navíc spolu žijeme, což každý ví, takže to opravdu nebude jednoduché.“

Caty ho upřeně pozorovala. „Nehodláš mi to zřejmě jen tak odpustit, že, Tome?“

Neodpověděl a Caty chvíli bojovala se slzami vzteku a zklamání. Pak se usmál a konečně řekl: „Caty, to, co jsme spolu měli, to, jak jsme žili bylo - dost výjimečné. Je to jedna stránka mého života. Ta druhá je umění a o to se nemohu a ani nechci dělit s každým. Ale myslím, že jsme spolu zažili šťastné chvíle -“

„Prosím? O čem to mluvíš?“ Caty se v očích zračila panika. „Chceš říct, že je po všem?“

Ironicky se pousmál. „Už brzy nastane nové období našeho života.“

„Nemusí ale být nutně jiné,“ namítla ochraptěle Caty. „I nadále přece spolu můžeme být šťastní. Co - co jsem udělala?“ dodala spíš pro sebe.

Pak prudce vyskočila, převrhla židli a utekla do ložnice.

„Caty!“

Stála uprostřed místnosti, když vešel a zavřel za sebou dveře. Vztekla se ohlédla a zasyčela: „Vypadni! Ty se mi ani nesnažíš porozumět, zacházíš se mnou jako se svým majetkem. Ale na něco jsi zapomněl - nejsme ve středověku a není mojí povinností být spokojená s údělem tvé manželky, jinak bezcenné věci, kterou potřebuješ akorát do postele!“

Tom se ironicky ušklíbl. „Měla by sis připomenout, že se mnou spíš ráda. Těší tě to, nebo snad ne?“ Jeho oči se jí smály. „A mně se zdá, že bys to mohla potřebovat zrovna teď.“

„Ne!“

„Ale no tak, Caty. Vymyká se nám to z rukou?“ řekl netrpělivě a lehce ji objal.

„Ne, Tome -“

Ale to už ji zvedl a odnesl na postel. Po několika marných pokusech vyklouznout ležela Caty vyčerpaně na posteli s rozčuchanými vlasy a šaty shrnutými ke stehnům. Tom ji pevně držel za zápěstí.

„Nejen, že se nám to vymyká z rukou,“ řekl prudce a pustil její ruce. „Je to směšné. Vyvádíš, jako kdybych tě chtěl znásilnit.“

Caty chvíli popadala dech a pak odsekla: „Zdá se, že máš pocit, že milování je jediný lék na všechny moje problémy, ale přesto bráníš tomu, aby bylo plodné! Ne, Tome, ty opravdu ženy moc nechápeš.“

Sedl si a rozzlobeně se na ni díval. „Dobře, Caty,“ pronesl chladně, „tak mě tedy pouč. Učiň své prohlášení a vyzkoušíme to - dostala jsi roli.“ Pokrčil rameny a pozoroval půvabné křivky jejího ležícího těla.

Caty vstala, stáhla si šaty a začala si mnout zápěstí.

„Nechci tu roli bez zkoušky před kamerou. Nechci, aby si všichni suškali, že jsem ji dostala jen z protekce. A samozřejmě to taky nejdřív schválí Duncan.“

Tom mlčel. Pak se jejich pohledy setkaly a on se zeptal: „A když dopadne zkouška před kamerou špatně?“

„Já... najdu si něco jiného.“

„Jsi si jistá, že mě nebudeš chtít opustit?“

„To závisí na tobě,“ hlesla rozechvěle, ale její oči byly neústupné.

„Dobrá,“ řekl měkce, „začneme nový život.“

Vstal a odcházel ke dveřím. „Tome...“

Otočil se a tázavě zvedl obočí. „Neodcházej takhle.“

Dlouho ji zamyšleně pozoroval - světlý pramen spadlý ze skráně, bledou tvář, křížek na útlém krku. Potom velice vážně pronesl: „Caty, vyčítáš mi, že se milujeme neplodně, ale odmítla jsi mou nabídku změnit to a vybrala sis druhou možnost. Nechrne to takhle nějaký čas být.“

Vyšel z ložnice a pomalu zavřel dveře.

Caty se ani nepohnula. Po chvíli zabořila tvář do polštáře a rozplakala se.

Když se ráno probudila, Tom byl pryč. V hale měla zprávu, že se vrátí někdy odpoledne. Lístek byl opřený o kopii scénáře bestselleru Petra Partridge. Všimla si toho a vztekle pohodila hlavou.

„Tak co?“ Tom se díval na Peteho a Duncana, když seděli spolu s Caty v hledišti malého sálu.

„Řekl jsem ti...,“ začal Pete, ale Tom se soustředil na Duncana.

Duncan se obrátil ke Caty a pomalu řekl: „Moje drahá, měl pravdu. Tvoje kvality na plátně jsou perfektní, takové se vidí jen výjimečně. A kontrast mezi Chloe a Bronweninou robustní Portií bude omračující.“ Odmlčel se a obrátil se na Torna. „Ale co ty na to, Tome?“ zeptal se s lehce přimhouřenýma očima.

„Souhlasím,“ řekl stroze. „Takže - show začíná. Nemáš nějaké další úpravy na scénáři, Pete? Nebo změny v obsazení?“

„Já to hlavně chci mít udělané pořádně,“ opáčil Pete.

„To je samozřejmé,“ odpověděl Tom a usmál se. „Queenslande - tak tady jsme.“

„Queensland?“ zírala na něho Caty.

„Já jsem ti to neřekl?“ věčně se zeptal. „Pronajali jsme si Warnerova studia v Čade Country, což je mezi Brisbane a Zlatým pobřežím, blíž k pobřeží. Budeme používat Coovnerské údolí, které je hned proti Čade Country, pro natáčení exteriérů, Brisbane a Surfers pro městské záběry. Idylické záběry budeme natáčet na Broad Water a na Stradbrokových ostrovech, které jsou tak milé Pe-teho srdci. Vypadáš trochu omráčeně, Caty.“

„Kde budeme vlastně bydlet?“ zeptala se.

„Dost blízko, v Sanctuary Cove. Odjíždíme příští týden. Někaké další otázky?“

Nebyly žádné. Caty nebyla schopná od oné katastrofální noci s Tomem téměř komunikovat. Často se ptala sama sebe, jak se mohlo stát, že dva roky žila a milovala se s mužem, kterého tak málo znala. A Duncan sice vypadal, jako by chtěl něco říci, ale pak si to rozmyslel a nebýt Peteho kypícího nadšení, společný oběd se mohl stát trapnou záležitostí.

Cesta zpátky z Melbourne proběhla beze slov, přestože Čaty měla chuť tíživé ticho prolomit. Potřebovala slyšet Torna, cokoliv, ale když se podívala na jeho nepřístupný výraz, ztratila všechnu odvalu. Caty cítila, že musí existovat způsob, jak ho pochopit, jak se mu přiblížit, snad nějaký klíč z minulosti, kterým by odemkla zamřížované dveře jeho srdce. Napadlo ji, že o jeho minulosti neví téměř nic.

Jízda autem trvala dlouho, a když zastavili před domem, Caty se cítila strnulá a polámaná.

„Dej si koupel,“ navrhl Tom a odemkl dveře. „Udělám zatím něco k večeři.“

„Nemám moc velký hlad.“

„Musíš něco sníst, Caty,“ řekl, jako by mluvil k dítěti.

Na okamžik se jí zaleskly vztekle oči, ale otočila se jinam a potlačila chuť říci něco kousavého.

Teplá koupel vyplavila z jejího těla všechnu strnulost, ale potlačená zlost zůstala. Počasí se výrazně ochladilo a Caty si přes hedvábné pyžamo s červenými puntíky přehodila těžký

sametový župan. Tom zatopil v krbu a prostřel k večeři - polévku z plechovky a sendviče s kuřecím masem.

„Byla už jsi někdy v Queenslandu?“ zeptal se během jídla ve snaze rozproudit rozhovor.

„Ne. Ale musí tam být krásně.“

Zatvářil se ironicky. „Zřejmě ti to někdo vylíčil jako daleký sever. Je to jiný styl života. Tropické a subtropické podnebí má svůj vliv na lidi.“

„Jsou tam uvolněnější?“ zeptala se s lehce zdviženým obočím.

„Určitě.“

„Copak nesouhlasíš?“

„Ano,“ trochu se ušklíbl, „chce to tam být jen krátce.“

„Aha.“

„Už zase máš ten odměřený výraz, Caty.“

Upřeně na něj hleděla a pak chladně pronesla: „Byla jsem jen zvědavá, proč chcete točit film právě v Queenslandu. To je celé.“

„Že bych se mohl z uvolněné atmosféry zbláznit? Přemýšlel jsem o tom a jsem si toho vědom.“

Odložil talíř a pohodlně se posadil. Caty vstala a šla pro kávu.

„Co si o tom myslíš?“

„Nevím. To ukáže čas.“

„Myslíš,“ zeptal se měkce, „že čas ukáže i to, co bude s námi?“

„O tom už jsme přece mluvili. Ale od té chvíle se ke mně chováš jako k cizí, spíš v jiném pokoji -a to považuji za hloupé a nedospělé,“ řekla ostře.

„Takže ti to schází, Cat?“ něžně se usmál.

Položila hrníček a nadechla se. „Jestli mi něco schází, Tome, tak to je jednání se mnou jako rovný s rovným, jako s inteligentní lidskou bytostí. Nechápu, proč jsi takový, a nevím, proč mi trvalo tak dlouho pochopit, že ti vůbec nerozumím.“

„Nemuselo by se ti líbit, kdybych ti řekl, proč se teď takto chováš, Caty,“ řekl po dlouhé odmlce. „Ale chtělas to sama. A stejně bys to asi brzy odhalila, když tolik trváš na roli Chloe.“

Vyděšeně rozšířila oči a pocítila podivné mrazení.

„Ptala ses mě, proč jsem se s tebou oženil. Měl jsem pro to hned několik důvodů. Jeden, který jsem ti už vysvětlil,“ odmlčel se, „a tím druhým byl fakt, že jsi pravým opakem - alespoň jsem si to myslel - jediné další ženy, kterou jsem také požádal o ruku.“

Caty na něj dlouho mlčky hleděla a pak se zeptala: „Ona nechtěla?“

„Odkopla mě - abych před tebou nic neskrýval,“ dodal posměšně.

„Proč? Nemilovala tě?“

Pokrčil rameny. „Co je to vlastně láska? Měli jsme poněkud rozdílné názory. Byla spokojená, že se mnou žije, a nechtěla se víc vázat.“

Caty se zamračila. „Určitě musel být nějaký důvod.“

„Důvod?“ Tom se zamyšleně díval do ohně. „Vlastně ano. Byl důvod. Její kariéra - vášeň, která nešla dohromady s manželstvím.“

„Jaká kariéra?“

Zvedl své oči k jejím a zatvářil se cynicky.

„Herectví, má drahá Caty. I ty po něm přece toužíš. To je ale náhoda, vid’?“

„Kdo...,“ v děsivé předtuše se zarazila. „Snad ne...?“

Upřeně se na ni díval. „Ano. Bronwen Bisho-pová.“

Caty zavřela oči, ale hrozné myšlenky se jí nepodařilo zastavit. Ještě nikdy neviděla živou Bronwen Bishopovou, známou herečku, která byla v Austrálii tolik oblíbená. Opravdu měla velké oči, krásnou postavu a zvláštní kouzlo. Může jí být tak třicet, napadlo Caty. Energická dáma, jak řekl Duncan - samozřejmě, Duncan věděl velmi dobře, co bylo mezi ní a Tomem, proto ty rozpaky a zdrženlivost.

„Stále ji miluješ?“ zeptala se.

Čekala dlouho na odpověď.

„Kdybych znal v tomto případě pravdu, snad bych byl schopen říct ji alespoň sám sobě, Caty,“ řekl konečně. „Zdá se nemožné, aby vedle sebe mohly existovat všechny city, které ve mně budila - láska, někdy nenávist, zoufalství, pohrdání, touha ji uškrtnout. Ale důležité je, že jsem se rozhodl vztahy s ní ukončit a hodit to za hlavu.“ Zadíval se jí do očí. „A oženil jsem se s tebou, Caty. A i když si teď myslíš něco jiného, nikdy jsem ti nebyl nevěrný - ani s ní, ani s nikým jiným.“

Jsem příliš mladá, napadlo ji, příliš nezralá, abych to zvládla, neměla jsem se to nikdy dovědět... Pak se zachvěla a uvědomila si, že to jsou zbabělé myšlenky, které odpovídají přesně tomu, co si o ní myslí.

„Ale,“ vyslovila namáhavě, „tenhle film točíte spolu?“

Tom se ponuře usmál. „Já jsem si to nevybral. Ale věděl jsem, že se to jednou může přihodit, pokud budeme žít a pracovat v Austrálii.“

Jejich pohledy se setkaly.

„Caty,“ začal a stále se jí díval do očí, „přál bych si, abys pochopila a uvěřila, že jedna část mého života patří výhradně tobě, a to se nikdy nezmění. A že tě nebudu nikdy podvádět, ať se děje cokoli.“

Náhle se jí v očích zaleskly slzy a s námahou odpověděla: „Myslím, že bych ti měla poděkovat za upřímnost, ale dokážeš pochopit, jak se teď cítím?“

„Ano,“ jeho hlas byl strohý, „ale stejně mi to řekni.“

Caty však ze sebe nedokázala vypravit ani slovo a ve tváři se jí střídaly výrazy zklamání, smutku a bezmoci.

„Sakra,“ zašeptal Tom, pak se rychle zvedl a vzal ji do náručí.

Caty byla příliš omráčená a zmatená, než aby odporovala. Cítila tolik známý dotyk jeho paží, dotyk jeho něžných úst na svých, cítila bezpečí a jistotu - i přesto, co se mezi nimi stalo.

Tom ji zvedl a odnesl do ložnice. Sundal jí župan a pyžamo a položil ji pod přikrývky jako dítě. Potom vklouzl vedle ní a přitiskl ji těsně k sobě. Začal se s ní pomalu milovat a Caty nebyla schopná odolat. Jsem asi velmi snadno vzrušitelná, pomyslela si, když jemně hladil její kůži na citlivých místech, na šíji, pažích, bocích, jak to často dělával, než se začal domáhat intimnějších částí jejího těla. Takto se uklidnila a uvolnila a začala se plně oddávat vzrušujícím dotykům jeho hladké nahé pokožky, rytmu jeho těla, rytmu touhy, která v ní vytryskla. Její tělo se prohnulo a vyšlo vstříc Tomovi, hladovělo po něm, ale v Caty se současně zvedla vlna nervozity. Pocítila odpor, že to může dělat, zatímco miluje jinou ženu.

„Cat...“, vydechl, ale ona hodila hlavou dozadu a oči se jí varovně zableskly. To ho umlčelo a jeho pohled byl teď pronikavý a zkoumavý. Na její prudkou naléhavost reagoval tak, že na ní spočinul celou svojí vahou, a její hladké a navoněné tělo bylo spalováno touhou dostat ho do stejného šílenství, do kterého ji přiváděl on.

V okamžiku, kdy se jí zmocnil, zmizela jí z mysli každá vědomá myšlenka, pohybovala se pod ním, její prsty se zadíraly do jeho zad, její ňadra ztuhla a napřímila se proti němu. Zabořil tvář do jejích vlasů a držel ji tak pevně, jako by chápal... Celou tu dobu si ji přivlastňoval víc a víc, prudčeji, víc než by kdy byla schopná si pomyslet. Cítila, jak se jeho dlouhé svaly na zádech vlní v rytmu pohybu, jeho dech se zrychloval a Caty slyšela těžký tlukot jeho srdce, zatímco ji neúprosně tlačil k jedinému naplnění, které mělo utišit to pobouření v její mysli, srdci, těle...

Vyvrcholení bylo tak silné, že po něm ještě nějakou dobu prudce oddechovala, chvěla se a zdálo se jí, že padá z nekonečného útesu. Cítila podivnou směs rozkoše a bolesti, která se nepodobala ničemu, co kdy zažila, a když se konečně soustředila na svoje myšlenky, napadlo ji, co asi cítil Tom.

Otevřela oči a uvědomila si, že po celou dobu tiše plakala. Podívala se na něj skrz slzy a olízla si rty.

„Tome?“

Pohlédl na ni a pohladil ji po vlasech. „Nic neříkej.“

„Ale - „

„Ne, Caty. Odpočívej... jsem s tebou.“

„Ublíží mi to, když něco řeknu?“ zašeptala.

„Zítرا tě to bude trochu bolet. To bylo...“ zarazil se a rychle ji objal. „Běž spát,“ zabručel.

„Bolí mě hlava. Proč právě hlava?“

„To přejde,“ ozval se tiše.

„Ale já musím něco říct -“

„Nemusíš říkat vůbec nic. Chápu, jak ses cítila. Není to tvoje chyba. Neměl jsem nikdy...“

„Vím o spoustě věcí, které jsi neměl nikdy dělat!“ řekla hlasitě. „Nevím ale, jak budeme schopni pokračovat.“ V očích se jí opět objevily slzy. Pozorně a soustředěně sledoval, jak si Caty nemotorně zakrývá ňadra prostěradlem.

„Pořád je to stejné,“ poznamenala spíš pro sebe. „Proč mám pocit, že jsem se před tebou shodila?“ Zadívala se na něj, ale Tom teď vypadal vyrovnaně a klidně a z očí se mu nedalo nic vyčíst.

„O to nejde, Caty,“ řekl něžně, ale přesto s podivným výrazem. „Pokud jde o to, jak budeme pokračovat, myslím, že nemáme jinou možnost než pokračovat stejně jako dřív. Možná s určitými přizpůsobeními, ale nezapomínej, že jsme muž a žena. A že jimi zůstaneme,“ dodal.

Caty si přikryla tváře dlaněmi a zavřela oči. Tom ji vzal za zápěstí, pohladil jí jemnou kůži a pak ji lehce přitáhl k sobě.

Zjistila, že je velmi zesláblá a unavená. Zůstala ležet v jeho náručí a za chvíli usnula.

TŘETÍ KAPITOLA

Caty se probudila do šedého mokrého rána a zjistila, že je v ložnici sama. Zvedla opatrně hlavu, ale bolest už byla pryč. Tělo však měla stále strnulé a rozhodla se, že zůstane ještě chvíli v posteli. Když začala přemýšlet o včerejší noci, otevřely se dveře a dovnitř vešel Tom s podnosem. Pohlédl na ni, ale Caty se začala červenat a zmateně odvrátila hlavu.

„Nemyslím si,“ řekl suše, „že je něco špatného na tom, když se dva roky po svatbě vzájemně překvapíme - pokud je to příčina tvých rozpaků, Caty.“

Položil podnos na její noční stolek a tázavě se na ni podíval.

Caty zareagovala podrážděně. „Je mi líto, jestli si myslíš, že tahle situace je jen otravný stereotyp, Tome, ale možná ti na tom nikdy nezáleželo.“

„Podívej, uklidni se a neprskej na mě jako rozzuřená kočka. Tady máš jídlo a pořádně se nasnídej,“ usmál se natáhl se pro župan.

Zavřela oči. „Ty si nemyslíš, že mám důvod být rozzlobená?“

„Ale ano,“ řekl stručně a stáhl z ní peřinu.

Caty se posadila a vyjekla. Přestože ztratila během manželství hodně zábran, kvůli nimž ji Tom někdy nazýval malým puritánkem s klášterní výchovou, připadalo jí potupné a urážlivé být teď nahá a volně vystavená jeho očím.

„Ne!“ zasyčela a pokoušela se přikrýt.

On však opět stáhl pokrývku dolů. Pak ji chytil za zápěstí a důkladně zkoumal horní část jejího těla, její hebká ňadra, růžové bradavky a útlý krk, a hledal nějaké známky jejich vášnivého milování. Když se dotkl prsty několika skvrnek na její kůži, ucukla a zjistila, že její ňadra jsou citlivá a bolestivá.

Stáhl svoji ruku, ale Caty se celá chvěla. Nemohla od něj odtrhnout pohled a se zděšením si uvědomila, že její tělo si žádá, aby pokračoval v něžnostech a konejšení, jako by

porážka, kterou utrpěla minulou noc, byla zasloužená a v pořádku. Ano, skutečně to byla porážka, pomyslela si teď a rozplakala se mu v náručí. Cítila, jak moc si jsou vzdálení. Nakonec otočila hlavu. Neudělám přece stejnou chybu, řekla si vzdorně.

Tom ji vzal za bradu a zaklonil jí hlavu. „O čem přemýšlíš?“

Mlčela a ani se nepokusila skrýt výraz nepřátelství ve svých očích. Pak se zeptala: „Mohla bych dostat zpět svůj župan?“

Tom chvíli váhal, ale potom jí ho podal a Caty se oblékla. Položil jí do klína polštář a na něj postavil podnos s pomerančovým džusem, vařeným vejcem a toasty. Caty neměla chuť k jídlu, ale Tom jí dal do ruky sklenici a donutil ji, aby se napila.

„Musíš něco sníst. Co tvoje hlava?“

„V pořádku,“ řekla chladně. Přestože se snažila být vyrovnaná, měla chuť vychrtnout mu džus do tváře. „Je pro to nějaké lékařské vysvětlení?“ zeptala se ironicky. „S tvými zkušenostmi určitě nějaké znáš.“

Suše se usmál a Caty si uvědomila, že se chová opravdu dětinsky.

„Ne. Jenom si myslím, že když děláš něco s velkou intenzitou, jako my včera v noci, bolí tě pak hlava. To je celé.“

„Tebe ale přece hlava nebolí.“ Vyprázdnila sklenici a postavila ji prudce na podnos.

„Jsem totiž mnohem tvrdší nátura,“ odpověděl lehce ironicky a podal jí lžičku.

Roztřukla vajíčko, ale v zápětí lžičku odhodila a zakryla si oči dlaněmi.

„Jdi pryč, Tome,“ řekla roztřeseně, „a vem si s sebou svoji snídani, prosím. Nevím, jestli chci brečet nebo umřít, ale rozhodně to chci udělat sama-“

„Ne, Caty,“ přerušil ji drsně. „Nebudeš dělat ani jedno, ani druhé. Teď se nasnídáš a pak to vyřešíme.“

„Nemůžeš mě nutit -“

„Mohl bych, ale nebudu. Chci ti zdůraznit, že ty sama jsi mi včera řekla, že jsi dospělá a že chceš, aby se tak s tebou jednalo, tak teď máš šanci mi to dokázat. Dojdu pro kávu.“

Podíval se na ni a v očích měl jasné varování.

Caty se dívala, jak odchází, a když zavřel dveře, pohodila hlavou, vzpurně snědla celou snídani, odstrčila ták stranou a vyčkávala.

Tom přinesl kávu, uklidil podnos a přitáhl si židli vedle postele. Ráno bylo studené a Tom si přes pyžamové kalhoty navlékl svůj starý milovaný župan. Caty věděla, že se rozmary počasí nedá nijak ovlivnit a nenechá si zkazit náladu.

Dívala se na něj přes okraj šálku a cítila podivnou úzkost. Stále ještě měla vzdorovitou a vzteklou náladu a cítila, že ji teď nebude schopen pochopit, že je to přání v tomto okamžiku nedosažitelné. Vzdechla a opřela se sklíčeně o polštář.

„Caty?“ zeptal se opatrně.

„Jen začni,“ zamumlala. „Poslouchám tě. Jak to budeme řešit?“

„Došla jsi snad k nějakým hlubokomyslným závěrům?“ zaútočil ironicky.

Caty se krátce zasmála a odvrátila pohled. „Ne.“

„Nehoříš touhou,“ pokračoval klidně, „mě teď opustit?“

„Mluvíš tak, jako by už jen samotné pomyšlení na podobnou věc bylo dětinské,“ poznamenala hořce. „Proč by to nemohla být jedna z možností?“

„Kam bys šla?“

Pokrčila rameny. „Zpátky, odkud jsem přišla. Zase do staropanenství, ale už starší a zkušenější,“ dodala velmi potichu.

„Opravdu o tom přemýšlíš, Caty?“ zeptal se úsečně.

„Ne.“ Vzpomněla si na dobu, kdy ještě Torna neznala a poznamenala: „Zatím ne... Tome?“ Rychle se posadila a zachytila jeho pohled. „Ano?“

„Proč se mnou mluvíš, jako by to byla jen moje vina?“ Pozorovala zelené tečky v jeho hnědých očích a čekala.

„Obrana nevinných proti zkažení. Cat, život je jen zřídka dokonalý a já patřím k těm nedokonalým jedincům, kteří se v něm vyskytují. Ale chci, aby v jednom bylo mezi námi jasno - mezi mnou a Bronwen je už dávno po všem a rozhodně na tom nemíním něco měnit. Nepřerušuj mě,“ vyhrkl, když otevřela ústa. „Caty, ty přece nežiješ s duchem jiné ženy. To, co jsem cítil k Bronwen a co cítím k tobě, jsou dvě rozdílné věci!“

„Chceš říct, že na ni nemyslíš, když spíš se mnou, Tome?“ zeptala se jedním dechem.

„Ne!“ řekl drsně a rezolutně, ale v jeho očích byl soucit. „Opravdu si myslíš, že bych toho byl schopen?“ dodal smutně.

„Nevím,“ zašeptala. „Jsou snad pro rozdílné ženy rozdílné druhy lásky?“

Sevřel pevně okraj postele. „Nevím,“ ozval se nakonec. „Vím však, že jak mě teď vidíš, vidíš směs mých přirozených vlastností a cynismu, rozčarování a zklamání, které ve mně zanechala Bronwen. Neshazuji ale všechnu vinu na ni, v něčem jsem samotář a vždy asi budu. Bronwen mě obvinila z toho, že jsem od ní očekával úplné odevzdání a sám jsem ho nebyl schopen. Jestli je to tak, chyba byla daleko víc na mé straně. Když jsi ty mohla žít s takovým mužem jako jsem já, teď když jsme všechno odkryli, máme možná přece jen něco, na čem se dá stavět.“

Caty si pohrávala s prostěradlem. Konečně zvedla oči a otřela si slzy. „Zase jsi byl velmi upřímný,“ řekla. „Měla bych být na oplátku upřímná i já. Co se má stavět?“

„Můžeme začít u tebe. Ode mě by bylo nanejvýš sobecké očekávat, že zůstaneš stejná, to musím přiznat. Myslím, že role Chloe ti v tom jen prospěje, bude to pro tebe krok vpřed.“ Zvedl se a podal jí kapesník.

„Ale neexistuje ironičtější způsob, jak ten krok vpřed udělat, že?“ Vysmrkala se a pokračovala unaveně: „Přeji si, abych nemusela hrát. Je už příliš pozdě?“

Pokrčil rameny. „Jít od toho? Snad ne. Ale neobešlo by se to bez spousty zmatků a ty jsi přece tvrdila, že potřebuješ dělat něco náročného.“

„Alespoň budeš mít možnost postavit nás vedle sebe a porovnat,“ řekla se záludným pohledem.

„Tohle jsem neměl na mysli, Cat,“ vyhrkl prudce.

Caty zvrátila hlavu. „Nevím, co mám dělat. Nevím ani, co říct.“ „Ani já ne.“

Zvedla hlavu a soustředěně ho pozorovala, dokud drsně neřekl: „Po celou dobu - už od chvíle, kdy jsem tě požádal o ruku, ve chvílkovém poblouznění a pocitu viny, jsem měl jeden neškodný záměr, Cat. Nechtěl jsem, aby ti cokoli ublížilo. Alespoň jsem si myslel, že je neškodný. Zřejmě jsem se mýlil, drahá. Mohlo tě to bolet méně, ale,“ odmlčel se, „ať je to jak chce, byl bych šťastný, kdybys u mě zůstala, protože ta část mého já, která je schopna milovat, chce tebe víc než cokoli jiného. A je připravena zrušit ten úděl Popelky. Jenže,“ znovu se odmlčel, „vzájemná spolupráce nebude určitě snadná. A podmínky pro ni nejsou nejlepší.“

Caty se najednou rozhodla. „Budu to dělat. Netuším, co bude dál s námi dvěma, ale není to tvoje vina, pokud tě miluji víc než ty mě. Nikdy to nebyla...,“ bezmocně se na něj podívala.

„Jednou možná zjistíš, že už to není pravda,“ řekl jemně. „Byla jsi tak mladá, Caty. A stále jsi.“

Smutně se usmála. „Myslíš, že jsem stále ve spárech nějaké pubertální zamilovanosti nebo něčeho podobného? Po dvou letech?“

Přimhouřil oči a zatvářil se tajemně.

„Takže ty se chceš o mě starat, dokud z toho nevyrostu?“

„Pokud si myslíš tohle, vůbec jsi nepochopila, co jsem se snažil říct.“

„Ale ne, pochopila jsem to - až na některá omezení mě miluješ a cítíš se provinile. A byl bys rád, kdybychom s tím zkusili něco udělat. Něco... lepšího. Já jen... no, snad potřebuji nějaký čas, abych si to mohla promyslet,“ řekla unaveně.

„Nemáme moc času,“ tiše podotkl. „Tím spíš, když budeme dělat ten film dohromady. Jiná možnost, než ho natočit společně, není. A pokud jde o minulou noc...“

Caty sklonila hlavu. „Nechci o tom mluvit. Nevím, co to do mě vjelo,“ zašeptala.

Tom zvedl obočí. „Možná jsi mě nenáviděla za to, co jsem ti řekl, a toto byl jediný způsob, jak to vyjádřit. Nemyslíš?“

„Ne -“ zarazila se. „No, tak trochu. A také jsem chtěla vymazat vzpomínky na ni a věděla jsem, že se ti to asi nelíbí.“

„Tak to nebylo. Nechtěl jsem tě zavléct do bahna svých vztahů, nenáviděl jsem se za to, Cat. Dovolíš mi, abych se pokusil o odškodnění?“

Zachvěla se a zvedla k němu uslzenou tvář. „Měla bych se rozhodnout hned teď?“

„No, chtěl jsem... ale k čertu,“ potichu zamumlal a vykročil k ní. Chtěl ji vzít do náručí, ale Caty ztuhla.

„Ne! Ne, Tome. To jsi udělal včera, ale já se s tím musím poprat sama. Už nechci být Popelkou. Jestliže si opravdu přeješ, abychom zůstali spolu, zkusíme to - už proto, že nevím, co jiného dělat. Někdy budu možná uražená a zlostná a zároveň si budu přát, abych taková nebyla. Ovšem při natáčení se budu muset chovat profesionálně. Ale... Tome, nemohu prostě teď dovolit, aby ses se mnou miloval.“

Dlouho se na ni pozorně díval a pak řekl: „Chápu.“

Něžně se dotkl jejích rtů a usmál se.

„Nesměj se mi. Nechtěla jsem, aby to vyznělo dětinsky,“ řekla zklamaně.

„Vůbec to tak nevyznělo, nemusíš si dělat starosti. Ani jsem se s tebou nechtěl milovat. Chtěl jsem tě jen utěšit - myslím, že by ti mohlo pomoci, kdybychom se k sobě chovali zase chvíli normálně.“

„Žádné závratné výšky, žádné závratné hloubky,“ prudce se nadechla. „Úplně normální manželství,“ dodala ironicky.

Tentokrát nedbal jejího odmítání, vzal ji do náruče a posadil si ji na klín. A opět ji dokázaly utěšit právě jeho paže, které cítila kolem sebe, jeho snědá hrud', které se s láskou dotýkala, tlukoucí srdce, dech...

„Už jsem v pořádku,“ dostala ze sebe roztřeseně. Nebyla to pravda a Tom to věděl. Sebrala odvalu a zeptala se: „Měli bychom být praktičtější a současně obyčejní? Neznám žádné podrobnosti o cestě do Queenslandu a myslím, že bych ti s tím mohla pomoci. Určitě máš spoustu dalšího zařizování.“

Přitáhl si ji blíž k sobě a letmo ji políbil na rty. „Mohla bys,“ souhlasil. „Odjedeme asi na osm týdnů. Poletíme letadlem, ale necháme si tam vlakem přivést auto. Můžeš si tam dovézt, co chceš -aby ses cítila jako doma. A dnes odpoledne přijde kostymér.“

„A...“

„Ještě můžeš odpočívat, máš čas.“ Caty se natáhla a sledovala, jak si sundal župan a zamířil ke sprše. Poslouchala šumění vody a v mozku měla podivné prázdno. Cítila se stejně, i když se Tom vrátil do ložnice a otíral si záda ručníkem, který pak nechal spadnout na zem a přistoupil k prádelníku. Dívala se upřeně na jeho nahá záda, vysoké štíhlé tělo, které tak dobře znala, na jeho boky, ramena, na drobnou jizvu na stehně, kterou často jemně hladila. Pak udiveně rozšířila oči a slabě vykřikla.

Rychle se obrátil. „Co se stalo?“

„Tvoje záda,“ zašeptala.

„A tak,“ letmo se usmál. „S tím se netrap.“

„Ale -“

„Všechny kočičky si někdy rády brousí dráčky,“ pronesl vážně, ale v očích se mu blýskalo. „Proč by la moje měla být jiná?“

„Tome -“

„Caty,“ skočil jí do řeči, „to vůbec nic není. A napustil jsem ti vanu - to prospěje tvým škrábancům a jizvám z bitvy.“ Otočil se a pomalu se oblékl.

Opravdu jsem v nemožné situaci, napadlo ji, když omdlívám samou láskou jen jeho škádlením. To přece není fér!

K této myšlence se stále vracela během rušných dnů před odjezdem do Queenslandu. Přípravy a cestovní horečka způsobily, že se zdálo, že ona a Tom žijí v harmonii a jednotě, ale Caty měla v duši zmatek a znepokojení. Měla dojem, že vlastně Torna ošidila, když mu dala takový slib -slib, že bude ten film dělat a že ho bude dělat dobře. Nevěřila, že by jí byl někdy nevěrný, ale přesto se přistihla, jak moc začíná na Bronwen žárlit. Tom o ní sice nemluvil a snažil se ji odsunout do pozadí Catiných myšlenek, ale Caty cítila, že Bronwen je neustále mezi nimi. Byla jsem snad šílená, když jsem si myslela, že s ní mohu pracovat? **Že** mohu pracovat s nimi?

Celá situace byla ještě složitější - Caty a Tom spali sice stále v jedné ložnici, ale od chvíle, kdy mu Caty řekla, že s ním nějaký čas nebude schopná spát, se ani jednou o nic nepokusil a ona se každý večer třásla hrůzou, že by se mohl pokusit - nevěděla, co by v tom případě měla dělat, bála se, že by mohla podlehnout, a zároveň cítila, jak moc se s ním chce milovat, jak moc jí chybí.

Postupně se v ní ale všechny rozpory vyřešily a Caty zjistila, že bude moci tu práci dělat a profesionálně se na roli Chloe připravit - a tím dodrží i daný slib.

Vařila večeri a zároveň studovala scénář, když se otevřely dveře a vešel Tom. Udiveně zvedl obočí nad jejím zaujatým a soustředěným výrazem.

Caty se trochu začervenala, ale pak hrdě pronesla: „Je mi jasné, že to není velká role, ale přesto bych se na ni chtěla pořádně připravit. A navíc -myslela jsem si, že nejlepší režiséři tráví většinu času před natáčením s herci.“

„To je různé. Jak kdy a jak s kterými. A ty jsi jedna z těch, kterým nechám především volnost, Caty.“

Otevřel ledničku a vyndal si plechovku piva. „Nemáš chuť se napít se mnou?“

„Ne, díky. Proč jsi mi to ještě neřekl?“

„Řekl jsem ti to teď, takže už to víš. Mm, to jídlo krásně voní.“

Caty sevřela rty. „A pokud jde o Bronwen Bishopovou?“

Zhluboka se napil, položil plechovku na stůl a odpověděl: „Neměl jsem s ní žádné dlouhé přípravné schůzky, Caty, jestli jsi měla na mysli tohle. I ona bude mít víceméně volnou ruku. Nebylo zatím ani moc času.“

Caty se na něj podívala skepticky.

„Takový výraz ti příliš nesluší,“ poznamenal jemně. „Vlastně jsem zatím Bronwen neviděl. Vráť se z ciziny až zítra.“

„Ale...,“ překvapeně opáčila.

„Jistě si vzpomeneš, že Bronwen nebyla vybrána pro roli Portie jako první. Kontaktovali jsme Julii Whitefieldovou, ale ta si zlomila nohu. Bronwen byla, k Peteho radosti, k dispozici. A já jsem nemohl dělat nic.“ Pevně se na Caty podíval. „Už víc než dva roky ji potkávám jen velmi zřídka a nikdy nebyl čas s ní mluvit.“

„Aha,“ řekla ironicky a začervenala se.

„Chtěla bys vědět ještě něco dalšího?“ zeptal se výsměšně.

„Ano - jistě si dovedeš představit, že na ni musím stále myslet a...“ zatnula zuby a odvrátila pohled.

„Já vím, že to pro tebe není lehké,“ řekl stroze. „Ale když nebudeš schopna hodit to za hlavu, nikam se nedostaneme.“

„Mohlo by přinést dobrý výsledek, když si to třeba stokrát napíšu nebo předříkám, ne?“ dobírala si ho.

„Caty, říkala jsi, že tu roli opravdu chceš. A že se umíš chovat profesionálně.“

Prudce zabouchla scénář. „Ještě nestojíme před kamerou!“ odsekla a odešla k oknu.

Tom si prohlížel obrysy jejího těla, které se rýsovaly pod zelenými šaty, a přešel k ní. „Cat,“ hlesl sotva slyšitelně.

Chvíli váhal, ale potom jí položil ruce na ramena. Caty byla napjatá a ztuhlá, pak její tělo povolilo a on ji objal a přitáhl k sobě. Nějakou dobu stáli bez pohnutí, a když Tom ucítil lehké zachvění, otočil ji k sobě a setřel slzy na jejích tvářích. Objal ji silněji a ona zabořila tvář do jeho ramene.

„Nevím, co mám dělat,“ zašeptala.

„Myslím, že bych věděl.“ Zvedl ji a odnášel do ložnice.

„Ale... večere!“

„Ta může počkat, tohle ne.“

Otevřel dveře ložnice, položil ji opatrně na postel, posadil se vedle ní a dlouho se na ni upřeně díval.

„Caty, mám na tebe, na nás, vzpomínky, které mi zůstanou na celý život. Krásné, úžasné vzpomínky. To přece musí znamenat něco i pro tebe.“

Pohnula rty.

„Vzpomínky -“ zvedl ruku, položil dlaň na její tvář, hladil ji po hrdle a hrál si s jejími vlasy. „Co bych dal za to, nezranit tě, jak jsem tě zranil. A zraňoval jsem tě celou dobu, co se známe, aniž bych to věděl, a... Caty...,“ unaveně se usmál. „Myslím, že bych tě mohl léčit. Dovolíš mi, abych se o to pokusil?“

„Léčit? Takto?“ Její modré oči byly udivené.

„Ano.“

Po několika minutách hrobového ticha odpověděla: „Dobře.“

Pasivně ležela pod jeho rukama, zatímco on rozepínal její šaty. Měla zavřené oči a unavený obličej.

Tom jí sundal šaty a plavky a položil se vedle ní. Caty vzdychla, otevřela oči a začala mu rozepínat košili. Už dávno objevila, že možnost dotýkat se jeho těla jí přináší stejnou rozkoš jako samotné milování. Věděla, že i jemu je hlazení, jemné líbání, dotyk ňader na jeho těle příjemné, a někdy tuto něžnou milostnou předehtu úmyslně prodlužovala, až se zasténáním podlehl a přivlastnil si ji. Tentokrát dělala, co měla ráda, ne však se syrovou silou jako posledně, ne s drzou touhou dráždit ho až k nepříčetnosti, ale se skutečným pocitem osudové nevyhnutelnosti v srdci, protože věděla, že ho miluje a že tento fakt nemůže změnit.

Možná četl její myšlenky a pocity, protože opětoval její něžné zanícení, dokud se její tělo neprohnulo v roztoužené křivce, její ruce se zastavily, celá se napjala a on vnikl mezi její stehna. Okamžitě propadla vlnobití rozkoše a strhla ho s sebou. Byla to čistá rozkoš a blaženost, byli tím spojeni celou věčností, dýchali jedním dechem, dokud poslední ozvěny pomalu neutichly.

Jejich milování mělo dva následky. Jedním byla spálená večere a tím druhým byl fakt, že si v několika posledních dnech před odjezdem byli mnohem bližší.

Den před odjezdem pozvali Williama a jeho prarodiče na piknik na Šibeniční skálu, čímž chtěli Willymu vynahradit jejich delší nepřítomnost. Po společném obědě se Caty natáhla na deku a zamyšleně pozorovala skálu. Její myšlenky se neustále vracely k tomu, co ji pronásledovalo už několik dní - přemýšlela o jejich manželství. Rozhodla se přijmout současný stav věcí? Doufala snad, že jednoho dne zabere pozici Bronwen Bis-hopové v Tomově srdci? Pokud ano, rozvíjela dál své myšlenky, možná bych měla nějak změnit své chování. Začala myslet na všechny ženy, které se dostaly do podobné situace a neměly jinou možnost, než potlačit zlost a žárlivost. Ale já přece mám i jiné možnosti, napadlo ji náhle. Jenže...

Povzdychla si a otočila se na druhou stranu, aby Tom neviděl její výraz.

„Caty?“ ozval se jeho hlas.

Neochotně se obrátila.

„Jsi v pořádku?“

Klekl si vedle ní, vzal jí z ruky rozlámané stéblo trávy a usmál se. V očích se mu odráželo slunce a Caty neodolala a prohrábla mu vlasy.

„Cítím se skvěle,“ oplatila mu úsměv.

„Když jsme tady byli minule,“ řekl potichu, „tak jsme -“

„Já si to pamatuji,“ vpadla mu rychle do řeči.

„Škoda, že nejsme sami.“ Jeho tón byl ironický, ale Caty mu v očích četla něco jiného. Chvilí se na něj dívala, pak ukázala hlavou k Šibeniční skále.

„Možná je to tak lepší.“

Tázavě zdvihl obočí. Caty se posadila a políbila ho zlehka na tvář. „Určitě budeme mít příležitost i jinde.“

„To se mi ulevilo,“ poznamenal. „Dělala jsi mi starosti.“

„Hm...,“ zamyslela se. „Třeba dnes v noci. Dát sbohem naší posteli a ložnici by se slušelo, nemyslíš?“

„Myslím,“ řekl pomalu a pohledem jí pronikal až na dno duše, „že bude těžké čekat tak dlouho. Ale zase to bude stát za to.“ Dotkl se rukou její brady a políbil ji.

Když zvedl hlavu, uvědomila si, že už se vlastně rozhodla a jemu to nějakým zvláštním způsobem sdělila.

Za čtyřiaadvacet hodin už seděli v letadle. Pomalu se přibližovali ke Queenslandu a Caty pozorovala koberec bílých obláčků pod nimi. Znervózňovala ji představa, že za půl hodiny přistávají v Coolangate.

Jako naschvál jí v tom momentě Tom položil ruku na koleno a řekl: „Možná jsou to naše poslední volné chvilky na pěkně dlouhou dobu. Přilétáme poslední - všichni ostatní jsou na místě a určitě se nemůžou dočkat, až začneme točit.“

Otočila k němu hlavu a požádala ho: „Řekni mi o nich něco, prosím.“

Pohodlně si natáhnul nohy pod sebe a usmál se. „Chceš slyšet něco o jejich odborné stránce?“

„Ano. Jejich soukromý život není moje věc.“

„Většina z nich se mnou spolupracovala už dřív - kameramani a zvukový technik patřili do týmu filmu 'Minulý pátek'.“

Za film 'Minulý pátek' byl Tom navržen na Os-cara.

„Vedoucím střihu je Jason White. Poslední dobou si moc nerozumíme, je tak trochu cvok, ale mívá geniální nápady a má stejný druh fantazie jako Pete - dohromady jsou dost dobrý pár,“ řekl sarkasticky. „A pak tady je Charles Westfield, to je něco podobného.“

„Dřív, když mi bylo asi dvanáct, jsem si myslela, že je Westfield docela kus,“ pobaveně se usmála.

Charles Westfield byl atraktivní americký herec, který hrál už jako dítě v rozsáhlém televizním seriálu, ale stále ještě čekal na svoji životní roli ve filmu. Ve filmové verzi bestselleru Petra Partrid-ge „O půl hodiny dřív v Adelaide“ hrál postavu Roberta a oživil tím dlouhotrvající spory, jestli dávat cizincům role v australských filmech. Tom s Duncanem se k tomuto problému stavěli kladně a byli přesvědčeni, že tato úloha je pro Charlese ušitá jako na míru. Robert je příjemný mladý Američan, který zápasí v Austrálii se svými citovými problémy - ty představují Portia a Chloe, a navíc má starosti s případem chybné totožnosti, čímž způsobí, že ho pronásleduje několik nejdůle-žitějších tajných služeb na světě.

„Opravdu?“ zeptal se a Caty viděla v jeho očích smích.

„Mmm. Ale už jsem ho neviděla strašně dlouho. Ani nevím, kolik je mu teď let.“

„Je mu šestadvacet a docela to s ženami umí. Alespoň se to o něm říká. Mám takový pocit,“ odmlčel se, „že bude mít konflikty s Portií.“

„Proč? Z principu? Snad proto, že je Američan? Nebo...“
zarazila se.

Po chvíli se ozval: „Myslím, že Bronwen vždycky moc dobře ví, co je pro ni výhodné, ale toto by pro ni mohla být dost obtížná role. Očekává se od ní, že bude mladší a šíleně zamilovaná do někoho, koho nepovažuje - tím jsem si jistý - za víc než za hezouna. V herectví a asi i v civilu.“

„Mohl by ji překvapit,“ řekla Caty. „Musíš přece mít nějakou důvěru v jeho herecké schopnosti.“

„Já mám důvěru v Charlesovy kvality. A taky netrpím předsudky vůči mužům.“ Zašklebil se.

Caty se na Torna podívala a zeptala se: „Nevíš, proč Bronwen má takové předsudky?“

„Kdo ví?“ odpověděl suše. „Ale to není tvůj problém, Caty,“ dodal s neznatelným úsměvem a zlehka stiskl její ruku. „A ani můj, snad kromě uměleckého pohledu.“ Zarazil se a potom pokračoval: „Vždy, když se tváříš takhle, vím, že opravdu máš na to, abys hrála Chloe.“

„Tome -“ odvrátila pohled, „děkuji ti. Ještě poslední věc - ví hodně lidí o tobě a Bronwen?“

„Naneštěstí ano, Caty.“ Zatvářil se ponuře. „Proto by ses měla dovídat ode mě, jak se věci mají. Ne od nikoho jiného.“

Po přistání se vláčeli dlouhou halou a fotograf je zachytil zrovna v okamžiku, kdy Caty klopýtla a Tom ji objal kolem ramen. Před halou na ně čekal Duncan, aby je přivítal a představil tisku.

Caty nevěnovala druhý den fotografiím žádnou pozornost, ale dva lidé o ně projevíli víc než jen letný zájem.

Charles Westfield, kterému přátelé a rodiče přezdívali Chuck, se s uspokojením díval na svůj hezký obličej a všiml si Caty. Chvilí si ji prohlížel a pak obdivně hvízdal. Přečetl si text pod fotografií a údivem se mu rozšířily oči.

„Žena režiséra,“ řekl nevěřící. „Proč mi to nikdo neřekl? Proklatě...“ Pokrčil rameny a zjistil, že nepříjemný pocit, který z natáčení v cizí zemi měl, už zmizel.

Druhou osobou, kterou snímky zaujaly, byla Bronwen. Na Charlese se podívala jenom letmo a pak začala studovat Caty. Když viděla, jak ji Tom objímá a jak se na ni dívá, zavřela bolestně oči.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Tak, konečně vás mám všechny pohromadě a můžeme začít s natáčením,“ řekl Tom sebejistě se svým obvyklým klidem a uvolněností. „Nejdříve bych vám chtěl říct několik slov. Skutečný styl hraného filmu je dán celkovým přístupem a formou - konec citátu - a to je právě můj úkol. Musím vzít Peteho zápletku a přenést ji na filmové plát-] no. A byl bych rád, kdyby jste mi v tom všichni pomáhali. Netočíme sice žádný monstrózní film, ale to neznamená, že ho odflákneme. V žádném případě nebudu tolerovat lenost, neochotu a neshody mezi vámi, to mě nezajímá a pokud se vám to nebude líbit, držet vás nebudu - znamená to ovšem ztrátu času a peněz pro mě i pro ostatní. Samozřejmě však vítám všechny vaše nápady a návrhy a doufám, že si vyjdeme vzájemně vstříc. Máte nějaké dotazy?“

Padlo několik otázek a po krátké diskusi Tom oznámil: „Protože nám dnes prší, nemůžeme točit exteriéry, které byly plánovány, takže začneme s Chloe.“

Caty zaslechla svoje jméno a lehce sebou škusbla. Nemohla se soustředit na to, co Tom říká, protože vedle stála Bronwen a neustále ji pozorovala. Musím s tím něco dělat, opakovala si, musím přestat žárlit, musím se věnovat práci. Tom mi přece nikdy nelhal. Určitě... zarazila se a podívala se na něj. Opětoval její pohled, usmál se a pokračoval.

„Všichni jste četli scénář, takže víte, jakou má Chloe úlohu. Neustále se tajemně objevuje v Robertově životě, okouzluje ho a současně ho velmi znepokojuje. Poprvé se ukáže na jednom z večírků, který je přecpán lidmi - jsou zde všechny hlavní postavy, jakoby náhodou a přitom vůbec ne náhodně. A ti všichni se snaží Roberta nějakým způsobem zneškodnit nebo vyšachovat.“ Tom teď mluvil zaujatě a prudce gestikuloval: „A dělají to z velice podivných důvodů, o kterých on nemá ani tušení. Zkrátka je to taková zábavná scéna s patrnými

zlověstnými náznaky.“ Odmlčel se, podíval se na ostatní a dodal: „Scéna už je postavena, tak jdeme na to! Teď bude zkouška, pak si dáme chvíli pauzu a odpoledne to natočíme. Jasný?“

V devět hodin večer Tom konečně zavolal: „Končíme!“

Všichni si unaveně oddechli, ale on se sarkasticky usmál. „Musím vás zklamat, drazí, ale zítra to bude o něco těžší. Pojedeme už od rána, tak s tím počítejte. No, trochu jsme se poznali, snad to půjde rychleji. Takže - zítra v devět hodin zase tady. Dobrou noc a pořádně se vyspěte!“

Caty seděla na pohovce v nádherných dlouhých večerních šatech ze žlutého brokátu, které svůdně odhalovaly její ramena, a myslela si, že nebude mít sílu vstát a odejít. Vyčerpaně se dívala kolem, ale protože nikdo nevypadal tak unaveně jako ona, sebrala všechny síly a odvěkla se do malé osobní šatny. S úlevou za sebou zavřela dveře a klesla do židle před zrcadlem. Podepřela si rukou bradu a líně se probírala svými dojmy. Uvědomila si, že přemýšlí nad zvláštním pocitem, že je s ní zacházeno jako se dvěma rozdílnými lidmi. S jedním jako s manželkou - i když jen v soukromí, ušklíbala se, a s druhým... s druhým jako s kýmkoli jiným. Zavřela oči a opět domlouvala sama sobě. Věděla jsi, že to musí být takové, vždyť ti to sám řekl. A opravdu je to jediný možný způsob, jak spolu pracovat. Tak kde je tedy problém? Otevřela oči a pozorovala se v zrcadle.

„Jde mu to tak lehce - je schopen se ode mě izolovat bez sebemenší známky nervozity nebo napětí a já -“ Caty se přistihla, že mluví nahlas, ale pokračovala dál, „a já si připadám jako troska, mluvím pro sebe, jsem přecitlivělá... A on? Zdánlivě si nevšímá Bronweniných pohledů, kterými sleduje jeho i mě? A jak to zvládá ona? Je to tím, že je mnohem zkušenější herečka? Nebo...“

Uslyšela zaklepaní a rychle si setřela slzy na tvářích. Asi jsem jenom přepracovaná, bylo toho na mě moc, pomyslela si ještě a šla otevřít.

Byla to Bronwen.

„Caty, jsi oblečená?“

„A... Ano. Pojď dál,“ pozvala ji nejistě.

Bronwen s sebou nesla dva šálky kávy a jeden podala Caty. „Vypadala jsi unaveně, tak jsem myslela, že by ti pomohlo něco na povzbuzení,“ usmála se. Chvíli mlčela a potom vyhrkla: „Dneska jsi byla opravdu skvělá. Natáčení bývá ze začátku vyčerpávající, hlavně pro začátečníka.“

Opřela se o stěnu a Caty si s nelibostí všimla, jak jí seprané džíny a bílá halenka sluší.

„Díky,“ napila se kávy a pokračovala, „jsem hodně unavená, ale to přejde. Myslím, že ty jsi taky hrála dobře - a mnohem méně strnule.“

„Díky zkušenosti. Jak se ti líbí Sanctuary Cove?“

Caty si vybavila luxusní vilu na pláži, kterou s Tomem pronajali na příštích osm měsíců výhradně pro sebe, vzpomněla si na půvabnou obchodní vesnici, přístavy, golfová hřiště, řeku Coo-mera a vše ostatní, co tvořilo Sanctuary Cove, a lehce se usmála.

„Jsem ještě zavalena dojmy, uběhlo jen pár dnů. Vlastně jsem ještě nikde pořádně nebyla - stále přselo.“

„To máš pravdu,“ zasmála se Bronwen. „Na Queenslandu mě fascinuje to, že zdejší lidi déšť prostě ignorují. Můžeš vidět skupinky dětí, které jedou do školy na kolech v úplné potopě a vůbec nemají pláštěnku.“

„Asi je tady dost teplo a můžou rychle oschnout,“ odpověděla Caty vesele a společně se zasmály.

„Caty,“ řekla Bronwen, ale zarazila se a dlouho mlčela, až Caty nervózně uhnula pohledem. „Víš... ráda bych věřila, že spolu budeme moci pracovat bez nějakých -“ bezmocně pokrčila rameny.

Caty se nadechla. „Mám pocit, že ano,“ řekla tiše. „Tom mi o tobě řekl a myslím, že je to lepší. A bylo by hloupé to nějak popírat, ne? Určitě by i všechny ostatní zajímalo, jak spolu budeme vycházet. A... Bronwen, zajímalo by mě, co teď cítíš k Tomovi, já jen -“ teď se zasekla Caty.

Bronwen se na ni podívala a s podivně smutným pohledem pokračovala: „Mezi mnou a Tomem vše skončilo, Caty. Jsi... jsi moc hezká a mladší než -“

„Opravdu je, že?“

Obě se prudce otočily a ve dveřích uviděly stát Torna.

Ten se cynicky usmál a dodal: „Bronwen?“

„Už jsem byla na odchodu, Tome. Jen jsem chtěla říct Caty, že dneska hrála báječně. Tak... tak zítra se uvidíme.“ Podívala se tvrdě na Torna a odešla.

Zavřel za ní dveře a obrátil se ke Caty. „O ničem jiném se s tebou nebavila?“

„Ne, Tome,“ řekla pevně. „Tak nějak jsme se dohodly, jak pokračovat dál. Řekla jsem jí, že to o tobě a o ní vím, a ona mi na to odpověděla, že už to dávno skončilo.“

Tom se usmál. „Doufám, že tomu věříš, Caty.“

Věřím? Opravdu věřím? ptala se sama sebe. Nevím.

„Věřím tomu, že můžeme s Bronwen pracovat a že zítra už nebudu tolik strnulá.“

Otočila se a jejich oči se setkaly v zrcadle.

„Byla jsi skutečně dobrá, Cat.“

Caty se zatvářila udiveně a pomalu si začala stírat z obličeje líčidla.

„Nemusíš mi lichotit. Jindy to přece neděláš.“

„Ani teď to nedělám.“ Vykročil k ní a vzal ji za ramena. Díval se na ni chvíli do zrcadla a pak jí začal jemně masírovat krk a záda. „Caty,“ zašeptal, „moje malá Caty.“

„Jsem tak unavená,“ povzdechla si.

„Já vím. Ale na to si zvykneš. Teď pojedeme domů do postele.“

Rozepnul jí žluté šaty a objal ji. Pak poodstoupil a prohlížel si zaujatě její postavu. „Jak se ti líbilo být královnou dnešního natáčení?“

„Ani jsem si toho nevšimla.“

„Všichni ostatní měli podobný pocit jako já.“

„Ano?“ Caty si oblékla blůzu a pokračovala: „Hm, Mám dojem, že se asi předpokládalo, že jí budu. Portia se dostala na večírek v uniformě letušky, takže -“

Pomohl jí zapnout sukni a upravil jí několik pramenů spadlých do tváře. „Jsem rád, že... no, že je to pořád tak. Rozumíš? Myslím s námi.“ Pohládl ji a dodal: „Celá nažehlená a upravená, ale sotva držíš otevřené oči. Pojd', odvezu si tě.“

Když dorazili domů, nalil jí skleničku bílého vína a trval na tom, že musí něco sníst. Slabě zaprotestovala, ale bez úspěchu. Tom se ironicky usmál a odpověděl: „Caty, už tě znám. Když jsi pod nějakým velkým vypětím, vůbec nechceš jíst. To není zdravé, najíš se, tím se trochu uvolníš a bude se ti lip spát.“

Po jídle se Caty skutečně uvolnila a spadla z ní únava. Seděla v křesle a pozorovala Torna. „Torné?“

„Ano?“ Vstal, sedl si k ní a objal ji kolem ramen. „Chceš, abych ti něco povídal? Víš, dneska toho bylo opravdu hodně, ale zjistil jsem spoustu věcí, které se během další práce budou hodit. Víím, co můžu od každého očekávat. Na Jasona, Charlieho a Peteho si budu muset dát pozor, potvrdilo se to, co jsem očekával.“

Caty se jemně zasmála. „Myslím, že jsi správně odhadl i vztah Charlieho a Bronwen. Všiml sis?“

„Ano. A všiml jsem si také, že Peteho nadšení by mohlo mít jeden kladný výsledek - mohlo by nakazit i Charlieho.“

Caty si všimla změny v jeho hlase a tázavě se na něj podívala.

Tom se zašklebil. „Pete by mu mohl zdůraznit, že Robert opravdu miluje Portii navzdory tomu, že ho zaslepí touha po Chloe.“

„Pete umí lidi přesvědčit,“ pousmála se Caty a opřela si hlavu o jeho rameno. „Napadá tě, Torné, že já jsem jediná, kdo s tebou pracoval už dřív? Myslím z této společnosti. Mám pocit, že jsem ušla dlouhou cestu od té doby, co jsi mi řekl, že vypadám při líbání jako mražená treska.“

Zasmál se. „Já jsem ti nemohl říct takovou věc.“

„Jsem ráda, že něco takového nemusím předvádět.“

„Myslíš vášnivé líbání?“ zeptal se potměšile a v očích mu svítily veselé plamínky. „I já jsem rád.“

Caty zpozorněla. „Skutečně by ti to vadilo, Torné?“ „Proč by nemělo?“

„Když herci dělají takové věci, musí přece pochopit, že je to jen hrané,“ odpověděla vážně.

„To ale neznamená, že se jim podobná představa líbí.“

„I když...“ Zarazila se a pak vyhrkla: „Jak se ti bude pracovat s Bronwen a Charliem? Promiň, ujelo mi to.“ Zatvářila se lítostivě.

„Myslím, že bude těžké dostat z nich trochu opravdovosti.“

„Vždyť se můžeš přestat starat, Tome, o všechno, co se netýká tvého filmu,“ řekla pomalu. „Dneska jsem tě viděla -“ nadechla se, „já si ne-stěžuju, opravdu ne. Já -“

„Ne?“ pohladil ji prstem po tváři a v očích měl tázavý výraz.

„Já vím, že to musí být takhle,“ zamračila se, „a i já bych měla být schopná, když... Nevím...“

„Možná, že tvoje výhrady mají co dělat s tím, že jsem byl první a jediný muž, který tě políbil. Důkladně,“ dodal. „Nemáš chuť si to zopakovat?“

„Ne! Právě jsem ti řekla -“

„Caty, není tady nikdo vhodnější, kdo by ti ukázal, jak to správně hrát. Všechny ty správné triky před kamerou.“

Chytil ji za ramena a z očí mu zmizela všechna veselost. Upřeně na ni zíral, až zalapala po dechu a namáhavě se zeptala: „Děláš si ze mě legraci, Tome?“

„Ani trochu,“ odporoval. „Teď bys měla naklonit svoji tvář vzhůru a já bych měl, opět podle klasické tradice,“ odmlčel se, když zakláněla hlavu, „předstírat, že váhám - a tím končí první lekce.“ Podivně se zasmál, pustil ji a dodal: „Pokoušel jsem tě. Můžeš mi to odpustit nebo mi můžeš dát facku.“

Vzal ji jemně za ruku a políbil ji.

„Tome,“ ozvala se Caty po chvíli, když se na ni nepřestával dívat. „Nechceš si asi se mnou takhle dál povídat, že? Proč ti pořád vadí, že pracujeme společně? Že jsem vzala tu roli? Dělám něco, co nechceš?“ Nerozhodně pokrčila rameny.

„Nenarušila jsi žádné posvátné místo vyhrazené pro Bronwen, Caty,“ potichu odpověděl. „Vlastně by to mohlo být -“ zarazil se.

Caty čekala.

„Mohlo by to být docela jednoduché,“ pokračoval. „Caty, jsem moc utahaný na to, abych mluvil nějak rozumně - ty naopak teď vypadáš svěže!“ Zatvářil se ironicky. „Proč se nade mnou neslituješ a neodvedeš mě do postele?“

Caty ho chvíli pozorovala a pak se slabě usmála. „To je ta nejhorší výmluva, jakou sis kdy vymyslel, Tome Weste! No dobře, jdeme.“ A natáhla k němu ruku.

Tom ji přijal a přitáhl Caty do své náruče. „Miluji na tobě tolik věcí, Caty Kerrisová, můžeš tomu věřit?“

Caty chtěla odpovědět, ale rozmyslela si to a dlouze zívla.

„Dojdeš alespoň do ložnice, Cat?“ „Nejsem si jistá.“

„Pomohu ti,“ zasmál se. „Budu ještě chvíli pracovat.“

„To jsem si mohla myslet,“ zamumlala. „Tak mě doved’ do ložnice.“

Caty usnula v okamžiku, kdy se její hlava dotkla polštáře. Chvíli se díval na její spící obličej, pak sešel dolů, ale místo práce si nalil sklenici vína a vyšel na terasu. Zůstal tam stát a

nekonečně dlouho pozoroval odrazy světla ze Sanctuary Cove na hladině moře.

Příští ráno se Caty probudila překvapivě osvěžená. Rozhodla se, že Torna nechá ještě spát, a šla si prohlédnout jejich království. Procházela se po domě a přemýšlela o včerejším rozhovoru. Byla si jistá, že musí existovat něco jako posvátné místo Torna a Bronwen, přestože se to Tom snaží zapřít i sám sobě. Potom se ovládla a snažila se potlačit pochmurné myšlenky.

Když přinesla snídani do ložnice, Tom stále ještě tvrdě spal. Ležel rozvalený přes obě postele a rukama něžně objímal její polštář. Caty se usmála a pohládila ho lehce po vlasech. Vypadal ve spánku tak zranitelně, jako dítě, a Caty v sobě cítila milující chápavost, lásku a něhu. Cítila se dokonce trochu v převaze, připomínala si, že i on má nějaké chyby. Býval beznadějně neupravený a hrozně zapomnětlivý na takové věci, jako placení účtů za plyn a telefon, neustále někde nechával klíčky od auta, které pak nemohl najít, nestaral se o své oblečení, zapomínal kartu na peníze, nepamatoval si důležité schůzky, někdy naopak čekal návštěvu o den dřív - skutečně si nedovedla představit, jak to bez ní mohl přežít, než se vzali. Ale také uměl být hrozně hrubý na úplně nevinné lidi a pak byl překvapený, když zjistil, jak moc je ranil. „Tome?“ řekla měkce.

Otevřel pomalu oči, zamžoural na ni a převálil se na záda.

„Kolik je hodin?“

„Devět. Přinesla jsem ti snídani.“

„Devět?“ prudce se posadil a prohrábl si vlasy.

„Začínáme v deset, že? To je spousta času,“ poznamenala Caty mírně a položila táč vedle postele.

„Ty začínáš v deset - já jsem tam chtěl být mnohem dřív, abych mohl vidět včerejší záběry.“

„Ale,“ usmála se Caty, „to jsi mi měl říct včera.“

Tom opětoval úsměv a soustředil se na Catinu svěžest, její třpytící se vlasy, všiml si slušivých bílých šortek a modrého trička. Zvedl se a stáhnul ji k sobě na postel.

„Tome!“ bránila se.

„Caty?“ opáčil zdvořile. Zasmál se a dodal: „Cítím potřebu jeskynního muže vysvléct tě a pomu-chlat. Dost neodolatelnou potřebu. Co ty na to?“

Přejela prsty po jeho bradě a na ten hříšný a hladový pohled s předstíraným klidem odpověděla: „Nemáš přece čas.“

„Zrovna teď je mi to úplně jedno. Nezajímá mě to, kašlu na to, drahá Caty. Změnil jsem své plány.“

Řekl to vážně a Caty se na něj udiveně podívala.

„Ty... myslíš to vážně?“

Objal ji kolem pasu. „Nikdy jsem nebyl vážnější.“ „Tedy-“

„Zase jsi taková!“ provokoval.

„Ale já budu... myslím, cítila jsem se mnohem klidněji dnes ráno, beze spěchu a -“

„Nemám v úmyslu to měnit, ale mohla bys být ještě klidnější. Někdy ti naše milování dodává přídech půvabné pohody.“

„Tome Weste, jsi tak hrozně ješitný! Opravdu jsi!“ zvolala divoce.

„Bez důvodně?“ zeptal se měkce.

„No teda -“

Víc už říci nestačila. Utápěla se v jeho hřejivém objetí, nebyla schopna odporovat, když jí sundával šortky a tričko, ale nevadilo jí to a opětovala jeho polibky.

Do studia dorazili dvě minuty před začátkem. Tom se v autě lehce dotkl její ruky a políbil ji na tvář.

„Odpouštíš mi?“

„Za co?“ zatvářila se nevinně Caty.

„Že jsme museli tak spěchat.“

Podívala se mu do očí. „To se ještě uvidí.“ Pak se zasmála. „Budiž.“

Až když začali točit, uvědomila si Caty, že dnes se od ní žádá ještě víc. Včera měla vytvořit Chloe, která nechápe, co se kolem ní děje, která si toho ani není vědoma. Dnes si už Chloe nemohla neuvědomit, že se kolem ní rozvíjí sled podivných událostí, ale současně se žádnou z nich nenechá vyvést z míry.

S úlohou neměla žádné problémy, Tom jí opravdu nechal úplnou volnost. Když ho ale v přestávce pozorovala přimhouřenýma očima, napadlo ji, jak dobře ji musí znát. Použil by tuto znalost k tomu, aby z ní dostal lepší výkon?

Natáčeli už celé týdny a práce probíhala, až na několik maličkostí, dobře. Tom správně odhadl, že Bronwen bude mít trochu problémy s Portií, což zatím nebylo nic vážného. S ubíhajícím časem však běžné problémy nabíraly na dramatičnosti a Caty si stále více uvědomovala, že jen díky Tomově talentu se podařilo udržet mezi všemi tolik potřebnou dávku nadšení a chuti udělat to pořádně - díky jeho trpělivosti s Bronwen, jeho inspiraci pro ostatní, díky vedení ke správnému ztvárnění role. Tom měl odhad i pro to, kdy upřímná kritika přinese dobrý výsledek, věděl, kdy je potřeba povzbudit a kdy je třeba praštit scénářem o zem a bez výjimek všem vynadat, aby se přestali tvářit tak unuděně a probudili se.

Svým dílem přispíval i Duncan, přestože často odjížděl do Melbourne. Pomáhal svou tichou přátelskou přítomností, ochotou pomoci, kdykoli to bylo třeba.

Pro Caty tato doba znamenala i spoustu večírků, byla to doba příjemného společenského života. Ráda zvala hosty, připravovala občerstvení a se zaujetím poslouchala živé debaty o všech problémech spojených s točením filmů.

Dělali i řadu dalších věcí - jezdili ve člunu, chodili na výlety po okolí, na recepci, tiskovky -opravdu není divu, že to tak rychle uteklo, říkala si.

Nezpůsobilo to ohromné množství práce, zeptala se jednou sama sebe, že moje problémy zdánlivě zmizely? Nebyl už pro ni problém pracovat s tolika lidmi, stejně jako pro Torna nebyl

problém pracovat s Bronwen, přestože měla tolik potíží se svojí rolí kvůli nepochybnému nepřátelství mezi ní a Charliem.

Bronwen byla jediná, kdo se téměř neúčastnil večírků v jejich vile. Dávala přednost společnosti Duncana, který byl jejím starým přítelem. Caty si uvědomila, že by asi chtěla příliš, kdyby očekávala, že Tom a Bronwen se k sobě budou chovat jako nejlepší přátelé, a Bronwen se asi cítila trapně, když Tom držel Caty kolem ramen, mávali společně hostům na rozloučenou a pak zavřeli dveře, aby měli konečně soukromí.

Byla tu ještě jedna skutečnost, která jí zpočátku unikala. Ač nechtěla, aby s Tomem vystavovali své city nějak na odiv, někdy cítila, že ve společnosti se vlastně vleče v Tomově závěsu, že je jeho tichý stín, který roznáší občerstvení. Tom sice pravidelně udělal nějaké gesto, kterým ukázal, že ona je jeho a patří k němu, a udělal to takovým způsobem, který ji těšil a lichotil jí. Přesto Caty teď začínala mít pocit, že je to hrozně málo. Zjistila, že byla asi příliš hloupá nebo zaujatá filmem natolik, aby jí tyto pozornosti dokázaly ukolébat a navodit v ní pocit bezpečí. Starala se z počátku jen o vnější dojem a nevšimla si útesů pod hladinou, dokud do nich nenarazila.

A už vůbec ji nenapadlo, že jedním takovým útesem by se měl stát Charles Westfield. Během prvních týdnů Caty zjistila, že je jí sympatický a je s ním legrace. Podle jejího názoru hrál roli Roberta skvěle. Jeho láska k rychlým autům, přístupným ženám a volnému životu jí však připadala trochu přehnaná. V jeho přítomnosti se neustále objevovaly atraktivní dívky bez předsudků.

To, že je Charles den ode dne víc a víc zamilovaný do Caty, vlastně překvapilo jen dva lidi - jeho samotného a ji. Charlie tento nový cit, který se ho zmocňoval, nebyl schopen skrývat s typicky chladnou maskou, sám si to ale nechtěl přiznat. Všichni kolem však považovali jen za otázku času, kdy ho city přemůžou.

První známky se objevily, když filmovali epizodu letu v balónech - další ze záběrů, kdy Chloe uniká Robertovi, které měl Pete tak rád. Tentokrát byla unesena a Robert ji v druhém balónu pronásledoval.

Ráno jasně svítilo slunce a Tom rozhodl, že použijí tři balóny. Startovali na velké pastvině - Caty byla v jednom spolu s únoscem. Zločinci z příběhu si uvědomili, že když Robertovi ukáží Chloe, mohou ho donutit téměř ke všemu. Zločinec, který unášel Caty, byl ve skutečnosti převlečený profesionální vzduchoplavec, Robert zdánlivě řídil balón sám a Tom s kameramanem se namačkali do třetího.

Ze všech Peteho bizarních scén byla tato jediná, která Caty poděsila, ale nedala nic najevo a důvěřovala svému profesionálnímu průvodci.

Ve chvíli, kdy se odlepili od země a začali stoupat do výšky, ucítila, jak tuhne strachem. Hrůzou se jí svíralo hrdlo, nemohla vydržet řev a zápach hořáku, z houpání se jí zvedl žaludek, a když se podívala dolů, zhroutila se na dno balónu.

Zmatek, který následoval, ani nevnímala. Zoufale se snažila poslouchat rady pilota, který se jí snažil pomoci ze všech sil, a v hlavě si promítala scénu, ve které měla dnes předvádět zděšené loučení. Jednou se jí podařilo postavit se na nohy a podívat se zpět, ale nevydržela to dlouho a klesla zase dolů. Z veliké dálky slyšela z megafonu To-mův hlas, který něco přikazoval pilotovi, ale nerozuměla mu.

Caty stěží popadala dech a celý let se musel zkrátit. A byl to právě Charlie, kdo první přiběhl ke Caty a pomohl jí vystoupit, kdo ji také zachytil do náruče, když jí poklesla kolena.

Následovaly další zmatené chvíle, kdy ji Charlie stále držel ve svém náručí a zuřivě se dožadoval na Tomovi nějakého vysvětlení, jak ji mohl nechat zažít takové hrozné utrpení.

Tom mu odpověděl jakousi kousavou radou adresovanou pouze Charliemu osobně, která Char-lieho úplně zaskočila, a

Tom využil příležitosti, vzal si od něj Caty, sevřel ji pevně ve svém náručí a odváděl ji pryč.

Cestou do ateliérů na ni vyštěkl: „Ty, blázne! Proč jsi mi nic neřekla?“

„Proč jsi mi něco neřekla, Cat?“

Stejná otázka, ale položená jiným hlasem a o několik hodin později v jejich krásné vile, po vyčerpávajícím vynuceném čekání na cizí pastvině, zatímco se je záložní skupina zoufale snažila najít.

Později jim domů telefonoval Jason, že záběry dopadly skvěle. Caty vypadá zaskočeně a zničeně a v celé scéně je ohromné napětí.

„Smím tě vzít na večeři?“ ptal se Tom. „Můžeme se jít nejdřív podívat do vesnice na nějaké krásné obchůdky a potom se někde najíme.“

Tímto usmířením však balónová aféra zdaleka neskončila.

Aniž by o tom kdokoli věděl, Charles Westfield spřádal myšlenky, jak si potají promluvit s Caty, a za několik dní ji jakoby náhodou potkal na jednom opuštěném místě ateliéru, kde byly rozházeny kulisy a staré věci. Caty stála za vycpaným tygrem - chycena v pasti - a Charlie věděl, že už nemůže skrývat své city.

„Caty,“ zašeptal a upřeně se na ni díval.

„Charlie... tady je fakt zvěřinec. Co abychom šli -“

„Caty,“ prudce ji přerušil, „miluji tě! Nemůžu myslet na nic jiného než na tebe a...“

Chytil ji za ruku a nepřestával si prohlížet její tělo, vlasy, šíji, zatímco ona šokované stála a mlčela.

„Caty,“ pohládl ji zlehka po tváři. Škubla sebou a hlasitě odpověděla: „To snad nemyslíš vážně, Charlie. Já...“ „Sakra, vždyť...“ „Ale já jsem vdaná -“

„Caty!“ zvolal naléhavě. „On s tebou jedná jako s poslušným psíčkem! Proč si toho nechceš všimnout? Všichni s

tebou tak jednají. A víš proč? Ze žárlivosti! Nech ho být, nestojí za to. Caty, opravdu -“

„Ze žárlivosti?“ opakovala nevěřicně Caty.

„Samozřejmě!“ pohrdlivě mávl rukou. „Ta ctižádostivá potvora Bronwen Bishopová žárlí v každém případě. A hned ze dvou důvodů - tenhle film už je vlastně tvůj, máš v sobě filmové kouzlo, milá Caty, a ona to moc dobře ví. Každý to vidí. Vypadá vedle tebe jako starý vysušený netopýr. A pak - je tady tvůj drahý manžel a to je další důvod. Neukradla jsi jí jenom tento film, ukradla jsi i jeho!“

„Neukradla. Ona -“

„Ať je to jakkoli,“ přerušil ji Charlie naléhavě, „ona stejně žárlí. A nemysli si, že nežárlí také on! Není blázen, náš vysoký a mocný pan režisér. I on moc dobře ví, jak jsi dobrá. A všimne si každé milostné aférky mezi lidmi okolo kamery, když to má pořád před očima. Ale řekl ti o tom někdy?“

Odmlčel se a chvíli pozoroval vyděšenou Caty.

„Samozřejmě neřekl. Nechce být středem pozornosti, náš Tom West. Zvláště se svojí ženuškou, kterou školí jako malou -“

„Tak dost!“ vykřikla Caty. „Co si to dovoluješ?“

„Dovoluji si. Protože jsem do tebe blázen, Caty! Ještě jsi to nepochopila? A nechci, abys žila v něčem stínu, chci, abys byla svobodná.“ Jeho hlas ztichl. „Byla jsi vůbec někdy svobodná, Caty? Mohla jsi roztáhnout křídla, nechat vlát vlasy, dělat věci jen tak pro potěšení? Pro čistou radost z nich? Mohl bych ti v tom pomoci.“ Chvíli mlčel a pak zašeptal: „Já tě miluju, Caty. Věř mi to.“

Nebylo pochyb, že Charlie opravdu věří tomu, co říká. Hladově přitáhl Caty k sobě a vášnivě zaútočil na její rty.

„Asi to není zrovna originální,“ ozval se za nimi pevný hlas, „ale mohl byste pustit mou ženu, pane?“

PÁTÁ KAPITOLA

Charlie se lekl a otočil se, pobledlý předcházejícím vzrušením. V naprostém tichu se na sebe dívali a po dlouhé chvíli přenesl Tom pohled na Caty.

Tom se nedbale opíral o železný sloup a v jeho postoji bylo znát, že už tam nějakou dobu stojí. Caty polila vlna horka a byla překvapena, jak rychle se Charlie vzpamatoval.

„Ona je tvoje žena, ale já ji miluju,“ pronesl hrdě. „A ty jí nejsi hoden. Zacházíš s ní jako -“

„To stačí,“ přerušil ho stroze Tom a v jeho očích nebylo ani stopy po váhavosti. „Zřejmě to tady chceš zakončit plamennou, vášnivou scénou. Já ne. Ostatně - čeká se teď jenom na tebe, už dvacet minut jsi měl předvádět své herecké schopnosti. Před kamerou,“ dodal ironicky. „Máš možnost vplout do milostného vzplanutí s Portií.“

Charlie se na něj vytřeštěně díval a stál bezmocně jako pařez.

„Ona -“

„Nemá tě ráda úplně stejně jako tyji,“ řekl Tom klidně. „Ale o to přece nejde. Jste oba herci a takové role byste měli bezpečně zvládnout. A určitě si to o sobě i myslíte, nemám pravdu?“ Odmlčel se, aby to Charlie stačil spolknout. „A navíc -podepsali jste smlouvu.“

Na Charliem bylo znát, že bojuje sám se sebou, ale pak zvítězila chladná rozhodnost. „Jsem herec, příteli, a vydržím tady až do úplného konce. To ale neznamená, že nebudu dělat svá vlastní rozhodnutí, ani to nic nemění na faktu, že Caty miluju. I když se zdá, že ty se tomuto problému vyhýbáš. Zřejmě to patří k tvé přirozenosti, chovat se takto ke Caty, že?“

Pak odešel. Tom za ním ani neotočil hlavu. Stále se upřeně díval na Caty.

„Caty -“

„Tome, neměla jsem ani tušení!“ řekla nervózně a olízla si vyschlé rty.

„Vůbec žádné?“ zašklebil se. „Ne. Snad si nemyslíš -“

„Jsem si jistý, že jsi ho žádným způsobem ne-přemlouvala, až na to, že jsi vlezla do pasti za tímhle tygrem. Co -“ prudce se narovnal. „Co si myslíš o jeho názorech?“

„Necítím se jako tvůj poslušný psíček,“ odpověděla pomalu, „ačkoli si dovedu představit, že někteří snad... To bude asi mnou. Tím, jaká jsem. Já ne -“ zasekla se.

„Pokračuj,“ ozval se tiše.

„Tome, měli bychom to asi odložit na jindy. Tady není vhodné místo ani chvíle na -“

„Mám pocit, že kdykoli jindy bude těžké být bezprostřední,“ poznamenal suše. „Říkala jsi, že ty ne...“

„Nevěřím tomu, že ty nebo Bronwen žárlíte - to je ztřeštěné a hloupé. A nemám ani pocit, že by tento film měl být výhradně mojí záležitostí.“ Pokrčila rameny. „Tedy -“ Tázavě se na něj podívala.

„Ale věříš, že je do tebe opravdu zamilovaný?“ řekl měkce a vzal ji za bradu.

Lehce se začervenala. „Zdá se, že on sám tomu věří, ale nechápu to.“

Udiveně zdvihl obočí.

„No, nevím proč.“

„Nevíš?“ Zatvářil se ironicky.

„Asi jsem jiná než dívky, které se kolem něho pohybují,“ odmlčela se. „Jsem, že?“

Tom se usmál a zeptal se: „A co ta svoboda, kterou ti nabízel, Caty?“

Caty se nadechla. „Já...“

Ale nemohla pokračovat, přestože věděla, že vše, co Charlie napovídal, je směšné.

„Tome,“ řekla tiše, ale rozhodně, „příliš to nafukuješ a -“

„Nafukuji to? Nemáš pocit, že to je dost závažná věc, Caty?“

„Co je závažná věc?“

„Fakt, že tě Charlie Westfield bláznivě miluje, že nenávidí Bronwen a že mě nemůže ani vystát!“

„Ale když si to budeme tolik připouštět, dost se to ztíží!“

„Dost?“ zasmál se.

„Dobře, velmi se to ztíží, chceš-li,“ procedila skrz zuby a dodala: „Není to ale moje vina.“

„Ovšem kdybys netrvala na tom, že budeš hrát Chloe, nic by se nemuselo stát,“ řekl drsně.

Caty zalapala po dechu. „To je - vždyť jsi s tím souhlasil! Jak můžeš být tak... tak nefér?“

„To s tím nemá co dělat, drahá Caty. Je to zkrátka kus životní reality.“

„Ale Tome, Charlie by si pravděpodobně hnusil Bronwen tak jako tak! A stejně snadno by se mohl zamilovat do kterékoli jiné herečky, která by hrála Chloe, a proto -“

„Ano, mohl by,“ přerušil ji Tom. „Dokonce mám podezření, že náš Charlie se pravidelně za-milovává a odmilovává, ale pokud by hrál Chloe někdo jiný, nebyla by to moje žena. Chápeš, Ca-ty?“

Caty se na něj zadívala, pak pohodila hlavou a odešla do spásného úkrytu své šatny.

Naštěstí pro ni se během dne už nenaskytla příležitost k dalšímu rozhovoru o tomto problému a večer její zuřivost poněkud ochladla. Odjela z natáčení brzy odpoledne a aby se uklidnila, pustila se do úklidu celého domu.

Když se Tom v deset hodin vrátil, seděla v hale, četla si knížku a tvářila se studeně.

„Mám za to, že se se mnou stále nebavíš,“ řekl, když se na něj vztekle podívala.

„Myslíš?“ zasyčela. „Kdybych se teď s tebou bavila, neměla bych z toho nejmenší potěšení.“ Zahlédla letmý veselý smích v jeho očích. „Zdá se, že je ti to k smíchu,“ podotkla našťavaně.

„Jsem prokletý,“ zamumlal a svalil se na pohovku vedle Caty. „Nicméně bylo by lepší, kdyby ses zbavila svých problémů.“

Caty se nadechla a kysele odpověděla: „Nemáš pravdu. Když o tom budeme mluvit, nic na tom nezměníme. Ty se nezměníš. Jediná věc, kterou bychom měli udělat, je dokončit tenhle film.“

„Ve stavu ozbrojeného příměří?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla vážně.

„Naneštěstí,“ řekl zamyšleně a zívá, „jsem strašlivě utahaný a nemám energii na to, abych tě k něčemu nutil. Jediné, co jsem schopen udělat, je jít spát. Prosím tě, neotoč to proti mně. Zítřka ráno budu mít určitě vymyšlený lepší plán.“

„Ty -“ vykřikla Caty rozzlobeně, ale přestala, když si uvědomila, že je opravdu unavený.

„Neleze na tebe nějaká nemoc?“ „Doufám, že ne.“

„Pracoval jsi dost dlouho, ale to ty děláš vždycky a nikdy se nezdá, že by tě to nějak vyčerpalo...“ zamračila se.

„Caty, nemusíš si se mnou dělat starosti, není to nic vážného,“ něžně se usmál.

„Neměl by ses tolik namáhat a dělat za ostatní jejich práci. Od čeho tam jsou?“

„Moje malá Caty,“ pohladil ji po vlasech.

„V pořádku,“ řekla rozhodně, „opravdu bude lepší, když půjdeš spát.“

„Půjdeš se mnou? Nebo snad žádám příliš?“

Caty stiskla rty, ale pak řekla: „Proč ne? Přijdu za chvíli, dám si ještě sprchu.“

Tom už nic neřekl, s úsilím se postavil a odešel do ložnice.

„Doufám, že má alespoň výčitky svědomí,“ poznamenala nahlas, když se za ním zavřely dveře.

Byly to výčitky svědomí, které Torna utahaly, ale ne kvůli ní, jak měla možnost pochopit druhý den ráno po neklidné noci.

Když se ráno probudila, slunce jasně svítilo do pokoje a Caty zjistila, že je sama. Rozvalovala se v posteli a ospale přemýšlela. Došla k názoru, že to není zdaleka tak hrozné, jak se jí to včera zdálo.

Ani chvíli nevěřila, že by si měla ten film ukrást nebo že by Tom žárlil. Pak se jí ale v mysli vynořila myšlenka, že Bronwen není šťastná, a nemohla se jí zbavit. Proč není šťastná? Kvůli rozporům s Charliem? Ne. Tím to nebude. Určitě je v tom něco hlubšího, co Bronwen skrývá velmi dobře, ale když se někdy zapomene a nekontroluje se, je znát, že její vitalita, humor a energie jsou jen dobře hrané. Ze by byla opravdu tolik nešťastná?

Je to snad proto, že si uvědomila, jak moc se spletla v tom, co pro ni Tom znamená?

Caty najednou napadlo, že celý ten dlouhý čas, kdy natáčeli, žila s klapkami na očích. Až Charlie jí ukázal, jak se věci mají a jak je Bronwen hluboce zraněná, přestože se tolik snaží být statečná.

Jsem opravdu jenom hračka v Tomových rukou? Řekněme, že bych se zamilovala do někoho v mém věku, uvažovala dál, do někoho... jako je třeba Charles Westfield. Jak by to potom dopadlo? Byla bych opravdu svobodná a schopná dělat věci pouze pro radost?

Vzdychla, shodila ze sebe pokrývku a vstala. Podívala se na hodiny a pomyslela si, že Tom už odjel do studia. V bílé noční košili sešla dolů a uviděla Torna, jak sedí u stolu mezi spoustou papírů a soustředěně se jimi probírá. Měl na sobě jen se-prané džíny a Caty si všimla, jaké má krásné opálené tělo.

Tom zdvihl hlavu a přejel ji pohledem od hlavy až k patě.

Caty se podívala stranou. „Myslela jsem, že jsi odjel,“ poznamenala chladně a odešla do kuchyně. „Ne,“ odpověděl krátce.

Vrátila se a v ruce držela sklenici pomerančové šťávy. „Není ti dobře?“

Tom nic neřekl, ale jeho lískově hnědé oči sledovaly každý její pohyb - jak se jí vlní řadra pod tenkou průsvitnou košílkou, díval se na její rozčuchané vlasy a rozespalou růžovost jejích tváří, na štíhlé ruce ozdobené pouze zlatým snubním prstenem a na nezáměrně v jejích modrých očích.

„Vlastně se cítím dost špatně,“ odvětil po dlouhé chvíli, „ale ne kvůli nemoci.“

Caty zvedla obočí a napila se.

„Asi by bylo příliš nadnesené očekávat, že by tě mohlo tížit svědomí,“ ironicky podotkla.

„Svědomí?“ Nečekaně se usmál. „Řekl bych, že to tak můžeš nazvat. Fakt je, že mi tento nepřijemný film unikl, jak by to bezpochyby vyjádřil tvůj miláček.“

„On není... Někdy tě nenávidím, Tome!“ zasyčela Caty. „Já jsem -“

„Čistá jako padlý sníh, to znám,“ přerušil ji Tom, „ačkoli by mě už dlouho zajímalo... Ale co, necháme to být.“ Ironicky se pousmál. „Dohodli jsme se, že se za všech okolností budeme chovat profesionálně, že? A nastal čas, kdy potřebuji profesionální práci, má drahá.“

Podívala se na něj přimhouřenýma očima a cítila, jak ji zaplavuje zuřivost a vztek, jaké ještě nikdy nezažila.

„Dobrá,“ řekla úsečně. „Má-li to být rada, to, o čem mluvíš, dám ti taky jednu. Tenhle film ti unikl z jednoho prostého důvodu - nejde jen o to, že se Charlie a Bronwen vzájemně nenávidí, ale že Bronwen je zoufale nešťastná! Tolik nešťastná, že by nemohla hrát ani tu nejpodřadnější roli. Už jsem ji viděla v záběru, Tome, a ona rozhodně nemá svoji obvyklou jistotu a přesvědčivost. Jsem si jistá, že tvoje režisérské umění by bylo

schopno tohle překonat, ale protože jsi sám důvodem jejího neštěstí, nejde to! A ještě něco, Tome. Největší chybou, kterou jsi udělal, nebylo souhlasit s tím, abych hrála Chloe, ale přijmout spolupráci s Bronwen. Oba sice říkáte, že je mezi vámi konec, ale všem musí být jasné, že to neskončilo. Alespoň pro ni ne!“

Dopila džus a přestože to neodráželo její skutečné pocity, uklidnila se a pokračovala: „Udělal jsi víc špatných věcí, Tome. Snažíš se Bronwen přinutit, aby ve filmu působila dojmem krásné prostitutky, ale Portia v knize taková vůbec nebyla. Nebyla jenom bezstarostně a šíleně zamilovaná do Roberta, byla také hrozně nešťastná, že on ji nikdy nebude milovat tolik jako ona jeho, ačkoli se k ní nakonec vrací. Byl to vztah na hranici lásky a nenávisti, a proto to dávalo smysl. Ale nedává to smysl tak, jak to děláš ty.“

Pozorně si ji prohlížel a ironicky se zeptal: „Snažíš se mi říct, jak mám dělat svoji práci, Ca-ty?“

Pokřčila rameny. „Mluvil jsi přece o profesionalitě, ne?“

„To ano, ale celkový tón tohoto filmu je -“ „Já vím,“ přerušila ho, „měla by to být lehká

fantazie. Osobně si myslím, že by to šlo i se stopou realismu.“

„Ale?“ zatvářil se zuřivě. „Ty nejsi jen malý hezký psíček na mazlení, drahá Caty. Tak mi tedy porad', jak mám přinutit Bronwen, aby ze sebe něco dostala, když není schopná pořádně hrát,“ dodal výsměšně.

Caty na něj chvíli zírala a pak pronesla: „Řekni jí, ať si představuje, že Robert jsi ty, Tome. V tom bude ta finta.“

Ale tím ještě neskončila. Vzala prázdnou sklenici od džusu a hodila ji po něm přes stůl. Pak se prudce otočila a běžela po schodech nahoru do ložnice. Tom sklenici zachytil a dostihl Caty v půlce schodů.

„Nesahej na mě!“ zařvala. „Ten tvůj psíček už toho má tak akorát!“

„To je ten problém, když je někdo pejsek!“ odsekl Tom.

Stál o schod níž, ale přesto ji převyšoval. „Nebývají moc divocí.“

„Snad tomu, Tome, nevěříš. Nebudu mít žádné výčitky svědomí, když budu pořádně kousat a škrábat! Dokonce by mě to teď bavilo.“

„Ten tvůj klášter by byl šokován až do morku kostí,“ řekl pomalu.

„Myslíš? Ve skutečnosti to byla jistá sestra Margareta Marie, která nám kdysi řekla, na jaká místa se zaměřit.“ Zasmála se a blýskla po něm očima.

„Nedoporučoval bych ti to,“ vážně se na ni podíval. „Tak tedy zmiz!“

Vykroutila se mu a zmizela v ložnici. Nebyla však dost rychlá, aby stihla zavřít dveře, než mezi ně Tom strčil nohu a prudce je rozrazil. Caty se schoulila na postel.

„Vůbec se neopovažuj!“

„Caty,“ Tom zavřel dveře a opřel se o ně rameny, „uklidni se. Ani se tě nedotknu.“

Odmlčel se a pak ironicky pokračoval: „Jen čistě ze zájmu - co si představuješ, že bych ti měl udělat?“

„Udělat?“ Rty se jí roztřáslly. „Pravděpodobně zkusit se se mnou vyspat. To je tvůj všelék, že? Musím ti ale říct, že doba, kdy jsi mě mohl tímhle vrátit do podoby malého pejska, je pryč.“ Pohrdavě se zasmála.

Následovala chvíle napjatého ticha.

Tom se nakonec smutně usmál a měkce řekl: „Takže se skutečně do tebe dostal.“

„Ano, pronikl ke mně,“ odsekla. „A proč by taky ne? Způsobem, který jsi sám viděl. Právě jsi řekl-“

„Nevyznělo to tak, jak jsem to myslel,“ přerušil ji stroze Tom. „Byl jsem... dotčený.“ Caty se posadila.

„To je další věc. Chováš se ke mně s maximální podezřívavostí. Jako... jako by...,“ zakoktala se vztekem. „Jako

bych se snad měla za něco stydět! A máš odvalu mi říct, že jsi dotčený, když to všechno je pouze výtvar tvé vlastní fantazie.“

„Před chvílí jsi připustila, že Charlie -“

„Chtěla jsem říct, že otevřel moje oči.“

„Caty,“ řekl drsně, „Caty, zřejmě si pleteme pojmy. Když jsem byl dole v hale protivný, bylo to chvilkovým vztekem. Protože jsi měla pravdu.“

Suše se zasmála. „V čem?“

„V tom, jak se pokouším zobrazit Portii. Už nějakou dobu si nejsem schopen přiznat, že to dělám špatně a co vlastně dělám špatně. Ani Pete nevěděl, kde ta chyba je. Ale musíš připustit, že Portia někdy v knížce vyznívá jako prostitutka.“

„To když se brání,“ poznamenala Caty unaveně. „Jak je možné, že Pete...?“ Zvedla hlavu a tázavě se mu podívala do očí. Zapomněla na svoji zuřivost a lehce se usmála.

„Pete je v tomto nováček. A také měl spoustu práce, když se pokoušel naučit všechny potřebné triky,“ vysvětlil Tom a opětoval úsměv.

Caty se zamyslela.

„Je mi oduštěno?“ zeptal se po dlouhé pauze. Kolikrát se už takto ptal? napadlo ji.

„Ne,“ řekla sklesle a zápasila se slzami slabosti. „Jen na veřejnosti.“

„Mohl bych si jít sednout k tobě na postel?“

„Tome -“ podívala se mu letmo do očí.

„Ne proto, abych se tě dotknul a nabídl ti nějaký... všelék, který nemůžeš přijmout a snášet, Ca-ty.“

Zvedla ramena s bezmocným gestem, které si vyložil jako souhlas, a sedl si vedle ní.

Aniž by se na ni podíval, řekl: „Během celého našeho společného života jsem o tobě nikdy nepřemýšlel jako o malém hezkém psíčkovi. Pokud to na tebe tak působilo, je mi to líto. A pokud měli i ostatní podobný pocit, slibuji, že udělám, co budu moci, abych to napravil, ale ty -“ Odmlčel se.

„Tuším, co chceš říct. To, co jsem se snažila vysvětlit včera. Co Charlie nechápe, je, že nejsem příliš extrovertní osoba. Já...“ zaváhala, „snad jsem jen dosud neměla příležitost být jiná.“

Tak dlouho nic neříkal, až se na něj tázavě podívala.

„Chceš říct,“ zašeptal do dlaní, „že bys byla schopná roztáhnout svá křídla, kdybys k tomu měla ty správné podmínky?“ Jejich oči se mrazivě setkaly. Caty se zachvěla. „Nevím,“ řekla bolestně. „Abych byla upřímná, nikdy jsem o tom příliš nepřemýšlela.“ „Teď ale musíš.“

Krátce pocítila chuť vrhnout se mu do náručí, žebrat o jeho lásku, skončit s tímto zmatkem a vrátit se zpátky do dnů, kdy jedinou skutečností a radostí jejího života byla láska k němu. „Myslíš si, že je to hloupé?“ zeptala se. Tom ji vzal za ruku a jejich prsty se propletly. „Ne.“

„Tak co tedy?“

„Nejsem si jistý, zda právě Charlie Westfield je ten pravý, který to bude schopen udělat.“

Caty se napnula. „To jsem neměla na mysli!“

„Co jsi tedy chtěla říct?“

Caty se dívala na jeho dlouhé prsty a mlčela.

„Caty?“

„Nejsem si jistá,“ řekla nakonec, „jak budeme teď pokračovat.“

„Caty,“ pohladil ji po ruce a povzdychl si, „máš na mysli nás dva nebo film?“

„Řekla bych, že obojí,“ pronesla bezbarvě a čekala, jestli nadhodí Bronwen. Náhle se zachvěla a vzpomněla si na necitelný návrh v hale, který řekla ve vzteku. Nakonec se rozhodla. „To, co jsem řekla o Bronwen,“ nečekaně sevřela pevně jeho ruku a neohrabaně pokračovala, „bylo řečeno ze zloby, nemohla jsem se ovládnout a je mi to líto. Jsem schopná pokračovat - musíme pokračovat, že?“

Suše souhlasil a zeptal se: „Jak se chceš chovat k Charliemu?“

„Velice tvrdě, ale budu potřebovat tvoji podporu.“

„Nepřinese to nic dobrého, chovat se k němu kousavě,“ podotkl.

„Budeme muset předstírat, že se nikdy nic nestalo.“

„Tvá moudrost je úžasná,“ opáčil.

„Já vím,“ řekla Caty s lehce ironickým úsměvem. „Také mě přivádí v úžas. Takže není překvapující, že ty - no, víš, všichni ve mně vidí toho poslušného pejska,“ dodala.

„Caty,“ Tom stiskl její ruku tak silně, že sebou trhla. „Je mi jasné, že si zasloužím trpět za své hříchy, ale mohla bys pro mě udělat jednu věc? Prosím. Už si nikdy takhle neříkej. Nesnesu to a bolí mě to. Není to pravda, Caty. Charlie neobviňoval tebe, ale mě. Že se k tobě chovám tak -“

„Já to vím,“ skočila mu do řeči Caty, „ale myslím... Stejně na tom nezáleží. Musíme na to prozatím zapomenout, Tome. Nic jiného nemůžeme dělat.“

„A co my? My dva?“

Pohnula se a vzdychla. „Tome, já... Zkrátka, domnívám se, že bychom měli pokračovat jako dřív, jinak...“ Nejistě pokrčila rameny.

Vzal ji jemně za bradu a zadíval se jí do očí. „Caty, chtěla jsi přece, abych se tě nedotýkal.“

Zachvěla se jí ústa a utrápeně zašeptala: „Nemůžeš... nemůžeš pochopit proč?“

„Chápu,“ řekl pomalu, „že...“ Zarazil se, zvedl hlavu a pohlédl z okna na sluncem zalitou zahradu. Pak se na ni podíval a s úsměvem prohodil: „Proč by ne?“

Caty se zatvářila nechápavě, ale to už Tom držel telefon a vytácel číslo.

„Duncan? Vezmu si den volna, kamaráde. Mohl bys zavolat ostatním a dát jim dovolenou? Díky. A ještě něco, na zítra ráno naplánujeme takovou malou konferenci. Budeš tam ty, já, pak

Pete, Charlie a Bronwen. V devět, tak jim to řekni. Jinak budeme pokračovat podle dnešního plánu.“

Chvilí poslouchal a pak pokračoval: „Ale od toho jsou produkční, Duncane. Nejvyšší autorita. A co se týká mého dnešního plánu - jedu na ryby. Měj se!“

Položil sluchátko do vidlice a otočil se na Caty. Dívala se na něj nechápavě.

„Na ryby? Nevěděla jsem, že rád rybaříš.“

„Nerybařím.“

„Tak proč právě na ryby?“

„Ty to neznáš? Je to takové synonymum pro lenošení, chození za školu. Nikdy jsi nechodila za školu?“ Byl vážný, ale v očích měl veselé plamínky.

„Ani ne, ale -“

„Potom máš vážné nedostatky ve vzdělání a začneme s nápravou. Teď hned. Budeš s sebou potřebovat plavky, tenisky, slamák, tričko, kratšasy a nějaký svetr. Já se postarám o ostatní. Za hodinu se sejdem na molu. Potřebuješ ještě něco?“

„Tome -“

„Cat,“ skočil jí měkce do řeči, „tohle je svoboda. Máš možnost si rozpustit vlasy, nechat je vlát, dělat věci pouze pro radost, přestože bys měla dělat něco jiného. Chceš se snad vzdát této možnosti? Já vím, že nejsem Charlie Westfield, ale to neznamená, že nevím, co je to svoboda. A vůbec -v chození za školu jsem byl přeborník.“ Uličnický se rozesmál a byl pryč.

Za hodinu čekala Caty u mola se zvědavostí, co toto odpoledne přinese. V dálce spatřila loď - byla to téměř nová výletní motorová jachta, která se pomalu blížila. Na zádi se objevil Tom a hodil Caty lano.

„Vítejte na palubě, paní Westová,“ zavolal, když se Caty vyškrábala na loď. „Tome, cí to je a -“

„Patří jednomu mému velice dobrému příteli, který žije na pobřeží a má ji zakotvenou tady. Už jsem na ní několikrát jel a mám dovoleno použít ji, kdykoli budu chtít.“

„Nevěděla jsem, že se zajímáš o lodě!“

„Zajímám se o spoustu věcí a ty o tom nemáš ani tušení. A taky toho hodně umím. Mohl bych tě třeba naučit zacházet s touto jachtou. Naučím tě ji řídit.“

„Mě?“

Caty se rozhlédla kolem sebe. Stáli v prostorné hlavní kabině, podél jedné strany bylo dlouhé sedadlo vedoucí až k dřevěnému paprskovitému kormidlu, na opačné straně byly skřínky s policemi a úsporná kuchyňka. Na kuchyňském pultě zahlédla veliké tašky plné jídla.

„Tome, proč jsi vzal tolik jídla? Jak dlouho...?“ nedokončila a zamračila se.

„Přes noc.“

„Tome!“

„Caty,“ řekl pevně, „důvěřuj mi. Nebudeš dneska nic dělat, jenom se učit řídit, opalovat se, koupat se, zkrátka, co budeš chtít. Jídlo a podobné věci obstarám já.“ Podíval se jí vážně do očí a dodal: „Nebudu tě k ničemu nutit. Ani teď ani potom.“ Vstal a objal ji. „Tak, a teď ti dám první lekci, jak se stát námořníkem.“

Dovedl ji k sedačce a posadil za kormidlo. Motor pomalu klapal a Caty se zmateně a s panickým strachem dívala na množství ciferníků na palubní desce.

„Copak nepotřebuji povolení na řízení lodi?“

„Jenom na ty, co mají výkon nad deset uzlů. Tato má menší. Teď mě pozorně poslouvej a neboj se, budu vedle tebe, Caty.“

Za několik dalších hodin se Caty podivila: „Neměla jsem ani tušení, že je to tak jednoduché.“

„Když rozumíš bójkám a značení průlivů a když víš, kterého průlivu je třeba se držet, je to lehčí než řídit auto. Samozřejmě bys toho mohla umět mnohem víc, ale tady to postačí. V týdnu není na moři skoro nikdo, takže to opravdu není nebezpečné.“

„Určitě,“ souhlasila vážně. Pak se rozesmála. „Umírám hlady! Jsem zvědavá, co připravíš. Ještě mi ukaž, jak se kotví, a půjdeme si dát něco k jídlu.“

Zakotvili poblíž jižního Stradbroke Islands naproti pláži lemované stromy.

„Ten pohled odněkud znám. Ale odkud?“ chvíli přemýšlela. „Nebyl tady -“

„Ano. Tady byl Robert vyvržen na břeh neobydleného ostrova.“

Caty si vzpomněla na některé hazardní scény při natáčení na tomto místě a rozpustile se zasmála.

„Vzpomínáš na toho neodbytného psa, který nám všechno zkazil? Dnes by byly lepší podmínky.“ Rozhlédla se kolem. Tentokrát tu nekotvily žádné další čluny, v písku nezahledli cizí stopy a kolem se prostírala třpytivá neporušená hladina.

„Je to kouzelné, vid’?“

„Je. Po obědě můžeme zajet ke břehu a přejít ostrov k příboji. Jestli budeš chtít.“

„Budu,“ řekla prostě a pustili se do přípravy jídla.

Tom po obědě otevřel láhev vína a po několika skleničkách oba tvrdě usnuli.

Vzbudil ji tak ve čtyři hodiny, když vzal její vlasy a polechtal ji pramínkem na tváři. Caty zívla, posadila se a vypadala lítostivě.

„Neměl jsi mě nechat spát tak dlouho.“

„Proč ne?“ zeptal se líně a pozoroval, jak si stáhla blůzku a přetáhla si ji přes šortky. „Taky jsem si trochu pospal. Jestli si chceš jít zasurfovát, tak vyrazíme. Tady na to máš oblek.“ Podal jí safírově modrou jednoduchou kombinézu. „Ještě donesu do člunu ručníky a boty,“ dodal, když zaváhala.

Šli asi dvacet minut rozehrátou ztichlou buší přes žhavý písek, než se dostali na nechráněnou stranu ostrova, kde byla dlouhá široká pláž, měkké písečné duny a hlučící příboj. Bylo takové horko, že Caty ze sebe vděčně shodila kratásy a košili a

vrhla se do vody. Tom běžel za ní a jeho štíhlé zlaté tělo prořízlo vlny. Objímali se, mokré vlasy měli přilepené k hlavě a chladivá voda z nich osvěživě stékala.

„Nádhera, co?“ radostně vykřikl.

„Báječné!“ odpověděla a zvrátila se nazad s roztaženými rukama, tváří obrácenou k obloze.

Chvilí dováděli, cákali na sebe a smáli se, a když vylezli, Caty zjistila, že je plná energie.

„Pojďme až k obzoru!“ navrhla dychtivě a vyrazila.

Šli zvolna podél pláže a Tom vyprávěl, že severní a jižní Stradbroke byly kdysi jedním ostrovem spojeným úzkou šíjí, ale vlivem počasí a potom dynamitu se šíje rozrušila, takže jsou ostrovy nyní oddělené.

Caty si zastínila oči a snažila se dohlédnout až na konec ostrova, ale viděla jen písek táhnoucí se dál a dál až k obzoru.

Začalo se stmívat, a ačkoli se jim ještě nechtělo, museli se vrátit zpátky, aby neztratili cestu.

Cesta jim ubíhala pomalu a Caty vychutnávala poslední okamžiky dne, nádherný západ slunce, vnímala vlahý vítr a příjemný pocit svěžesti. Proč je mi najednou tak smutno? ptala se sama sebe, když se blížili ke člunu. Protože se bojím, abych něco neztratila? Právě teď, když jsem tolik získala? Krásný den končí... povzdychla si a zachvěla se.

Tom se na ni pozorně podíval a zeptal se: „Je ti zima, Cat?“

„Ne. Jenom... zamyslela jsem se.“

Usmál se, něžně ji vzal kolem ramen a zašeptal: „Moje malá Caty...“

Když dorazili na loď, Tom rozsvítil světla, ale zád' nechal potměnou - záměrně, jak Caty později zjistila.

„Je tam sprcha se studenou vodou,“ řekl vážně. „Je sice dost studená, ale sladká, takže smyje všechnu sůl a písek z celého těla.“

„Aha,“ opáčila Caty. „Ale paluba je taky každému na očích, nevšiml sis?“

„Nikdo tu v okruhu několika mil není. A je dost velká tma,“ řekl nevinně, ale s jasným zábleskem v hloubce očí, který ona tak dobře znala. „Dívej se, jdu první,“ dodal a stáhl ze sebe kalhoty.

Caty vzdychla. Jak se zachovat? uvažovala.

Dnes ráno na něj byla rozzlobená víc než kdykoli dřív, a byla rozhodnutá nepodlehnout jeho tělesnému vydírání. Přesto se jí teď zdálo, že dát si sprchu, nahá a na nezakryté palubě, je jediná správná a vhodná věc.

Zvláštní, rozvíjela dál své myšlenky, teprve dneska jsem se naučila řídit člun a to je něco, co by mě nikdy ani v duchu nenapadlo, jezdila jsem na surfu, byla jsem svobodná a šťastná... A teď mi vadí osprchovat se nahá, přestože je tma a nikdo tady není. Vlastně to zas tak neomalené není. Ale Tom...

Otočila se a podívala se na Torna. Stál zády k ní a omýval své vysoké pevné tělo studenou čistou vodou.

Bude si mě víc vážit, když se opravdu úplně uvolním a tím mu dokážu, že to umím? Že umím přijímat radost plnými hrstmi?

„Je moc studená?“

Obrátil se a zastavil vodu.

„Dost studená,“ pohledem přejížděl po jejím těle. „Chceš, abych...“

„Ano, prosím tě.“ Caty se napnula a zavřela oči.

Chvilí vyčkával a pak se zvláštní naléhavostí v hlase řekl: „Napadá mě, jestli vůbec víš, jak jsi krásná, Caty.“

Otevřela oči a dlouho se na něj upřeně dívala.

„O čem přemýšlíš?“ zeptal se.

„Ptala jsem se sama sebe, proč se na tebe nemohu dlouho zlobit, Tome. Proč teď dělám tohle, přestože nevím, jestli je to správné -“

„Pro manželský pár to zas taková troufalost není,“ skočil jí jemně do řeči.

Přehodila si přes ramena teplý šál a prohlížela si své štíhlé prsty.

„Dnes v noci bych byla raději někým jiným -úchvatnou cizinkou -“ Shrnula si vlasy z čela a udiveně dodala: „Zní to směšně, že? Ani nevím, proč jsem to vlastně řekla... Tome, nechci se teď s tebou milovat, protože si myslíš, že by mě to mohlo usmířit. Raději... ne.“

Zadívala se na tmavé moře a schoulila se do šálu.

„Dopověz to, Cat.“ Vzal ji za ruku a otočil ji k sobě.

„Já nevím, Tome,“ zamračila se. „Chceš mě, protože se ti líbí moje tělo. A já z toho mám radost, ale...“

„Chtěla bys být znovu svedená?“

Pokrčila rameny. „To zní hrozně nesměle - ne, byla bych radši, kdyby sis se mnou povídal. Chtěla bych, abychom si byli blízcí i duševně.“

Pohládl prsty její tvář, šíjí a jemně jí sundal šál. Stála před ním nahá a krásná a on si ji přitáhl k sobě a řekl: „Je to zvláštní rozhovor pro nahý pár, který je tak daleko od lidí...“ Slabě se usmál. „Dobře. Přijímám tvé stanovisko. Ale budu ti muset dát studenou sprchu - jen pro tvoji bezpečnost, Cat.“

Pustil vodu a držel sprchu ve strategické pozici.

Caty se začervenala, ale pak se rozesmála, a když ucítila na svém těle ledovou vodu, jenom zalapala po dechu. Zase byla šťastná a bezstarostná. S rostoucím úžasem pozorovala hvězdy třpytící se na černé obloze, hladinu moře postříbřenou vycházejícím měsícem, dívala se na Tomovo hladké tělo, poslouchala křičící racky... cítila nevýslovnou radost a pokoru.

Usmála se a náhle ji ovládl pocit smyslnosti. Na jejím těle se perlily chladivé kapky vody, stékaly jí po nadrech, její bradavky citlivěly a zvětšily se.

Podívala se Tomovi do očí a zjistila, že se upřeně dívá na její mokré tělo, zvětšené bradavky, že ji laská pohledem a uvědomila si, že jí to je příjemné.

„Tome...?“

Pohlédl jí do očí, ale neodpověděl.

„Já...“ Víc ze sebe nedostala, protože teď už celé její tělo bolestně toužilo po dotycích, po tolik známém pocitu jeho rukou a rtů, naléhavě ho volalo.

„Cítím se tak pokořená,“ řekla v návalu zmatených myšlenek.

„Proč?“ Jeho rty se téměř nepohnuly.

„Máš -“ zadržela se. „Měl jsi teď stejný pocit?“

„Ano.“

„Víš... kdybys zemřel touhou, kdybych já...“ Slova jí opět uvízla v hrdle.

Neznatelně se pousmál. „Netrvá to dlouho. Je to jen taková malá smrt.“

„Co k tomu mám dodat.“

„Nic. Myslela sis, podle svého rozumu, že to skutečně nechceš. Ale tyto věci se neřídí podle rozumu, milá Caty. Ty jsi -“

Škubl sebou, když zaslechl blížící se zvuk motoru. Zaklel, přehodil Caty přes ramena svůj svetr a dovedl ji dolů do kajuty.

„Co...?“ Nemohla popadnout dech, když ji pustil a zatáhl rolety.

Otočil se a zasmál se jejímu zděšenému výrazu. „Prožíváme napjaté chvílky, vid’? Řekl bych, že to byli rybáři, které svojí přítomností rušíme.“ Uvázal si kolem pasu ručník a dodal: „Alespoň se ne-nachladíme.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Caty si také vzala ručník a tvářila se stále dost omráčeně.

„Osuš se,“ řekl stručně, „máš husí kůže. Počkej, já to udělám.“

„Ne, já sama,“ zamumlala, když s náhlou netrpělivostí objal její studené tělo a přitáhl ji k sobě.

„Vypadáte příliš otřeseně na to, abyste byla schopná něco dělat, paní Westová,“ pronesl zdlouhavě a začal ji důkladně otírat ručníkem, dokud její kůže nezrůžověla teplem.

„Tome!“ zaprotestovala.

„Už je to lepší, teď se teple obleč, abys nena-chladla, a já zatím připravím něco k pití. Myslím, že si zasloužíme skleničku, co říkáš?“

„Ano,“ usmála se a natáhla si modré spodní kalhotky. „To v každém případě.“

Pobaveně si ji prohlédl, jak tam stála s tvrdohlavým výrazem v obličeji jen ve spodních kalhotkách, jak vzdorovitě pohodila hlavou, jak se pod jeho upřeným pohledem začala červenat. Instinktivně si zakryla ňadra rukama, pak se natáhla pro halenku a rychle se oblékla.

Tom stále nic neříkal, otočil se stranou pro láhev skotské a podal jí skleničku. Jejich prsty se setkaly, ale Caty se zachovala chladně a podívala se Tomovi tvrdě do očí.

„Zůstala ve mně... taková divná vzdorovitost,“ odmlčela se a prohlížela si skleničku. „Patří to také k té malé smrti?“

„Rozhodně.“ Zlověstně mu blýsklo v očích.

„Cítíš také nepřátelství?“

„Myslím, že v tom mám poněkud větší zkušenost,“ odpověděl záludně a napil se skotské.

Stál uprostřed kajuty, stále ještě nahý a mokrý, z vlasů mu kapala voda a Caty na chvíli pocítila, jak moc ho potřebuje. Vzápětí však tuto myšlenku hodila za hlavu, prudce do sebe obrátila whisky a zaklonila se, když jí protékala hrdlem.

„Alespoň mě to něco naučilo, myslím,“ řekla smutně.
„Povídej,“ vyzval ji.

Zamyslela se a pomalu dodala: „Abych v těchto věcech nebyla povýšená.“ Pak zaváhala, podívala se mu do očí a zeptala se: „Co bude k večeři?“

„Caty -“

Rychle si stoupla a dotkla se prsty jeho rtů.

„Ne,“ zašeptala. „Mám takový pocit, že cokoli teď řekneme... Že tím stejně nic nevyřešíme, bude to možná jen horší.“

„Ale -“

„Tome,“ přerušila ho, „nebudeme si kazit konec našeho rybaření. Víš... bylo to moc krásné a -“ Sevřelo se jí bolestně hrdlo a po tvářích jí stekly dvě velké slzy.

Tom jí vzal skleničku z ruky, položil ji na stůl a objal Caty kolem pasu.

„Opět jsem tě urazil, Caty, ale tentokrát to bylo jinak. Nechtěl jsem tě urazit, jenže... Zkrátka nechci být při tom, když děláš ústupky svým zásadám, nechci být tou příčinou. Nebylo by však těžké znovu ten oheň zapálit - to je snad všechno, co si teď potřebujeme říct.“

Zatímco jí jeho slova pronikala do vědomí, dívala se na něj s pootevřenými ústy a měla stále silnější pocit, že zabloudila, že se vše začíná nečekaně ubírat nějakým novým, matoucím směrem, že... Povzdychla si a zlostně se na Torna obořila: „Ano, snad máš pravdu, ale když uvážím, že jsi mě tak provětral, vymáchal, k smrti vyděsil a -“ rozrušením se zakoktala. „Myslím, že bys mě měl nejdřív nakrmit. Mám hrozný hlad.“

„Nic takového jsem ti neudělal, Cat.“

„Přivedl jsi mě sem.“

Podíval se jí pevně do očí. „To je pravda.“ Vzal ji do náruče a dodal: „Nenávidíš mě za to ještě víc?“

„Ne,“ odpověděla.

Vždyť toho nejsem schopna, napadlo ji. Copak to neví? S čím to vlastně bojuji? A proč? O co se vůbec snažím...?

Tom připravil výborné pečené kotlety a klobás-ky, hranolky, mísu salátu a otevřel láhev červeného vína. Oba se vyhýbali předchozímu tématu, nezávazně si povídali, poslouchali hudbu, pozorovali hvězdy a smáli se, dokud Tom nenavrhl, aby šli spát.

Probudili se časně ráno, když vycházelo slunce, a přímo z postelí se dívali do fialové oblohy a na třpytivý opar nad vodou. Bylo to tak nádherné, až Caty vstoupily do očí slzy a smutně se usmála. Tom ji objal a pevně ji k sobě přitiskl.

„Proč jsi tak smutná?“ zeptal se něžně.

„Nevím.“

Opřela se o něj a položila tvář na jeho nahou hrud'. Ctila v sobě jakousi podivnou předzvěst, jakési tušení, které způsobovalo její smutek a osamělost.

„Tome,“ nadechla se a rychle pokračovala, „kdybys mi udělal dítě, byla by to pro mě ta nej-vzácnější, nejkrásnější věc na celém světě. I přes všechny nesnáze a potíže, které by to způsobilo.“

Pevně se na ni podíval a zeptal se: „Co s námi bude, Cat?“

„Nevím.“

„Pak je to asi poslední věc, kterou doopravdy potřebuješ, má drahá.“

Vzal její tvář do svých dlaní a vážně se jí díval do očí.

„Došla jsi k nějakému vážnému rozhodnutí?“

„Stále se mě na to ptáš, je to pořád stejné a -“ Po tváři jí přelétl stín nejistoty. „Ale já se měním, Tome.“

„Myslíš, že to nevíš? Třeba by tvé těhotenství mohlo být tou správnou cestou, jak ten proces zastavit.“

Zvedl hlavu a Caty si všimla jeho zvláštního nepřítomného výrazu. „Tome?“

Vytrhl se ze svého snění a zeptal se: „Jaká moudrá slova mi hodláš přednést teď?“

„Není nutné to vyjadřovat slovy,“ zašeptala.

„Caty,“ pomalu začal, „ty nemůžeš -“

„Nic neříkej,“ skočila mu do řeči, aniž by se na něj podívala.

„Jsou věci, které mi nemůžeš diktovat. Věci, ve kterých mám převahu já. A tohle je jedna z nich, Tome.“

„Obávám se, že máš pravdu.“

Usmál se, vzal ji do náručí a něžně ji položil na svou postel.

Přesně v devět hodin už byli ve studiu.

„Svolal jsem tuto poradou, protože mi konečně došlo, co dělám špatně. Byla to vlastně Caty, kdo mi otevřel oči, ačkoli nechtěla, abych ji prozradil.“

Caty se začervenala pod udivenými pohledy Bronwen, Duncana i Peteho, pouze Charlie se tvářil nehybně jako socha.

„Bronwen,“ řekl Tom hlasitě a zpříma se na ni podíval, „omlouvám se ti. Jak řekla Caty, snažil jsem se změnit Portii na nemyslicí hloupou prostitutku,“ jeho pohled se přenesl na Peteho, „ač to tak původně nebylo myšleno, a proto to nešlape. Myslím, že to bude příčina tvých potíží s touto rolí, kromě toho, že máš problémy s Charliem. Ty musíme vyřešit hned teď.“ Autoritativně se na všechny podíval a posadil se.

„Samozřejmě!“ Byl to Pete, kdo potom rozproudil diskusi, která se vyvinula v divokou debatu. Charlie přestal být traumatizovaný z toho, že jeho životní láska sedí jen dva kroky od něj, a Bronwen se znatelně ulevilo.

Debate dopadla dobře, všichni se byli schopní dohodnout a Bronwen se na Caty neznatelně usmála a řekla: „Díky Bohu za tebe, Caty. Předpokládám, že bych měla být schopná zahrát roli nemyslicí holky, ale...“ Udělala žalostivé gesto a otočila se k Charliemu. „Všechno dobré, Charlie - a omlouvám se.“

Charlie se zatvářil zmateně, ale pod tíhou To-mových a Duncanových pohledů řekl: „Přijímám a také se omlouvám, Bronwen.“

Neznatelně sebou škubla, pak se usmála a podívala se na Torna. „Myslím, že část budeme muset natočit znovu. Ale

potřebovala bych tak den, abych to mohla pořádně promyslet, Tome.“

„Uděláme to dohromady. Robert a Chloe mají spolu natočit poslední scénu - to uděláme dneska. Teď si to projedem a odpoledne to natočíme. Jsi připravena, Caty?“ zeptal se Tom a zadíval se jí do očí.

Opětovala jeho pohled ve snaze vyčíst z něj nějaké stopy po jejich vášnivém milování, kdy to byla ona, kdo podal pomocnou ruku a utěšoval ho, ale nic v jeho očích nezahlédla. Nezahlédla žádný odraz toho překvapivého stavu, do kterého ho dostala, když byl konečně ukojený a prudce oddechoval. Caty pak roztržitě zkontrolovala, jestli jsou sami, a za prvních paprsků slunce osprchovala své štíhlé unavené tělo - a když se otočila, uviděla ho, jak stojí u dveří a pozoruje ji.

„Děkuji ti. A nejen za tohle.“

Caty se usmála, ale neodpověděla. Mlčeli celou cestu zpátky, jako by každý přemýšlel o -

„Caty?“

Vrátila se do přítomnosti. „Ano. Jsem připravena.“

„Konec! To je ono,“ zavolal pozdě odpoledne Tom. „Dneska ti to šlo, skutečně jsi hrál s nábojem, Charlie, starý kamaráde.“

Všiml si nenávistného pohledu, který po něm Charlie vrhl, ale nedal to na sobě znát a pokračoval: „Takže - Chloe máme z krku. Tím nechci být neuctivý k tobě, moje drahá.“ Kývl směrem ke Caty. „A teď se konečně můžeme začít rvát s mučivým vztahem Roberta a Portie. Bronwen, kdybys měla chuť přijít k nám, mohli bychom dnes večer začít s promýšlením tvé role. Ještě by u toho měl být Pete. Co ty na to?“

„Jistě, já samozřejmě souhlasím.“

„Caty,“ zeptal se Tom podivným tónem, „nemáš chuť udělat si dnes večer volno? Jsem si jistý, že tě Charlie s radostí pozve na večeři.“

Caty vytřeštila oči a ohromeně zírala na Torna. Charlie leknutím upustil kabelu a nevěřícně pronesl: „Neměl bych být raději s vámi? Třeba bych vám mohl pomoci.“

Tom se ironicky zasmál. „Nedělej si ostudu, Charlie. A navíc - s tebou nemáme problémy.“

„Sakra, proč jsem to řekl?“ zavrčel zlostně a ob- 1 rátil se ke Caty. „Tak kam půjdeme? K Surfers? Jsou tam skvělé noční kluby a diskotéky, ale rozhodni se ty!“

Caty odtrhla svůj pohled od Torna, přičemž si všimla, že i Duncan ho tázavě sleduje, a přenesla * svoji pozornost na Charlieho.

„Diskotéky ne, díky, Charlie,“ řekla rozhodně. „Jsem unavená, ale mám docela velký hlad. Co takhle Beers v Sanctuary Cove?“

„Jasně! Hele... nevíš, co to vjelo do tvýho starý-ho?“

Caty se neubránila úsměvu a po pravdě odpověděla: „Nemám tušení.“

Ještě než odjeli, vyhledal ji Tom v šatně a tázavě se na ni podíval.

„Tobě to vadí?“ Zavřel dveře a opřel se o ně.

„Já nevím.“ Svlékla si kostým a začala si čistit nalíčený obličej. „Jen... nemůžu to pochopit.“

„Je to vlastně -“ zarazil se a zamyšleně si prohrábl vlasy. „Nevidím důvod, proč vy dva byste nemohli být přáteli.“

Caty se rozesmála. „Aha - takže manipulace s veřejností. Ty to budeš urovnávat s Bronwen, zatímco já a Charlie také... Tome -“

„Jestli mu může dát někdo elegantně košem, tak jsi to ty, Caty!“ skočil jí prudce do řeči. „Copak bys to za normálních okolností nechtěla zkusit?“

Zamyslela se. „Hm, asi ano. Ty... Ty se zřejmě nebojíš, že bych po schůzce s ním nemusela být čistá jako čerstvě padlý sníh?“

„Ne,“ odpověděl sotva slyšitelně.

„Může za to dnešní ráno?“

„Ne.“

„Tome, já tomu nerozumím. Něco se tady děje. Můžeš mi říct, co?“

Zlehka se dotkl její brady. „Jen věci, které jsou nevyhnutelné, Caty.“

„Co to znamená?“

Usmál se, ale jeho oči zůstaly vážné. „Dnes ráno jsi říkala, že se měníš. A to, mimo jiné, znamená, že bys měla být schopna jednat sama s Charliem a nebát se toho. Alespoň si myslím, že nad tebou nemusím držet ochrannou ruku. To je celé.“

Zrovna v tom okamžiku zaklepal Charlie na dveře.

Tom je s rozmachem otevřel a zvolal: „Takže, příteli - teď je jenom tvá!“

„Caty,“ poznamenal Charlie, když se pustili do šťavnatých řízků, „ty bys byla schopná srazit mě i pírkem.“

Neřekl to poprvé, pomyslela si Caty.

„Charlie,“ odhodlala se, „víš, nevykládej si to špatně, můžeme být přáteli, ale nic jiného.“

„To ti řekl on?“

„Ne. To je můj názor.“ Ale i Tomův, řekla si v duchu.

„Překvapuje mě, že tě nechá dělat taková rozhodnutí.“

Caty odložila příbor a otřela si ústa ubrouskem. „Charlie, kdyby -“

„Promiň!“ vyhrkl a dolil víno. „Nechtěl jsem, ale on mě přivádí k zuřivosti.“

„Musíš uznat, že je dobrý režisér,“ převedla obratně Charlieho pozornost jiným směrem.

„To bezpochyby je, i když umí být někdy pěkně ledový.“

Usmála se. „Tomu se říká profesionalita. Víš co, Charlie? Bude lepší, když Torna z našeho rozhovoru vynecháme.“

„Nebo ho vynecháme z našich životů,“ zamumlal. „Asi máš pravdu. Povídej mi něco o sobě.“

„Mám lepší nápad - povídej ty. Když mi bylo asi dvanáct, myslela jsem, že jsi úžasný.“

Charlie se rozzářil a nepotřeboval další přemlouvání. Za pár hodin se s lítostí podíval na hodinky a řekl: „Měla jsi mě zarazit!“

„Proč?“ vesele se zasmála. „Líbilo se mi to.“

„Ale... ty jsi mnohem krásnější, jsi jiná. Jak je možné, že dáváš přednost starším mužům?“ zeptal se upřímně.

„Tom není starý!“ protestovala Caty.

„Takže on tě úplně oslnil, unesl... Jak je možné, že já ne?“

Chtěl být vtipný, ale na Caty to nezabralo. Uvědomila si, že ho pozoruje spíš rezignovaně, protože během večera oslňoval každou druhou ženu nebo dívku v restauraci, z čehož měl očividné potěšení. Číšnice se mohla při obsluze přetrhnout, k jejich stolu přišly dvě dívky pro autogram, několik výstředních zkušenějších dam se procházelo těsně kolem jejich stolu a Charlie pokaždé vrhl na Caty zkoumavý pohled, jako by se ptal - tak co tomu říkáš?

Co mu mám odpovédět? přemýšlela.

„Protože Toma miluju,“ řekla nakonec prostě.

„Bronwen také. Miluje on vás obě?“ „To se tě netýká,“ poznamenala klidně. „A odcházím.“

„Zdá se, že v ráji je had. Půjdu taky. Nedělej scény, Caty, a počkej na mě. Jinak se to určitě dostane do nějakého místního plátku.“

Počkala, než zaplatil. Jakmile byli z dohledu chtivých očí, pokusil se ji vzít za ruku, ale ona mu ji vytrhla a řekla s nepředstíranou únavou v hlase: „Zavez mě domů, Charlie, prosím. Jinak půjdu pěšky, a to teď hned.“

Došli k autu, které stálo poblíž. Mlčky jí otevřel dvířka a beze slova ji zavezl k vile. Když zaparkoval auto, podíval se na ni a potichu řekl: „Caty, je mi líto, pokud jsem se tě nějak dotkl. Mým problémem je, že tě opravdu miluju. A žádný

stupeň přátelství to nemůže změnit. Já nejsem jen velká huba a velký sobec, jak si to myslíš. Mohla bys mi důvěřovat.“

Caty se opřela a zvrátila hlavu. „Jak ti můžu důvěřovat? Nikdy bys mi nerozuměl.“

„Možná ano. Nejsem pouze hezká tvář,“ dodal vážně.

Caty se nechtěně pousmála. „Charlie, vlastně jsi mi hodně sympatický, ale já jsem ztracený případ. Přesto pro mě můžeš udělat jednu věc - nenech se přivádět Tomem k zuřivosti,“ pohladila jeho ruku. „Zkus to. Uvidíš, že ti to pomůže a že to bude pro celý film přínos.“

„Myslíš?“ zeptal se hořce.

„Jsi dobrý herec, Charlie.“

Nevěřicně se na ni podíval.

„Snad se mi nesnažíš lichotit ve prospěch svého muže? To snad nemyslíš vážně?“

„Tak to není,“ řekla vážně.

„Nebo mi lichotíš proto, abych přenesl svůj zájem na Bronwen Bishopovou?“

„Nevím, jestli by to bylo možné, ale jsem si jistá, že k Portii svůj zájem obrátit můžeš.“

„Snažíme se o to týdný,“ řekl Charlie rozehvěle a jejich pohledy se setkaly.

„Dobře,“ vesele se usmál. „Všechno je pochopeno. Ale musím tě varovat, Caty - nevěřím totiž ztraceným případům! Ne! A i kdyby to měla být poslední věc, kterou udělám, vyždímám ze slečny Bishopové nějakou jiskru, ale to nemůže změnit můj postoj k ní. Nesnaž se mě opíjet rohlíkem, milá Caty, na to ti neskočím!“

Caty se na něj se zaujetím podívala a pocítila lehké mrazení, jakési poznání, že Charles Westfield opravdu není jenom hezká tvář.

„Bude lepší, když teď půjdu,“ zašeptala a otevřela dvířka od auta.

Ještě tady jsou, pomyslela si unaveně a vstoupila do haly. Všichni udiveně vzhledli a Tom pronesl: „Jdeš domů docela brzy, Popelko.“

„Ano,“ odpověděla a svalila se do křesla mezi haldy papírů, talířů a hrnků od kafe. „Jak vám to jde?“

„Myslím, že už to nebude takový problém,“ řekla Bronwen ospale. Měla na sobě zelené šaty bez rukávů a Caty si s nelibostí všimla, jak dobře v nich vypadá. I přes Bronweninu ospalost bylo znát, že z ní opět vyzařuje dobrá nálada a optimismus.

Souvisí to snad s tím, že byla celý večer s Torném? napadlo Caty. Nebo že...? Zachvěla se a smutně se usmála. „To mám radost,“ hlesla a v očích se jí zaleskly slzy.

Bronwen rychle vstala. „Odpočiň si, Caty. Tenhle večer nemusíš už nic dělat. Měla jsi přece volno. Já uklidím pokoj, Pete mi s tím pomůže.“

Pete se zatvářil překvapeně, ale nic neřekl a začal sbírat rozházené papíry.

Caty si sedla naproti Tomovi a zadívala se mu do očí.

„Takže?“ zeptal se. „Byla má důvěra v tebe oprávněná?“

Neodpověděla, ale zlostně se na něj podívala.

„Caty?“ vmísila se do toho Bronwen. „Nalila jsem pro nás všechny skleničku. Myslím, že si ji zasloužíme.“

Podala Caty víno a pokračovala: „A jak jsi vycházela s naším Charliem? Sváděl tě? Je vidět, že jsi ho úplně omámila, na každém natáčení má oči jenom pro tebe, takže mu nezbyde čas na šarvátky se mnou.“

Caty sebou škulba a měla chuť vychrtnout víno Bronwen do obličeje, ale pak se ovládla. „Ne. Byl velmi příjemný a milý, pěkně jsme si popovídali. Řekla bych, že si jsme věkově blízci.“

Bronwen se zasmála. „To ano. Když jsem někdy s ním, cítím se alespoň o sto let starší. A podobně i s tebou...“ zarazila se a rychle se podívala jinam.

Caty se obrátila k Tomovi, ale ten si prohlížel Bronwen s jakousi podivnou pozorností, která způsobila, že Caty přeběhl mráz po zádech. Už je toho na mě dneska moc, řekla si, postavila netknutou sklenici na stůlek a zvedla se.

„Nemůžu udržet oči otevřené, omlouvám se. Napadlo tě, Tome, že jsme vzhůru od samého svítání?“

Otočil k ní hlavu. „To jsme. Jdi nahoru, já dohlédnu na úklid.“ Popřála dobrou noc a odešla do ložnice. Cítila se nepopsatelně vyčerpaná a zmocňoval se jí stejný smutek jako ráno, když pozorovala úchvatný východ slunce. Konečně si utvořila jasný obraz o Bronwen a o Tomovi, o konfliktu mezi nimi. Jako by teprve dnes vyšla z mlhy ta pravá Bronwen.

Jak je možné, uvažovala, že se mi otevřely oči až dnes? Že jsem celou dobu nic neviděla. Vlastně jsem měla Bronwen i docela ráda, dokud... dokud mě nepopadla chuť vylít na ni sklenici vína. A přestože oba popírají jakékoli spojení, vnitřní spo -

S bouchnutím se otevřely dveře a současně se zvenku ozval zvuk motoru.

„Caty?“ Tom rozsvítil a zůstal stát u dveří.

„Tome,“ otočila se od okna a namáhavě pokračovala, „ráda... ráda bych jela na nějakou dobu domů.“

„Proč?“ Oči se mu zúžily.

„Už mě tady nepotřebujete. Role Chloe je natočená a bude-li třeba některé scény předělat, můžu se vrátit.“

„Caty -“

„Tome, bude to tak lepší. Pro všechny.“

„Tím ale neodpovídáš na moji otázku. Co je hlavní důvod tvého rozhodnutí?“

Caty se na něj podívala a všimla si, že je také unavený, že jeho tělo je ztuhlé a napjaté a že sotva stojí na nohou. Znovu ji zaplavila touha ho pochopit, touha hladit jeho vlasy, masírovat jeho široká ramena... No, proč ne? Je-li to způsob, kterým se skutečně domluvíme, proč bych ho neměla použít?

„Ještě nepůjdeš spát?“ zeptala se. „Vyhýbáš se odpovědi?“ řekl stroze.

„Něco jsem pro tebe připravila. V posteli.“

„Caty,“ výhružně se na ni podíval. „Stala se snad z tebe svůdnice? Nestačilo ti dnešní ráno?“

Začervenala se a chladně odpověděla: „Dnes ráno jsem... Nemělo to nic společného se sváděním, Tome. To je tvoje specialita.“ Snažila se mu oplatit jeho slova, která ji hrozně zranila. „A -“ nedokončila a odvrátila pohled, aby zakryla slzy, které se jí nahrnuly do očí.

Přešel k ní, otočil ji k sobě a položil jí ruce na ramena. „Cat -“

„Ne, Tome,“ přerušila ho, „jedu domů. Už jsem se rozhodla. Zkoušela... zkoušela jsem být profesionální a -“

„Ale ty jsi,“ řekl drsně a jeho obličej byl teď bledý a strhaný. „Ty jsi byla z nás všech nejvíc profesionální. Nikdo nebyl tak dobrý.“

„Tome!“ zvýšila hlas. „Já už nemám sílu pokračovat! Nemohu se ubránit žárlivosti, když vidím, jak si prohlížíš Bronwen. Jsem z toho celá zoufalá.“

„Caty, to je -“

„Ne, Tome, jednáš se mnou jako s hlupákem a já už nemůžu!“ trvala na svém a po tvářích jí tekly slzy.

„Tak rád bych ti pomohl...“

„Víš, co se mi stalo dnes večer? Když dělala ty povýšené poznámky o Charliem? Chtěla jsem jí vylít to víno přímo do obličeje, byla mi odporná. A víš proč? Protože se nepovyšovala jen na Charlieho, ale i na mě! A proč? I ty ses takto choval! Tome, ona lituje toho, že tě ztratila. Máš stejné pocity? To proto mě tolik tlačíš k Charliemu Westfieldovi, který je, mimochodem, mnohem sympatičtější než vy, ty a Bronwen, kteří se dusíte svou vlastní vznešeností! Uznej, že on - Torné!“

Jeho prsty se jí nemilosrdně zatnuly do ramen, rty se mu zúžily do bílé čárky a v očích měl zuřivý vzdor.

„Tome?“

„Jestli máš pocit, že se k Charliemu chováme povýšeně a že on je pro tebe to nejlepší, tak proč nevyužiješ jeho návrhu? Proč se té možnosti ne-chopíš?“

Prudce s ní zacloumal a pak ji pustil, až zavravorala. Nepřítomně se na ni podíval a odešel.

Caty zůstala stát jako přimražená a za chvíli uslyšela silné bouchnutí domovních dveří a nastartování motoru.

Tu noc se nevrátil a nepřijel ani další ráno.

Následujícího večera už Caty rozdělávala oheň v krbu v obývacím pokoji jejich domova u hory Macedon.

Neměla vůbec chuť něco sníst, zahřívala se u krbu a nalila si pořádnou dávku Tomova drahého sladkého brandy.

Ale ani oheň ani brandy nemohly zahřát její duši...

Ležela v křesle stočená do klubíčka, pozorovala odrazy ohně na stropě a přemýšlela, proč se včera nechala tak unést. Její myšlenky byly zmatené, nevěděla, jak se má teď zachovat - jestli se má vrátit, jestli má na Torna čekat tady nebo u Šibeníční skály, jestli má odjet někam daleko, sama, jestli...

Typické výbuchy žárlivé manželky, pomyslela si, ale asi jsem žárlivá a nemá cenu předstírat něco jiného. Vždyť po něm nic nechci. Nic? Jenom aby mě miloval stejně jako já miluji jeho. Žádám snad příliš? Chci po něm něco, čeho není schopen? Dospělo to tak daleko, že se se mnou nechce ani milovat.

„Proč?“ řekla nahlas.

Zazvonil telefon.

SEDMÁ KAPITOLA

Byl to Tom.

„Caty?“ ozvalo se ze sluchátka dřív, než stačila něco říci.

„Ano. Ahoj, Tome.“

Chvilé ticha a pak se ozvalo: „Měl jsem o tebe hrozný strach.“

„O mě?“ zeptala se a měla téměř neovladatelnou chuť říct něco jízlivého.

„Caty -“

„Vždyť jsem ti říkala, že pojedu domů.“

„Nemyslím, že je to pro tebe dobré - být tam tolik sama. Mohl bych -“

„Jsem na to docela zvyklá, Tome,“ skočila mu do řeči. Uvědomila si, že její hlas zní ostře, ale nebyla schopná tomu zabránit. „Kde jsi byl?“ neovládla se a útočně se ho zeptala.

„Ve studiu, Cat,“ odpověděl vyrovnaně. „Jen já sám. To, co jsem řekl -“

„Čekala jsem na tebe.“

„Caty, já jsem ti nechtěl ublížit. Nikdy jsem nechtěl...,“ odmlčel se a Caty v telefonu slyšela jeho přerývaný, nepravidelný dech.

„Tome, ptal ses mě, proč chci jet domů. Chci být nějaký čas sama, abych se mohla vyrovnat se svými city. Nebudu dělat žádné hlouposti, nemusíš se bát. Pokud si ale skutečně děláš starosti, přijedu zpátky - příští týden. Teď jsem strašně unavená a je mi zima a myslím, že bude nejlepší, když se rozloučíme,“ dořekla rozechvěle a položila sluchátko.

Získala tři dny sama pro sebe a potom přijel Duncan.

„Ahoj, Caty,“ srdečně pozdravil a hřejivě se usmál.

„Pojď dál,“ řekla posmutněle.

„Jak se máš, sama ve svém království?“

„Předpokládám, že jsi mě přijel zkontrolovat.“

Nepokoušel se to skrývat.

„Je to vlastně docela legrační. Opravdu.“ Podivně se usmála. „Dřív neměl Tom nikdy starosti, často jsem tady byla sama. A teď... Ostatně myslím, že jsem tu v bezpečí, jeho péče je přehnaná.“

„Dřív mohl být doma tak často, jak chtěl, Caty.“

Hleděla na něj a pak pokrčila rameny. „Pojď do kuchyně, uvařila jsem čaj.“

Nalila dva šálky a ukrojila mu kus koláče. Přemýšlela, jak překonat trapnou chvíli, ale měla zbytečné obavy. Duncan se pohodlně opřel a začal jí uvolněně povídat, co se dělo, když odjela, jak pokračuje natáčení a dokonce se mu podařilo ji rozesmát, když vyprávěl o Charliem a Bronwen, o jejich vzájemných neustálých potyčkách a potížích se ztvárněním rolí.

Dlouho ho však neposlouchala a odvrátila se, aby skryla slzy lítosti a smutku.

„Caty,“ něžně ji pohladil po ruce.

„Myslím, že víš, že jsem byla poslední, kdo se to dozvěděl, Duncane.“

„O Tomovi a Bronwen?“

„O kom jiném?“ Její hlas zněl hořce.

„Ty nevěříš, že už to skončilo?“

Podívala se na něj a smutně se usmála. „Ty tomu snad věříš? Víš, proč si mě vzal? Ne proto, že by se do mě bláznivě zamiloval a nemohl beze mě žít, jak jsem si ještě donedávna myslela. Ale protože věděl, že už se k ní nikdy nevrátí! Nebyl jí totiž schopen odpustit, takže nezáleželo na tom, s kým se ožení.“

„Caty -“ snažil se ji přerušit, ale ona ho nepustila ke slovu.

„A tak jsem se objevila já, mladá, šíleně zamilovaná, nezkušená a neschopná to zakrýt. A jeho napadlo, že bych se při svém věku mohla vyrovnat s takovým manželstvím! A navíc - moje nezkušenost ho přitahovala.“

Duncan se na ni zachmuřeně a zároveň pronikavě podíval.

„Ty ho znáš dobře,“ pokračovala, „dobře a dlouho, takže víš, že mám pravdu.“

„Není jednoduché někoho dobře znát, Caty. A Torna obzvlášť ne.“

„V tom máš pravdu. A... on je tvůj přítel a neměla bych - Nevím, proč ti to vlastně všechno vykládám. Musí to pro tebe být nepříjemné. Promiň,“ unaveně si povzdychla.

„Caty, není to nepříjemné ani trapné. Je dobře, když se někomu můžeš svěřit, vyplakat své bolesti, a já mám pocit, že nemáš nikoho jiného.“

„Ne! Až na Charlese Westfielda,“ dodala mírně ironicky. „Ten umírá touhou po mém svěřování, ale jak bych mohla?“

Natáhla se pro konvici, aby dolila čaj, ale Duncan zadržel její ruku.

„Jsem mnohem lepší osoba pro svěřování, než si můžeš představit, Caty. Víš, i já jsem miloval Bronwen,“ kysele se usmál.

Caty klesla brada a oči se jí rozšířily - jako kdyby se vše najednou poskládalo. I když...

„Kdy...?“ zeptala se omráčeně.

„Ještě před tím, než se setkali s Tomem.“

„Copak to Bronwen neví?“ zašeptala.

„Víš, už léta. Ale já jsem trpělivý.“

Slabě se usmál a nalil Caty trochu čaje.

„Díky,“ hlesla. „Tohle...“ Chvíli na něj ohromeně zírala a pak pokračovala: „Ty tedy víš, jaké to je.“

„Ano. Ale je tu několik rozdílů. Tom -“ „Má ve svém srdci místočko i pro mě,“ přerušila ho Caty. „Alespoň mi to tak řekl. Bronwen cítí k tobě asi něco podobného. Ale je v tom rozdíl. Nevzal sis ji, takže to nemůže být tak těžké.“

„V něčem ne,“ souhlasil. „Jenže já věřím, že to mezi nimi už skončilo. Oni si to jenom ještě neuvědomili.“

„Duncane, nemůžu se ubránit tomu, abych si myslela něco jiného. Abych si myslela, že to ještě neskončilo. A hned ti

řeknu proč. Předtím bylo všechno mezi námi v pořádku. Tom mohl přijít a odejít, kdy chtěl a kam chtěl. Já jsem byla dost šťastná i s tím. Ale od té doby, co jsem dospěla a vyzrála a konečně pochopila, že už mi to nestačí, on -“ hlas se jí zlomil a nemohla pokračovat dál.

„Caty?“

„Už není šťastný a - i když z toho vynechám Bronwen - pro mě to znamená, že mě nemiluje takovou, jaká jsem. Ale samozřejmě z toho nemůžeme Bronwen vynechat, že?“

„Caty, prosím tě...“ Jeho hlas byl velmi naléhavý.

„Ano? Snad mi rozumíš.“ „Ne. Ne úplně, víš -“

Nenechala ho domluvit. „Jak to myslíš? Je snad chyba jen na mé straně?“

„To samozřejmě ne, Caty. Ale možná je Tom úplně jiný. Jsi v něčem podobná Bronwen a Tom si myslí, že musí být ostražitý.“

Caty se podívala. „Žádná podobnost mě nenapadá.“

„Vážně ne? Mě ano. Za chvíli z tebe možná bude filmová hvězda.“

„A tak,“ řekla pomalu. „Tomu budu věřit, až to uvidím.“

Duncan odstrčil svůj šálek stranou a chvíli ho zamyšleně pozoroval.

„Kdy přijedeš zpátky? Chceš se vrátit, nebo ne?“ zeptal se nakonec.

„Tomovi jsem řekla, že přijedu příští týden. Proč se ptáš?“

„Proč se nevrátíš se mnou? Něco málo musíme přetočit a abych byl upřímný, všichni tam jsou tak trochu nervózní a podráždění.“

Caty se usmála. „No, jestli si myslíš, že bych mohla něco změnit -“

„Ale ty můžeš,“ přerušil ji jemně Duncan. „Nevím sice, jak to děláš, ale umíš to.“

„Duncane,“ bolestně zavřela oči, „nechápeš, že to je něco jako jít do jámy lvové? Nebudu-li počítat Bronwen a Torna, je

tam ještě Charlie. Kdybych tam nebyla já, nebyly by žádné problémy.“

„Caty, to se pleteš. Problémy by byly tak jako tak. Myslím, že se teď všichni cítí provinile.“

Ať jdou všichni k čertu! vztekla si pomyslela. Co z toho mám? Z jejich póz a přetvařování? Mně taky nikdo nepomůže!

V očích se jí nejspíš odrážely její myšlenky, protože se na ni Duncan lítostivě podíval a řekl: „Vím, jak se asi cítíš.“

Smutně se usmála. „Promiň, Duncane.“

„Já tě skutečně chápu,“ trval na svém. „Vlastně máme my dva mnoho společného - jsme vytrvalí. A oni nás potřebují. Potřebují nás víc než kohokoli jiného, ale jen neradi by si to připustili.“

„Skutečně - profesionální až do samého konce.“

„To taky.“

Caty položila svoji cestovní tašku a rozhlédla se. Duncan ji dovezl až před vilu v Sanctuary Cove, rozloučil se a odjel do studia a Caty tu stála sama a nevěděla, co má dělat.

Vzápětí se vzpamatovala a šla se podívat po Tomovi. Ačkoli bylo v garáži jejich auto, Torna nenašla a poněkud zmateně si odemkla dveře a vstoupila dovnitř. Hned od prahu na ni dýchlá zpustlá atmosféra. Nebyl to jen její dojem, jak zjistila, když se prošla po domě. V kuchyni byla hora špinavého nádobí, po křeslech se válely Tomovy svršky, papíry, staré noviny, postele byly neustlané a na skříních ležela vrstva prachu. Začala mechanicky sbírat jeho šaty, ale pak se zastavila. Držela v ruce jeho košili, kterou prala a žehlila už tolikrát... Cítila tak silně Torna, že když zavřela oči, věřila, že je tam s ní. Vybavovala si jeho tělo, oči, úsměv, jeho polibky, něžné dlaně, milování a škádlení...

Zachvěla se a zabořila do košile obličej. Chvilí stála bez pohnutí, když uslyšela cvaknutí dveří. Lekla se, upustila košili a ucítila v zádech mrazení.

Byl to Tom. Stál ve dveřích a upřeně ji sledoval. Caty se omráčeně otočila a jako ve snu pozorovala to, co si předtím představovala - jeho pružné štíhlé tělo, nepoddajné vlasy, chytré oči, v nichž bylo tak těžké číst, a přála si, aby ji objal a řekl něco hezkého.

A byl to právě on, kdo prolomil ticho.

„Tak jsi tady.“

„Ano... Máš tu docela nepořádek.“

„Chtěl jsem uklízet příští týden,“ usmál se. „Nečekal jsem, že Duncan uspěje.“

„Já to udělám,“ rozhlédla se kolem sebe rozpačitě. „Myslela jsem, že jsi ve studiu.“

„Ne. Sel jsem si pro noviny.“

„Další noviny?“ zeptala se Caty s náznakem úsměvu.

„Nemám ponětí, jak se jich potom všech zbavíme.“

Otočila se a začala uklízet.

„Jak je doma?“ ptal se Tom.

„Skvěle. I když - William byl pryč. Jel...,“ zaváhala, ale pak dodala: „Jel s dědečkem na ryby.“

„Docela mu závidím. Caty, nech to být. Stydím se, když po mně uklízíš.“

„Někdo to musí udělat.“

„Tak až později.“ Pobaveně mu blýsklo v očích. „Já ti s tím pak pomůžu. Nešla by ses teď se mnou projít?“

„Právě ses vrátil z procházky, ne?“

„U altánku hraje kapela,“ nenechal se odradit od svého plánu, „je krásné odpoledne a můžeme si dát někde skleničku, dívat se na západ slunce, rozpustíme si vlasy...“

Jak jen to člověk dokáže? zeptala se Caty sama sebe mnohem později, už v ložnici, když se Tom odvalil z jejího těla a těsně ji k sobě přitiskl. Jak se mohou dva lidé, kteří mají mezi sebou takové vztahy, spolu takhle milovat? Zajímal by mě, jestli se mu to alespoň líbilo. Jaká jsem byla? Ani ztuhlá nebo napjatá, možná jen o něco méně vzrušená než jindy, ale

rozhodně jsem byla s milováním svolná. Jak si to mám vysvětlit? Dělam to snad proto, že je to moje manželská povinnost? Ne, to bych lhala sama sobě. A on? Zdálo se, že mě chtěl hodně naléhavě, že mě opravdu potřeboval. Mě nebo jen mé tělo? Rozvíjela dál své myšlenky a neklidně se na něj podívala. Já teď ležím pohodlně v jeho náručí, poslouchám, jak pomalu usíná, a vůbec nemám chuť se s ním přít o to, co je správné a co ne. Je to - celé odpoledne to bylo stejné, žádná velká komunikace, ale přesto stále spolu. Proč? Jen ze zvyku? Copak takhle fungují manželství? Pokračují jenom ze zvyku? Copak partneři neznají svoje myšlenky a pocity? Ca-ty měla najednou pocit bezmoci a pocítila podivnou prázdnotu. Ještě se mě na nic nezeptal -“Cat?“

Překvapeně se pohnula. „Ano?“

„Jak se cítíš?“

„Hm... Myslela jsem, že jsi usnul.“

„Ne. Chceš si popovídat?“ Pohládl její odkrytou paži. „Řekni mi, proč jsi přijela zpátky. A jak dlouho se chceš zdržet,“ zašeptal potichu a rukou sjel po jejím boku.

Caty se chvíli dívala do tmy a pak rozechvěle řekla: „Tome, myslela jsem, že ještě něco chápu, že chápu náš vztah, ale asi jsem se spletla. Ale jedna z věcí, kterou vím určitě, je, že pokud mě stále chceš, musel bys přistoupit na některé moje podmínky. Jinak...,“ smutně vzdychla a pokrčila rameny.

„Jaké jsou tvoje podmínky?“

„No, to je právě ten problém. Zdá se, že nedávají smysl. Mám na mysli... Navzájem se nemůžeme změnit, že? Já nemohu zabránit svému vývoji a tobě to vadí.“ „Nevadí mi to!“

„Tome, nechceš, abych byla jiná, a jsou chvíle, kdy mě nechceš vůbec,“ hlesla sotva slyšitelně. „Myslel jsem, že -“

„Také jsi mě obvinil ze svádění, i když jsem ti chtěla tenkrát jenom vymasírovat záda a...“ Zasekla se, když uslyšela jeho smích a kousla se do rtu. „Já vím, že to zní směšně, ale -“

„Nesměju se tobě,“ skočil jí do řeči.

„No, nechtěla jsem jen masírovat, chtěla jsem si s tebou i popovídat a měla jsem pocit, že fyzická blízkost by to mohla usnadnit. Sám jsi řekl, že bychom si měli popovídat o spoustě věcí.“

„Kdysi jsi to tak neviděla, Caty, pamatuješ?“

Vzdychla. „Ne. A měla jsem víc pravdu, než jsem tušila,“ dodala lítostivě.

„Co tím chceš říct?“

„Když jsem tě další ráno svedla -“

„Velmi úspěšně!“ podotkl s úsměvem.

„Snad,“ odvětila. „Ale nemysli si, že by to v budoucnu měla být moje role, bylo to jen proto, že jsi mě do toho dostal ty!“

„Pokaždé, když se to stalo, se mi podařilo dostat tě do stavu zuřivosti a zoufalství. Sakra...,“ zaklel ospale.

„No, myslím, že nejvíc záleží na tom, jestli se dva lidé milují, ne?“

Ticho se prodlužovalo. Nakonec Tom řekl: „Často mě svedeš, aniž by ses o to snažila.“

„Možná Caty Kerrisová, ale nevím, jestli také Caty Westová, Tome.“

Tom chtěl odpovědět, ale než stačil něco říci, u postele zazvonil zuřivě telefon. Natáhl se po něm a Caty se mezitím opřela o polštář, přikryla si ňadra a odhodila si vlasy na záda. Poslouchala pozorně rozhovor, ve kterém Tom neustále opako- val: „Ne, nemohu se o tom s tebou teď bavit, ne, nejdřív ráno.“ Pak prudce odložil sluchátko.

„Kdo?“ zašeptala Caty a celá se chvěla.

„Bronwen,“ řekl stroze a kousavě.

„Co se děje?“

Otočila hlavu a podívala se na budík, který ukazoval půl dvanácté. Pro Torna to sice nebylo moc pozdě, ale...

„Má snad ve zvyku volat ti během noci?“

„Ne, Caty, nemá,“ jeho hlas zněl zastřeně. Vstal a oblékl si džíny.

„Tak proč tedy?“

„Je nervózní kvůli zítřku. Budeme točit velké finále, kdy se Robert vrací. Ona ho nejdřív vykopne ven, ale pak se obměkčí. Myslel jsem, že už je na to úplně připravená, ale zdá se, že můj optimismus nebyl na místě.“

Caty si lehla. „Kam jdeš?“

„Jdu si dát panáka. Chceš taky?“

„Ne, díky,“ řekla pomalu a cítila, jak se v ní zvedá vlna vzteku.

„Udělám ještě nějakou práci na scénáři. Pochybuji, že bych teď usnul,“ dodal a vyšel z ložnice.

Čije to vina? ptala se sama sebe se zaťatými zuby. Bronwen? Nebo za to může fakt, že když Tom začne myslet na práci, všechno ostatní jde stranou? Možná všechno příliš zveličuji, namlouvám si spoustu věcí, které tak nejsou. Ještě chvíli přemýšlela a usnula.

Když se Tom vrátil do ložnice, tvrdě spala a nemohla vidět, že se na ni dívá, na její rozpuštěné vlasy, růžové tváře, hebká ňadra, která vykukovala pod peřinou, že poslouchá její pravidelný tichý dech...

„Caty,“ řekl polohlasem, ale tak, aby ji nevzbudil. „Moje malá Caty, ani nevíš, jak moc bych ti chtěl pomoci, jak moc tě miluji. Uvěříš mi to někdy?“

Přikryl ji, položil si hlavu na její rameno a za chvíli tvrdě usnul.

Ráno je nevzbudil budík a museli spěchat, aby se do devíti hodin dostali do studia.

Caty se nechtělo jet, ale když ji Tom poprosil, aby to pro něj udělala, že jí tam bude třeba a že to prospěje i ostatním, rozhodla se, že pojede.

V autě se Torna zeptala: „Chcete dneska něco přetáčet? Se mnou?“

„Ne.“

„Tak proč je mě tam tolik potřeba?“

„Mohla bys nás všechny uklidnit,“ odpověděl Tom a Caty si všimla, že se mu prohloubily vrásky kolem očí.

„Nevím, proč si každý myslí, že mám schopnost uklidňovat ostatní.“

„Každý?“ zeptal se a projel křížovatkou na červenou.

„No, každý... to asi ne, ale Duncan mi řekl totéž, když pro mě přijel, protože mě chtěl přesvědčit, abych se s ním vrátila. Ale -“

„Není v tom nic tak záhadného. Jsi začátečnice, všichni to vědí a všichni to očekávali. A ty jsi je několikrát pořádně zahanbila. Vlastně jsi byla nej-lepší. A to by je mělo vyprovokovat k podstatně lepšímu výkonu. A jak znám Bronwen, určitě se nebude chtít nechat znovu zahanbit. Uvidíš, jak se budou snažit.“

Caty potlačila vzdech.

„Máš starosti?“ zeptal se záhadně.

„Vždyť jsem měla tak malou roli!“

„Malá role může být zrovna tak těžká jako velká. A, Caty,“ otočil se k ní a zkoumavě se na ni podíval, „já už konečně potřebuji tenhle film vyřídit. Čím déle se to bude protahovat, tím mám menší šanci na úspěch. Prostě se to utopí v bahně temperamentu a citů. A možná se s tím utopím i já.“

Caty četla v jeho očích téměř nesnesitelné napětí a zalapala po dechu. „Tome -“

„Caty,“ prudce ji přerušil, „já... Ale nechrne to být. Myslím, že mi rozumíš.“

Nikdo netušil, že se vrátila, jak poznala z překvapených pohledů, a nechápala, proč to Duncan nikomu neřekl. Kvůli Bronwen?

Ta vypadala provinile, když ji spatřila, a nevěděla, kam s očima. Mimořádně nadšený byl Charlie.

„Tak zpátky doma,“ pronesl nahlas a smál se na celé kolo. „Zlepšila jsi mi náladu, Caty. Mám hroznou radost, že tě vidím. Už to tady opravdu nebylo k vydržení. Všichni jsou nervózní

jako psi.“ Naklonil se ke Caty a pošeptal jí do ucha: „A nejvíc slečna Bishopová.“

Pak ji popadl do náručí a vyhodil ji do vzduchu, na což se Tom bezvýrazně díval.

„Omlouvám se, šéfe!“ zavolal směrem k Tomovi, když postavil Caty zpátky na zem. „Tvůj sta-rouš má zase ten svůj nepříjemný výraz, tak se radši klidím,“ poznamenal rozzářeně směrem ke Caty.

Tom to zaslechl, ale přesto docela příjemně řekl: „Být na tvém místě, opravdu bych ji radši pustil, Charlie.“

Otočil se směrem k ostatním a dodal: „Ted’ budeme mít krátkou poradu a potom půjdeme natočit to naše slavné finále. A počítejte s tím, že se budete snažit! Jinak tady budeme třeba do rána!“

Bronwen vzdychla a podívala se na Caty. „Jsem ráda, že jsi zase tady, Caty. Necítili bychom se tu bez tebe dobře, v tom má Charlie pravdu.“

„Taky jsem jí to říkal,“ zamumlal Duncan.

„Tak, přátelé,“ zavolal Duncan na ostatní, „jsem tady a zaujmu svoji obvyklou pozici rozhodčího, pokud budou problémy. Jdeme na to!“

Caty si všimla, jak jeho oči spočinuly na Bronwen. Ona jeho pohled opětovala, zvedla ramena a odkráčela za Tomem.

Navzdory odhodlání všech zúčastněných se natáčení nevyvíjelo dobře.

Pozdě odpoledne se Tom příkře obrátil k Bronwen a řekl: „Bronwen, vím, že se snažíš, jak nejvíc to jde, ale stále to není přesvědčivé. Je možné, že se snažíš až moc. Neprožíváš tu roli.“

Bronwen se na něj podívala lehce dotčeně a zasyčela: „Tak teda na to nemám, Tome!“

Všichni ztuhli a čekali, co bude dál.

Tom se zvednul ze židle a pomalu k ní došel. Dva kroky od ní se zastavil a upřeně se na ni díval.

„Proč bys neměla být schopná to natočit?“ zeptal se měkce, ale v jeho tónu se ozývalo něco zlověstného. Caty se rozšířily oči.

„Nevíš snad,“ pokračoval dál, „jaké to je milovat a zároveň nenávidět jednoho muže? Nenávidět a bojovat s tou hroznou závislostí lásky? S pocity, které tolik nesnášíš? Copak ty nevíš, že jedno bez druhého nejde? Ty sis neprožila ztráty? Myslím opravdové ztráty a porážky, ne jako Chloe.“

Bronweniny tmavé oči zářily nepřírodným světlem a její tvář byla bledá jako smrt.

„Ty svině!“ potichu zasyčela.

„Možná,“ odpověděl ironicky a pokrčil rameny. „Ale proč bys měla ztratit úplně všechno? Očekávala jsi, že herectví bude tvůj život, tak proč nepoužiješ svoji zkušenost? Proč nám nepředvedeš náznak toho utrpení, které ta postava prožívá, přestože tvoje zkušenost je poněkud jiná? Proč nám nepředvedeš tu bolest a osamělost, které se ona tolik bojí, když ji znáš? Potom ten bod zlomu, kdy se rozhodne, že pokud nemůže mít všechno, tak využije toho, co má, bude dávat smysl.“

Když doznívala jeho slova, bylo úplné ticho. Caty zbledla nad krutostí, které byl Tom schopen. Zbledla nad tou krutou pomstou. Vůbec nechápala, jak to může Bronwen snést.

Uběhla celá věčnost, ale pak se Bronwen probrala a s hořkostí v hlase řekla: „Proč ne? Jste připraveni?“

OSMÁ KAPITOLA

Když se dostali domů, byla už půlnoc a Caty se chvěla únavou a napětím. Nevěděla, proč netrvala na tom, aby odešli dříve - na druhé straně nikdo nebyl schopen se odtrhnout a odejít, a tak tedy zůstala.

Měla v duši zmatek a sama si nebyla jistá, co vlastně cítí. Přemýšlela o tom, jak dopadlo natáčení po konfliktu Torna a Bronwen.

Bronwen nakonec podala úžasný výkon, ale nadchlo to asi jenom Peteho a Jasona. Ona sama se v okamžiku, kdy Tom zavolal „Hotovo!“, odebrala do své šatny, přepadlá a unavená, a na Torna se ani nepodívala. Duncan šel za ní a Tom odjel na poradu s Jasonem. Dokonce ani Charlie neměl dobrou náladu, byl zamračený a utahaný, prohodil jenom pár slov a zmizel.

Cestou zpátky do vily nikdo nemluvil a nikdo neměl ani chuť to nepříjemné ticho prolomit. První slova Tom pronesl, až když za sebou zavřel domovní dveře.

„Myslím, že půjdeme rovnou do postele. Nevím jak ty, ale já se cítím úplně vyčerpaný. Díky bohu, že už to skončilo. Čeká nás už jenom ten povyk.“

„Povyk?“ Caty na něj nechápavě zírala.

„No přece závěrečné stříhání, všechny ty reklamy, setkání s novináři, únavné rozhovory a večírky. Co sis myslela, že řeknu?“

„Ani nevím,“ odpověděla unaveně.

„Co je s tebou?“

Jeho otázka byla dost úsečná a Caty jenom pokrčila rameny a otočila se stranou.

Bolestivě jí zmáčkl zápěstí a prudce ji obrátil zpátky k sobě. „Muselo se to udělat, Caty. Musel jsem jí to konečně říct!“

„Proč?“ zašeptala a nesnažila se ani předstírat, že nechápe, přestože jí to nebylo příjemné a bála se tvrdého svitu v jeho očích. „Proč? V zájmu tvého umění? Jejího umění? Promiň,

Tome, ale nemohu se ubránit pocitu, že to byl z tvé strany pouze hodně veřejný pokus o pomstu.“

Sevřel ústa a pak důrazně řekl: „Máš krátkou paměť, má drahá. Vždyť ty sama jsi mi to navrhla.“

„Tome -“ zděšeně vydechla.

„A nepředvádíš tady najednou podivně smíšené pocity k Bronwen? Ještě minulou noc jsi byla vůči ní podezřívavá a teď se stavíš na její stranu. Nepřipadá ti to trochu divné?“

Caty zaškubala zápěstím, ale on jen pevněji sevřel její ruku.

„Ne, Caty! Musíme si to vysvětlit! Ty mi to musíš vysvětlit, nemůžeš to totiž dělat dvěma způsoby!“ Výsměšně se zasmál.

Upřeně se na něj podívala. Její tvář byla mrtvolně bledá, rty se jí chvěly. Trvalo dlouho, než byla schopná něco říct, ale pak ze sebe vychrlila záplavu slov.

„To můžu, Tome. Můžu podezírat vás oba - ne však proto, že bych si myslela, že jste za mými zády skočili rovnou do postele. To si nemyslím. Jenže je tu něco víc. A to je síla, která vás spojuje, která vás k sobě připoutává, proti které jste bezmocní. Je prostě tady a vy nejste schopní s ní něco udělat, nechcete si to ani připustit! Říkáš, že nevíš, zda ji miluješ nebo nenávidíš, a Bronwen si myslí bezpochyby to samé, ale rozhodně si nejste lhostejní! Proto se nemohu při pohledu na Bronwen ubránit žárlivosti, proto mi někdy tolik vadí jakákoli zmínka o ní - to je jedna věc, Tome. Ale na druhé straně je mi jí líto, někdy ji dokonce i chápu a chtěla bych jí nějak pomoci. Jsme totiž na jedné lodi, Tome - ona a já. Také jsi ji chtěl změnit, že? Myslel sis, že z ní uděláš poslušného pejska, pejska, který se na tebe bude dívat zamilovanými očima a ani neštěkne. Stejně jako ho chceš mít ze mě. Nechápu, proč jsi takový. Byla snad tvoje matka panovačná? Měla tvého otce pod palcem a ty z toho máš teď komplexy? Nebo -“

Dál se nedostala, protože Tom jí škulb zápěstím tak silně, až vyjekla bolestí a narazila do jeho hrudníku.

Po tváři mu přeběhl krutý úsměv, podíval se jí zblízka do očí a pomalu řekl: „Moje sladká Caty, opravdu nevím, kde jsi za posledních pár dnů nabrala tolik moudrosti, ale bojím se, že ti to stouplo do hlavy. Jenže nemáš ve všem pravdu. Moje matka byla až do smrti pro otce něco jako rohožka, o kterou se jenom otíral. Vždycky musela dělat, co chtěl. Co z toho vyvodíš teď? Ze jsem stejný jako on?“

Olízla si vyprahlé rty a hluše se zeptala: „Stejný jako... tvůj otec?“ V očích se jí zračil úlek a zároveň tvrdohlavost.

„Že my Westové - muži - jsme šovinisté nejvyššího stupně, že ponížujeme a utlačujeme svoje manželky, že se k nim chováme nanejvýš povýšeně,“ poznamenal sarkasticky a nepouštěl její zápěstí.

„Chceš říct, že... že jste takoví od přírody?“

„No, obnažil jsem ti víceméně svoji duši a zbytek už sis domyslela. Nenapadá mě žádné další vysvětlení. A co tebe?“ posměšně se ušklíbl.

Caty otevřela ústa ve snaze něco říct, ale nemohla.

„Na druhé straně,“ pokračoval Tom a bedlivě pozoroval každý její pohyb, výraz jejích očí, zmatek, nejistotu a bolest, které vyjadřoval její obličej, „Charlie Westfield přece říká, že to všechno je staromódní - způsob života, který většina lidí vede, konvence, stereotyp jednoho manželství. Touží po tom, aby tě mohl „osvobodit“, učinit tě šťastnou a nezávislou. Snad by to mohlo stát za pokus. Co si o tom myslíš?“

S nadlidským úsilím se Caty vyrvala z jeho sevření.

„Proč -“ v jejích očích teď byla zuřivost a vztek. „Proč mě neustále tlačíš k Charliemu Westfieldovi, Tome? Docela by mě to zajímalo. V případě, že bych odešla s Charliem, bylo by vedle tebe místo pro Bronwen, že? Mohla by se k tobě vrátit zpátky.“

Upřeně se na ni podíval a smutně pokrčil rameny. „Caty,“ oslovil ji sotva slyšitelně, „napadlo mě, že bys s ním mohla být šťastnější - je mladší a hezčí než já, nabízí ti svou lásku a nic

od tebe nepožaduje. A neříkám to kvůli Bronwen. Nikdy bych nedovolil, aby se to vrátilo zpátky. Když jednou někomu přestaneš věřit, na sladká slova a sliby už mu neskočíš. Nechtěl bych, aby se připlazila po kolenou zpátky a žebrala o mou lásku.“

„Jak můžeš říct takovou věc?“ zašeptala.

„Caty,“ náhle vypadal hrozně unaveně a staře, „ona by to také nechtěla. Nikdy by se neponížila.“

„Ale -“

„Takhle se nikam nedostaneme,“ jemně ji přerušil. „Pojďme spát.“

„Nikdy se nikam nedostaneme, Tome. Je to takový věčný kolotoč a já jsem k němu přivázaná za ruce jako loutka,“ hořce se na něj podívala.

„Caty, navzdory tvé moudrosti, kterou jsi v sobě nedávno objevila, nechápeš spoustu věcí. A možná nikdy nepochopíš,“ dodal drsně. „Jdu spát. Půjdeš taky?“

Caty si položila ruku na čelo a cítila, jak jí buší v hlavě tisíc kladívek. „Co nechápu?“

„Na tom nezáleží. A neboj se - v posteli budeš přede mnou v bezpečí,“ zamručel a vstal.

Bolestivě si povzdychla.

„Ještě něco?“

„Jen... bolí mě hlava,“ ozvala se nejistě. „Jak originální,“ poznamenal a výsměšně se na ni podíval.

Pokrčila rameny a náhle se roztrásla. Chvíli ji sledoval, ale pak potichu zaklel, vzal ji něžně do náručí a odnesl do ložnice. Neměla sílu se bránit a než mohla něco říci, už ležela v posteli.

Usnula téměř okamžitě, a když se probudila, byla ještě noc. Cítila, jak jí prudce buší srdce, v ústech měla vyprahlo a celá se třásla, přestože jí bylo horko.

Tom se neklidně pohnul, položil na ni svoji ruku a rychle se posadil. „Cat?“

„C-co?“ zakoktala a roztrásla se ještě víc. Rozsvítil lampičku a podíval se na její růžové tváře, zpocené čelo a mokrou noční košili.

„Caty, tobě není dobře. Proč jsi mi o tom neřekla?“ zeptal se naléhavě.

„Nevěděla jsem...“

„Tušil jsem, že když pojedáš sama domů, něco se ti stane. Nikdy ses nebyla schopná o sebe postarat.“ Vstal a začal si zmateně oblékat kalhoty. „Určitě jsi nic nejedla, co?“

„Pekla jsem ovocný koláč,“ odpověděla neurčitě. „Co to děláš?“

„Zavolám doktora.“

„Je příliš pozdě. Žádného neseženeš,“ zaprotestovala a posadila se. „Ale ano, seženu.“

„Vždycky jsem se o sebe starala, když jsi byl někde pryč. Klidně jsem mohla něco chytit i tady. Zajímalo by mě, co mám za nemoc, nevím, jestli mi je zima nebo teplo. No snad to nebude nic vážného.“ Podívala se na Torna s provinilým úsměvem. „Nejhorší čas, který jsem si mohla pro nemoc vybrat, že? Kdyby byl film dokončený, bylo by to něco jiného, vid’?“

Tom prásknul sluchátkem, sedl si vedle ní a starostlivě ji objal.

„Tome -“

„Caty,“ zašeptal jí do vlasů, „s tím nic nenaděláš, neobviňuj se. A zapomeň konečně na ten prokletý film, drahá.“

„Nemůžeš se dovolat?“

„Ne. Teď se převlékni do suché noční košile a zabal se pořádně do pokrývek, abys neprochladla. Já budu dál shánět doktora.“

Nakonec se mu to podařilo. Doktor přijel, pořádně Caty vyšetřil a šel s Tomem do přízemí, aby mu řekl, jak se o ni má starat.

„Vaše žena chytila jednu virovou nemoc, pane Weste. V tomto podnebí je jich docela dost. Je-li to ta nemoc, na kterou

mám podezření, bude mít horečku ještě několik dní a pak se začne zotavovat. Předepíši jí něco, co jí uleví, ale délka času potřebného na překonání nemoci bude záležet pouze na ní. Jestli je nějak oslabena nebo jestli prožila poslední dobou určité psychické napětí, nebude se bránit příliš snadno. Nebyla vaše žena vystavena nějaké zátěži, pane Weste?“

Tom cítil, jak ho propichuje divokým pohledem. Pak si prohrábl rozčuchané vlasy a unaveně si promnul oči. „Pomoz nám Bůh - prožila,“ pronesl sotva slyšitelně. „Jste si jistý, že to není nic vážného?“

„Vše nasvědčuje tomu, že není, ale budu na ni radši dohlížet až do úplného uzdravení.“

Opravdu to nebylo nic vážného. Za tři dny Ca-ty opustila horečka a za dva týdny se cítila úplně zdravá.

Tom odsunul všechny svoje pracovní záležitosti stranou a plně se věnoval Caty. Staral se o ni s nej-větší péčí a obratností, jaké byl schopen, na úklid a vaření obstaral služku, nakoupil jí spoustu knih a nejrůznějších her.

„Tome?“ zeptala se, když ležela v posteli a hrála s ním obrazovou skládačku. „Ty nepotřebuješ být ve studiu? Vždycky, když se mi zachce, hraješ si se mnou, povídáš mi, ale nikdy nemluvíš o své práci.“

„Možná tam zajdu zítra, Cat. Nejsi unavená?“

„Nezamlouvej to! Proč mi nechceš nic říct?“ Její hlas zněl naléhavě.

„Caty,“ něžně ji pohladil po tváři, „nechci, aby ses rozptylovala. Musíš se uzdravit a to je pro mě momentálně nejdůležitější. Nechci, aby se tvoje nemoc zbytečně prodlužovala. Jsem tady zkrátka s tebou a jenom pro tebe. A už se na nic neptej.“ „Ale -“

„Nejsi unavená?“

„A z čeho?“ na tváři se jí objevil úsměv. „Vždyť jenom jím a spím. Kdy už mi dovolíš vstát, Tome? Ležím pět dní a přestává mě to bavit.“

„Až řekne doktor,“ odpověděl a spojil další část skládačky.

„Nevěděla jsem, že máš tak rád hry.“ Pohládila ho po vlasech a dodala: „Potřebovala bych si umýt vlasy.“

„To je skvělé!“ zvolal nadšeně. „Konečně nějaká známka zlepšení. Nevidím žádný důvod, proč by sis je neměla umýt. Horečku už nemáš, takže by to mělo být v pořádku. Pomůžu ti s mytím - jestli chceš,“ dodal poněkud rozpačitě.

„Můžu si je přece umýt i sama.“

„Tak ti je alespoň vyfěnuji. Vstávej a jdeme na to!“

Měla dost sil, aby se osprchovala a umyla si vlasy, ale když vycházela z koupelny, zamotala se jí hlava a skoro upadla.

Co to se mnou je? mumlala si pro sebe, když se vracela do postele. Proč jsem pořád tolik unavená?

„Když nebudeš odpočívat, neuzdravíš se,“ řekl tiše Tom a vymotal ji z ručníku. Obratně jí přes hlavu přetáhl čistou noční košili, zvedl ji a uložil do čerstvě ustlané a vyvětrané postele.

Caty se spokojeně usmála.

„Co je?“ zeptal se.

„Překvapuje mě, jak málo jsem tě znala. Téměř nic jsem o tobě nevěděla - rád si hraješ, dovedeš stlát a uklízet, když je to třeba, umíš dělat výbornou, i když někdy tyranskou, ošetřovatelku. A nikdy bych si nepomyslela, že bys byl kvůli mně schopen vykašlat se na svoji práci, zůstat se mnou a nikam nechodit a... Tome?“ zeptala se po chvíli.

Podíval se jí do očí.

„Musel ses hrozně nudit.“

„Ne,“ narovnal jí polštáře za zády a zapnul fén.

„Ale já -“

„Ne!“ důrazně zopakoval. „Jak to mám dělat?“ zeptal se pak a nadzvedl několik vlhkých pramenů jejích vlasů.

„Nech to foukat na vlasy, nic jiného s tím dělat nemusíš. Hm, to je příjemné,“ spokojeně se usmívala, když se probíral jejími vlasy. „Ale dělám si starosti,“ pokračovala po chvíli. „Je mi jasné, že tohle je velmi důležité období a že se nesmí zanedbat, když má být konečná podoba filmu dobrá a úspěšná. Musí se udělat sestřih...“

„Caty,“ vypnul fén a posadil se k ní. „To nejlepší, co můžeš udělat - nejlepší pro nás oba - je, že si přestaneš dělat starosti. Myslím, že bys to pro mě mohla udělat, ne?“ Zvedl prsty její bradu a ironicky dodal: „Očekávám to od tebe. Opravdu to nebude lehké...“

Nebude to lehké? Jak to myslel? Caty se na něj nervózně podívala, ale nahlas řekla: „Samozřejmě. Pokud ti to nějak pomůže.“

„Pak tedy -“

Rychle mu skočila do řeči s nečekanou naléhavostí v hlase. „V jednom ohledu jsme hodně manželi, že?“

„Co tím myslíš?“

„Nevadí nám dělat si navzájem podobné věci, přestože...“ odmlčela se a prudce se nadechla. Zároveň si ale vzpomněla na tu noc, kdy onemocněla, na večer před tím, kdy se s Tomem tak pohádali, a v očích se jí objevily slzy.

Tom ji pohladil a položil jí prst na ústa. „Zapomeň na to všechno, prosím. Jinak ti nedovolím zítra vstát.“

Zapnul znovu fén a dosušil jí vlasy.

Nezapomněla - to bylo nemožné. Během své nemoci se na to však snažila nemyslet a zjistila, že všechno, co se odehrává mimo jejich vilu, se zdá být až nereálné. Trávila celé dny s Tomem sama, vyhýbaly se jí okolní problémy a byla v těch dnech, kdy se uzdravovala, šťastná a spokojená. Přesto Tom během několika málo hodin, které strávil ve studiu, udělal neuvěřitelné množství práce. O tom však Caty neměla ani tušení, protože k nim nesměly žádné návštěvy - Tom to nedovolil a o práci se s ní vůbec nebavil.

Když mohla vstát z postele, chodili se koupat, opalovali se, připravovali společně fantastická jídla z ryb, krabů, exotických druhů zeleniny, poslouchali muziku nebo jenom tak leželi a přemýšleli.

V noci se často dotýkal jejího těla, někdy ji ve spánku držel v náručí, ale nikdy se s ní nepokoušel pomilovat. Často si všimla, že ji upřeně pozoruje, ale když se na něj podívala, odvrátil hned hlavu a dělal, jako by se nic nestalo.

Večer se dívali na hvězdy, četli si kouzelné romantické pohádky a Caty si myslela, že kromě jejich malého světa nic neexistuje. Uklidňovala ji Tomova přítomnost, jeho laskavé paže, něžnost, s jakou k ní teď přistupoval. Nedělala si starosti s tím, že se s ní nemiluje, věděla, že příčinou je jeho starost o ni.

Byla tolik šťastná, že ji ani nenapadlo, že by tato doba někdy mohla skončit. A když opravdu skončila, byl to pro ni šok, nevěděla, jestli byla tolik nemocná, že se nechala ukolébat falešným pocitem bezpečí, nebo jestli v tom nebylo ještě něco jiného, třeba Tomův záměr. Možná to udělal schválně, napadlo ji. Ale proč? Měla chuť jít a křičet na něj, aby jí řekl, jak to mohl jenom dopustit - nechat ji dělat si znovu naděje. A to proto, aby je pak mohl hodit na zem a podupat.

Tohle totiž skutečně provedl, sice nenápadně, tak, aby si Caty ničeho nevšimla, ale o to horší to mělo následky.

První náznak se objevil po tom, kdy ji zavezl k doktorovi, dost proti její vůli, protože věděla, že už je úplně zdravá. Ke konci trochu simulovala, ale bála se, že by dny plné lásky a pohody mohly skončit.

Tom jí cestou domů prozradil, že film „O hodinu dříve v Adelaide“ je téměř připraven k prvnímu zkušebnímu promítání.

Překvapeně se na něj podívala. „Jak to?“

„Prostě jsme posledních pár dní všichni dřeli až do úmoru, má drahá.“

„Ale tys přece nemohl - byl jsi pořád se mnou a nikdy jsem neviděla, že bys pracoval.“

Tom pokrčil rameny. „Čas, který jsem nestrávil s tebou, jsem dobře využil.“

„Tome -“

„Bylo nezbytné to dodělat,“ přerušil ji. „Není nic horšího než protahovat tyto věci do nekonečna. Leze to pak všem na nervy, zkrátka - není to nic příjemného.“

Caty zaťala zuby. „Cítím se provinile.“

„Nebyla to tvoje chyba, ale příští dny - do prvního promítání - budu pořád pryč.“

„Ano, jistě,“ řekla rychle. „Se mnou si nemusíš dělat starosti, už jsem zdravá.“

Otočil hlavu a zadíval se jí do očí. „Vypadáš opravdu... skvěle.“

„To proto, že jsi byl tak dobrá ošetřovatelka. Děkuji ti,“ nejistě se usmála.

„Dělal jsem to rád, Caty.“

Všimla si jeho podivného tónu, kterému nerozuměla, a zachvěla se.

„Mohla bys do premiéry zůstat stranou, aby sis odpočinula. Po ní bude následovat velká oslava, tak bys měla být úplně v pořádku.“

„Budu si muset připravit své slavnostní šaty. Je to hodně slavnostní příležitost, ne?“

„Většinou ano.“

„Tome, co je s tebou? Děje se něco?“ „Ne, proč?“

„Jen... zdálo se mi, že jsi unavený. A navíc si myslím, že - neznepokojuj se, už rozumím.“ V jejím hlase se ozývala stále provinilost, ale to už přijížděli k vile.

Tom pak odjel a vrátil se až o půlnoci, unavený, náladový a rozmrzelý, a Caty se ptala sama sebe, jestli mu skutečně rozuměla. Stejnou otázku si kladla i další dny. Co jsem čekala? Že se mezi námi všechno urovná a že ta příjemná pohoda bude

trvat i nadále? A proč by neměla? Proč bych měla být odstrčena zrovna teď, když se to vyvíjelo tak slibně? Já vím, že je unavený - pracoval po nocích, aby pak mohl být se mnou, ale stejně... Co jsem si vlastně představovala? Že všechny ty problémy kolem natáčení zmizely jako pára? Protože k nám nechodily žádné návštěvy? Jak jsem mohla být tak naivní... Poučím se někdy? Proč se se mnou nechce milovat ani teď? Vždyť jsem zdravá a rozhodně by mi to neublížilo. Proč se o něco nepokusím já? Bojím se snad odmítnutí? A proč se ke mně po celou dobu mé nemoci choval tak ohleduplně? Chtěl mě udržet šťastnou alespoň do konce natáčení?

Podobné myšlenky Caty pronásledovaly až do závěrečného večírku.

Den první předpremiéry se nezadržitelně blížil. Konečně přišel a Caty si vybírala slavnostní šaty a oblékala se, přestože Tom nebyl ještě doma. Nakonec se rozhodla pro úplně nové šaty z modrého těžkého hedvábí. Ladily k jejím očím a svůdně obepínaly její postavu. Byly poněkud kratší, i když ne mini, ale Caty měla dojem, že jsou módní a vkusné. Pak si vyčesala vlasy nahoru a svázala si je, což nedělala často, a když se na sebe podívala do zrcadla, byla poněkud překvapená svou podobou - někdo, koho neznám moc dobře, napadlo ji.

Zaslechla za zády nějaký zvuk a polekaně se otočila. Byl to Tom a zrovna si oblékal košili. Začervenala se pod jeho soustředěným pohledem a řekla: „Neslyšela jsem, že by ses vracel. Proč jdeš tak pozdě? Stalo se něco?“

Neodpověděl a stále si ji pronikavě prohlížel.

„Nelíbí se ti?“ zeptala se a nervózním pohybem si začala stahovat sukni.

„Jsou skvělé,“ pronesl stroze a pomalu si zapínal knoflíky. „Vypadáš báječně, ale mám obavy, že to nestihnu. Už jsi hotová?“

„A-ano,“ zakoktala.

„Dobře. Tak jim, prosím tě, zavolej a nějak jim vysvětlí, že přijdeme tak o čtvrt hodiny později.“

„Tome -“

„Teď ne, Caty,“ netrpělivě ji přerušil, otevřel si ramenem dveře koupelny a zmizel uvnitř.

„Zdály se ti ty šaty moc přiléhavé?“ zeptala se znovu v autě.

„Vůbec ne,“ odpověděl.

„Tak co tedy? Nemáš chuť se se mnou bavit?“

Tom se k ní otočil a podíval se jí vážně do očí. „Opravdu ti velice sluší, Caty. Hodí se k vycházející... hvězdě nebo režisérově ženě - nevím, za co se považuješ, ale... vlastně na tom nezáleží,“ dodal.

Caty zavřela oči a přála si, aby jí nezačaly téct slzy kvůli studené lhostejnosti v jeho hlase. Opět přemýšlela o tom, proč si ji k sobě tak připoutal, když byla nemocná. Udělal to skutečně proto, aby to pak mohl takto pošlapat a pošpinit? A co oslava? Jak ta asi dopadne? Bude tam Bronwen a Charlie...

Světla v sále se rozsvítila, chvilíčku bylo ticho a pak se ozvala bouře potlesku a nadšení. Caty překvapilo, jak ji předpremiéra do sebe vtáhla, jak příběh prožívala, přestože ho dokonale znala. A nebyla sama - stalo se to i ostatním hercům a celému štábu.

Žasla, jak se všechny jednotlivé epizody filmu, točené nezávisle na sobě a sestříhané, poskládaly dohromady a vytvořily film, který je teď okouzlil.

Pokud šlo o její výkon, nemohla se ubránit pocitu, že se mezi ní a diváky - mladšími i staršími - vyvinula těsná spřízněnost, ale současně si uvědomovala, jak málo skutečného herectví musela předvést.

Na závěr vystoupil Duncan, všem poblahopřál a se smíchem doporučil, aby byli na oslavě přirození, uvolnění a plní radosti.

Oslava se rozjela. Torna okamžitě obstoupili novináři i přátelé, všichni gratulovali a rozplývali se nadšením. Podobný dav zajal i Bronwen a Charlieho. Na Charliem byla vidět

trochu samolibá radost z velké pozornosti, ale snažil se chovat ke všem nanejvýš příjemně.

Caty překvapilo, že k ní také přistoupila spousta lidí, kteří s ní chtěli mluvit, připadalo jí to vzrušující a na chvíli zapomněla na své pochmurné myšlenky.

Všechno to však na ni zase padlo, když zahlédla Torna, jak ji pozoruje přes hlavy lidí. Jeho oči byly strnulé a bezvýrazné, nemohla z nich nic vyčíst, a když se jejich pohledy setkaly, škulbl sebou a rychle se odvrátil. Se všemi se bavil velice srdečně a s velkým zaujetím, ale Caty si všimla, že jeho srdečnost je jen strojená, že se přetvařuje, aby na něm nebylo znát jeho skutečné duševní rozpoložení a aby tím nikomu nekazil slavnostní náladu. S ní nepromluvil ani slovo a nebýt oněch záhadných pohledů, mohla si Caty myslet, že na ni úplně zapomněl.

Později se sama sobě divila, jak mohla vydržet zbytek oslavy. Každý se staral o její nedávnou nemoc, zejména Charlie se jí neustále na něco vyptával. Caty se smála, několikrát se nechala vyfotografovat, chovala se přirozeně a společensky, zaujala spoustu mužů, ale přesto se cítila nesmírně osaměle a opuštěně. Bolelo ji, že se k ní Tom vůbec nepokusil dostat, a začala si přát, aby o tomto filmu nikdy nebyla slyšela. Přála si být doma, u hory Macedon, zatopit si v krbu, popovídat si s Williamem, starat se o Torna... Chvíli měla dokonce pocit, že by chtěla vrátit i tu roli Popelky, roli poslušného psíčka, který nekouše. Mohu se vůbec vrátit? napadlo ji a po zádech jí přeběhl mráz. Tehdy jsem si myslela, že nejsem šťastná, ale co je to proti přítomnosti?

Celá situace se zkomplikovala tím, že se po nějaké době večírek přemístil do jejich vily v Sanctuary Cove a protáhl se až do rána. Caty se šla trochu prospat, smutná z toho, že s ní Tom dosud nepromluvil.

Když vycházelo slunce, vstala a na terase potkala několik hýřilů, kteří připíjeli na zdraví slunci a novému dni. Tom mezi nimi nebyl. Ležel rozvalený v křesle a spal.

Caty se na něj dívala a bolelo ji srdce. Bylo jí jasné, že z nějakého důvodu záměrně přetrhl poslední pojítka mezi nimi. Smutně se pousmála a potlačila nutkání natáhnout ruku a dotknout se jeho vlasů, pročechnout mu je, obejmout jeho teplé rozespálé tělo a zůstat tam s ním chvíli ležet. Připomněla si, jak ho při spánku vždy ráda pozorovala. Je tak bezbranný a zranitelný, je jako dítě, které se o sebe samo neumí postarat, je...

Z očí jí tekly slzy, které nevnímala a nechala je kapat na šaty. „Proč jsme si tolik vzdálení? Teď, když -“ zašeptala slabě, aby ho neprobudila. Najednou si uvědomila, že je na dně svých sil, že už toho víc neunesa a že takhle nemůže pokračovat.

„Máme společnou cestu?“

„Ch-Charlie!“ vyhrkla překvapeně Caty. „Co tady děláš? Myslela jsem, že jsi jel domů.“

Charlie Westfield se natáhl a otevřel jí dvířka od auta. „Co tu dělám? Spal jsem v autě. Nebyl jsem totiž v tom správném rozpoložení, abych mohl řídit a odjet domů. Samotného mě to dost překvapilo.“ Suše se zasmál. „Pak mě probudilo slunce. Hned jsem vyjel na silnici a koho nevidím - sama Caty Westová s cestovní taškou, vycházející hvězda stříbrného plátna. Ale netváříš se zrovna rozzářeně,“ dodal s úšklebkem. „Opustila jsi ho?“

„Já...“ Caty se začervenala. „Chci jen být nějaký čas sama, Charlie.“

„Řekl bych, že jsi totéž udělala před několika týdny,“ upřeně se na ni díval.

„No, asi jsem se vrátila moc brzy.“

„Takže se chceš vrátit?“ zeptal se.

Po tvářích jí zase stékaly slzy a nemohla ze sebe nic vyslovit. Charlie se naklonil, vtáhnul ji do auta a sám se posadil za volant.

„Jak jsi ho opustila?“ Pohladil ji po ruce a podal jí svůj kapesník.

„Nechala jsem mu vzkaz na polštáři,“ vzlykala.

„Tys mu to neřekla?“ podivil se.

„Ne. A zavřela jsem dveře od ložnice, takže si všichni budou myslet, že ještě spím.“

Zvedl obočí. „Všichni?“

„Ano,“ řekla hořce. „Jsou teď na terase a připíjejí na východ slunce.“

„Aha, oni neodešli. To mají docela výdrž,“ zasmál se. „A Tom v ložnici nebyl?“

„Ne, usnul v přízemí. Neviděli mě odcházet. Ach, Charlie, vůbec se se mnou nebavil po, po...“ Nebyla schopná pokračovat.

„Cathy, jestliže ho chceš skutečně opustit - třeba jen přechodně - musíš mít kam jít, ne?“

„Ještě jsem o tom nepřemýšlela.“

„Viděla jsi někdy Barrier Reef?“

Přestala si utírat oči kapesníkem a udiveně odpověděla: „Ne.“

„Všichni mi říkají, že bych se tam měl podívat a teprve pak opustit Austrálii. Pojed' tam se mnou. Hned teď.“

„To nemůžu!“ odporovala.

„Proč ne?“

„Vyvolala bych tím hrozný skandál, kdybych se s tebou kdekoli objevila. A navíc - jen bych zbytečně oživila tvoje naděje. Ne. Děkuji ti, Charlie, ale -“

„Dobře. Kam ale chceš jít? Chceš vůbec někam jít, nebo mu jen hodláš ukázat, že jsi nezávislá? Poděšíš ho a za pár hodin se vrátíš?“

Caty dlouho mlčela a pak se rozhodla. „Tak tedy dobře, Charlie, ale teď mě poslouchej! Pouze s tebou cestuji. Svoji cestu si platím sama. Budu spát ve své posteli, ve zvláštním pokoji a očekávám, že se mě ani nedotkneš! Protože jakmile to uděláš, já -“

„Všechno chápu, Caty,“ řekl zvolna.

„Já to myslím vážně, Charlie!“ pronesla důrazně a vážně se na něj podívala.

„Já vím. Nemusíš se bát, všechny tvoje podmínky budou splněny.“

„A když tě někdo pozná?“ namítla ustaraně. „Co když si někdo všimne, že jedeme spolu?“

„Na nejnavštěvovanějších místech se neobjevíme.“

„Ale -“

„Pro všechny případy s sebou nosím masku.“ Sáhl do přihrádky vedle volantu a vytáhl zrzavou paruku a brýle s kostěnými obroučkami.

Caty se srdečně zasmála, když si je nasadil a připlácí si paruku na hlavu.

Strávili spolu dva týdny. Projížděli se po Barri-er Reef a užili si dost legrace. Charlie splnil sliby do posledního písmenka a Caty se jednou neudržela a s vděčností mu poděkovala.

„Je v tobě něco, Caty,“ řekl líně, když leželi vedle sebe na horkém zlatavém písku pláže, „co mi znemožňuje, abych se choval jinak.“ Lítostivě se na ni podíval.

„Znemožňuje?“ zeptala se po chvíli váhání. „Co tím chceš říct?“

„Víš,“ zamyslel se, „jsi tak nevinná... tak nějak neposkvrněná. Rozumíš mi? Je to pro mě docela záhadné, jak jsi mohla žít dva roky s Tomem Western a zůstat taková. Nechápu to.“

„Nejsem taková!“ zamračeně se bránila a prudce se posadila.

Charlie se zasmál. „Nemyslel jsem, že jsi hloupá, pokud sis to vyložila takto. Jde o něco jiného. I když toho chlapa nemám rád, v něčem ho svým způsobem chápu. Chápu, proč tě tolik chránil -tím, že tě nikam moc nebral. Našlo by se kolem tebe dost mužů, kteří by tvoji nevinnost chtěli nějak změnit. A já prostě nejsem jedním z nich. Já miluji tebe, Caty! A ne to, co bych z tebe mohl udělat. Rozumíš?“ dodal a sedl si vedle ní, jako by ho nečekaně něco napadlo. „Bylo by to zvláštní, kdybychom měli něco společného, že?“

„Co?... Kdo?“ nechápavě vytřeštila oči.

„Já a tvůj starej,“ řekl s úšklebkem, který se změnil v zamračení.

„Já... Co byste mohli mít společného?“

Charlie pokrčil rameny. „Způsob, jakým pečujeme o Caty Westovou,“ řekl s ironickým pousmáním a odmítl to dál rozvádět.

„Hm,“ pokračovala Caty, „stejně mi není jasné, proč bych měla potřebovat takovou péči.“ Zatvářila se rozzlobeně, ale pak dodala smířlivým tónem: „Ale já skutečně nemůžu být tak nevinná a neposkvrněná.“

„Nemyslíš? Nemyslíš, že jsi konkurencí, jehlou v oku slečně Bishopové? Nemyslíš, že se ti podařilo dát všem najevo, že on může být vynikající režisér, ale že je především tvůj muž?“

„Ale -“ udiveně ho sledovala.

„Caty, ty si to možná vážně nemyslíš. Určitě by tě to nenapadlo, ale o tom tady právě mluvím. Na světě skutečně existuje zlo, přetvářka a faleš, čistých duší je málo - skutečně čistých. A Tom West chtěl jednu takovou nevinnou duši zachovat. Nechtěl, aby ti cokoli ublížilo. A ani já nechci. Snaž se to pochopit.“

Tuto noc nemohla Caty dlouho usnout. Neustále se převalovala a zkoumala své nové pocity nejistoty. Byla jsem

víc Popelkou, než jsem si myslela? Jestli ano, pak to byla jen moje vina. A zatímco dlouhá, osamělá noc odplouvala pryč, napadala ji spousta věcí, které se táhly dál a dál do minulosti...

Přemýšlela o tom, jak neměla - jako jediná - tušení o Charlieho citech, jak ji musel právě Charlie upozornit na to, že s Bronwen není něco v pořádku, jak jí Tom kdysi řekl, že jsou určité věci, které ona nikdy nepochopí. A jednou dokonce řekl - už tě nemusím držet pod ochranou.

Držel mě snad pod ochranou během našeho manželství? Jednal proti mé přirozenosti, aby mi nezkazil iluze? A nedovolil nikomu jinému, aby to mohl udělat. Nesnažil se mě vlastně chránit? Byl to ten důvod, že po dvou letech manželství stále vypadám jako nevinná? Možná jsem ho obvinila neprávem, nedokázala jsem ho pochopit. A Charlie ano.

Náhle se s bušícím srdcem posadila a rozpomínala se na to, co jí přesně Charlie řekl - že má něco společného s Tomem, ale pak už to nedokončil.

Oba mě milují takovou, jaká jsem?

Ale já jsem se opravdu změnila, napadlo ji zoufale. Chtěla jsem se dostat ze své ulity - proč to Tom nebyl schopen přijmout?

Byly to už dva týdny, co Toma opustila, když otevřela noviny a lhostejně jimi listovala. Náhle ztuhla.

Charlie si posunul slamák a zeptal se: „Stalo se něco?“

„Bronwen se vdala,“ vypravila ze sebe namáhavě.

Charlie se napřímil a smetl si písek z rukou. „Charlie -“

„No, zdá se, že tvůj starej to být nemůže. Nech mě hádat. Duncan?“

„Ano,“ zašeptala Caty.

„Caty, předpokládám, že chceš jet za ním a držet ho za ruce.“

„Jednou se přece musím vrátit, Charlie. Nemůžu jenom tak zmizet.“

„Co tedy bude s námi? Udělal jsem všechno, o co jsi mě požádala, ale -“ posmutněle se usmál.

Caty sebrala všechny síly, podívala se na něj a řekla: „Já vím, Charlie. A děkuji ti za to, nevím, jestli se my dva ještě někdy uvidíme, ale rozhodně na tebe nezapomenu. Bylo mi s tebou moc hezky a jsem ti opravdu vděčná.“

„Caty -“

„Teď se musím vrátit. A musím vysvětlit některé věci. Byla jsem... dlouho pryč.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

„Kdy se vrátí Caty, pane West?“

Caty stála u otevřeného kuchyňského okna a pozorovala Toma s Williamem. Tom nebyl doma, když se vrátila, takže o ní ještě nevěděli.

Co udělá, až sem přijde? pomyslela si zmateně. A co udělám já? Jak se budu tvářit? Hlasitě si povzdychla a otočila se zpět k oknu.

Bylo překrásné odpoledne. Slunce pálilo a hora Macedon se ostře odrážela od jasně modré oblohy. Caty se zachmuřeně podívala do dálky a nostalgicky zavzpomínala na jejich poslední piknik pod Šibeniční skálou. Bylo to těsně před odjezdem do Sanctuary Cove a pozvali na něj Willyho a jeho prarodiče. Chtěli jsme mu nahradit naši nepřítomnost, pousmála se. Nikoho by tenkrát ani nenapadlo, že Tom přijede sám. Co se to s námi stalo? Teď se vracím, ale bude o to Tom ještě stát?

Tom s Williamem byli celí zpocení a unavení po rugby, které spolu tak rádi hráli, a zastavili se u kohoutku s vodou, aby se trochu opláchli a osvěžili.

Jak to, že neslyšeli moje taxi? napadlo teď Caty. Museli už tady být. Ale možná je to tak lepší, alespoň budu mít chvílku pro sebe.

Upřeně se dívala na Torna a z jeho výrazu vyčetla, že o ní opravdu neví. Cítila, jak silně jí tlučí srdce, a připadala si jako žíznlivý poutník při pohledu na fata morganu.

„Nevím, Willy,“ uslyšela ho a pochopila, že mluví o ní. „Opravdu nemám ani tušení, kdy se vrátí.“ Osušil si ruce a napil se. „Chceš taky trochu vody?“

„Díky. Caty má pořád prázdniny? To vám nenapsala, kdy přesně přijede?“ William se nechtěl nechat odbýt.

„Willy, starý kamaráde, možná to budou dlouhé prázdniny. Budeme se muset bez ní nějak obejít, ale my to zvládneme, ne?“ dodal s předstíranou bezstarostností v hlase.

„Neměli byste si najít někoho, kdo se o vás bude zatím starat?“

„Myslím, že to zvládnou sám - když mi pomůžeš,“ zasmál a objal Willyho kolem ramen.

„Babička si myslí, že bez Caty tu musí být děsný nepořádek a že pravděpodobně nemáte ani co jíst. Mám vám vzkázat, že přinese jídlo, kdykoli budete chtít.“ Náhle se rychle podíval na Torna, jako kdyby ho něco napadlo. „Mohl bych přijít a zůstat s vámi. Než se Caty vrátí,“ dodal.

Tom prohrábl jeho vlasy a usmál se. „Je to od tebe velmi laskavé,“ řekl důstojně. „Nemusíš si o mě dělat starosti, ale přesto tobě i tvojí babičce děkuji.“

William byl neodbytný. „Necítíte se sám, pane West? Vždyť to tady nemůže být stejné jako s Caty. Není vám po ní smutno?“

„No...“

„Tak proč jste nejel na prázdniny s ní? Babička si myslí, že je to zvláštní, že jste ji nechal jet samotnou. Nemáte o ní strach?“

Tom chvíli hledal odpověď a pak řekl: „Willy, ve skutečnosti se možná Caty už zpátky nevrátí. My...,“ odmlčel se a prohrábl si svoje věčně rozcuchané vlasy. „Možná tomu nebudeš rozumět, ale pochopíš to, až budeš starší. Víš, možná já a Caty nejsme pro sebe ti praví a bude lépe, když budeme žít každý zvlášť.“

„Ale...“ Williamovy oči byly rozšířené a plné obav. „Ale ona bude tolik sama, nemyslíte?“

„Ne. Nemyslím. Caty si možná našla někoho, kdo se pro ni hodí. Willy, už se stalo, ale já jsem pořád ještě tady a taky tu zůstanu. A teď bychom mohli zavolat tvé babičce, že přijdeš domů až zítra odpoledne a budeme pracovat s tvým nářadím.“

Souhlasíš? Nebo jí to radši zaběhni říct sám a přijď!“ Willy rychle vystartoval a Tom pomalu došel ke kuchyňským dveřím.

Caty se probírala ze své strnulosti, odstoupila od okna a v náhlém panickém strachu několikrát prudce vydechla.

Tom ji hned nespátl. Šel rovnou ke dřezu, ale když se pozorněji rozhlédl, spočinuly jeho oči na ní a zúžily se, jako kdyby se dívaly na přelud. Zakroutil hlavou, natáhl se pro ručník a po deseti sekundách se k ní jeho nevěřící pohled vrátil. Díval se, jak tam stojí v džínách a bílé halence, a pak řekl tiše: „Ahoj, Caty.“

„Tome -“ hlas se jí zadrhnul. „Jak... jak jsi věděl, že jsem odjela s Charliem? Proč jsi říkal Williamovi, že jsem k sobě našla toho pravého?“

Smutně se na ni podíval. „Viděl jsem, jak s ním odjíždíš, Caty.“

„Ale...“ rty se jí otevřely naprázdno.

„Probudil jsem se krátce poté, co ses rozhodla, že si uděláš v hlavě jasno, a odešla jsi.“ Ušklíbl se. „Samozřejmě jsem si neuvědomil, že jsi odjela s ním. To mi došlo, až když jsem se zase vrátil sem.“

„Vůbec jsem neměla v plánu jít s Charliem,“ vyhrkla horlivě. „Ale... zkrátka se to stalo a přišla jsem... ti to říct.“

„Skutečně?“ rty se mu zkroutily. „Co šlo špatně? Nerozuměli jste si?“

„Nerozuměli?“

„Ty a Charlie.“

„Nic nešlo špatně. Nikdy jsem nebyla zamilovaná do Charlieho, nikdy jsem k němu nic podobného necítila,“ zašeptala unaveně.

„On tě bezpochyby miloval.“

Caty se nadechla a snažila se získat rovnováhu. Neudělala jsi nic špatného, opakovala si. Nemusíš se přece bránit, jenom se uklidni.

Přitáhla si židli, sedla si a rozhlédla se po kuchyni. „Máš tu docela uklizeno,“ zamumlala a slabě se usmála. Pak se podívala na Torna a její oči byly v odpoledním slunci jasně modré. „Myslel si, že je zamilovaný,“ řekla tiše, „ale ve skutečnosti byl zamilován do své představy, touhy - do někoho, jako byla Chloe. Je to něco, čemu nikdy skutečně neporozuměl, stejně jako ty...“

Odmlčela se a čekala nějakou reakci, ale on byl klidný. Pak se zeptal: „Skutečně jsi ho o tom přesvědčila?“ Jeho upřený pohled byl najednou skeptický.

„Ano, neměl jinou možnost. A - on je také džentlmen, Tome, větší, než si myslíš. Souhlasil...“

Hrála si se svými prsty a mlčela. „A co Bronwen?“ prohodila po chvíli se skloněnou hlavou.

„Bronwen je už mimo hru. Vzala si Duncana.“

„Já vím,“ řekla Caty. „Proto jsem se vrátila.“

„Abys mě držela za ruce?“ zeptal se.

Zařála zuby a chladně odvětila: „Potřebuješ to?“

Tom vstal, udělal několik kroků a pronikavě se na ni podíval. „Ne od tebe.“ Pak se uklidnil a dodal: „To je jediný důvod, proč ses vrátila? Říkala jsi...“

„Říkala jsem, že je jasné, že už mě nechceš, Tome. Vrátila jsem se,“ hlas se jí zadrhával, „pro případ, že bych se... mýlila.“

„Protože si myslíš, že se bez tebe nebo bez Bronwen na nic nezmůžu?“ podotkl a suše se usmál.

Caty na něj upřeně hleděla a vzpomněla si na svá rozhodnutí, která učinila během dlouhé cesty domů. Chtěla mu vysvětlit, jak se na jejich situaci dívá teď, jak se teď dívá sama na sebe, chtěla být spravedlivá vůči němu i vůči sobě, nechtěla, aby si něco navzájem namlouvali. To vše se v ní odehrávalo kvůli semínku naděje v jejím srdci, které v ní zasel Duncan a pak i Charlie. Možná měli oba pravdu, když řekli, že Torna

nemůže ještě dobře znát a že ji Tom miluje a právě proto ji chrání.

Klidně odpověděla na jeho otázku. „Ne. Chtěla jsem se vrátit zpět hned v první minutě, co jsem odjela. Radši bych byla s tebou než...“

„Cat - Caty,“ opravil se. „Třeba je to jeden z důvodů, ale ne ten podstatný. Prozkoumejme je. Všechno tohle,“ mávl rukou po místnosti, „je tvůj domov. Představuje pro tebe bezpečí. Tyto předměty jsou tvé vlastní, jsou pro tebe důležité. To je přece také důvod, proč se vrátit. Přestože ti Charlie nabízí svobodu, ty ji odmítáš, nechceš rozepnout křídla, i když jsi po tom tolik toužila. Proč? Protože také chceš mít kořeny, Caty. Také chceš mít, kam se vracet. Rozumíš?“

„Možná máš v něčem pravdu, Tome,“ pronesla pomalu, „ale nejsem tak nezralá, abych se vracela jen kvůli věcem, ty jsem si mohla koupit i jinde a-“

„Nech mě domluvit, Caty,“ skočil jí do řeči. „Uvědom si, že jsme byli spolu i šťastní, a ty se teď nemůžeš zbavit jistého zájmu o mou osobu. Ale děkuji - nepotřebuji ho.“

Mluvil velice tiše, ale pevně, a jestli zahlédla nějaký stín bolesti v jeho očích, zmizel dřív, než si mohla být úplně jistá.

Na chvíli se zamyslela a zvolila jiný směr. „Protože se vdala, Tome? To nemůže znamenat nic jiného, než že jste oba příliš hrdí na návrat.“

„Tak to není,“ jeho hlas zněl ztrhaně.

„Tak co mezi vámi bylo? Proč jste na sebe měli takový vliv?“

„Caty, ovlivňovali jsme se jediným způsobem...“ Odmlčel se. „To, co jsem udělal na posledním natáčení, se muselo stát, byla to jediná možnost, jak z ní vyždímat to, co jsem z ní potřeboval dostat.“

Zhluboka se nadechla. „Tome, chceš mi říct, že už Bronwen nemiluješ?“

Pokrčil rameny a stroze odpověděl: „Chci, abys pochopila, že mě nemůžeš litovat a že od tebe nic nepotřebuji. To je celé.“

„Ale -“

Jeho hnědé oči si ji ostře měřily. „Vrátila by ses snad jinak? Poté, co jsi zjistila, že ti tvůj úděl už nevyhovuje?“

Sevřela bolestně rty. Všiml si toho, přešel k oknu a upřel svůj pohled na vzdálenou horu Mace-don.

Caty sledovala jeho štíhlé, teď až hubené tělo v džínách, nepoddajné vlasy, které potřebovaly zastříhnout. Vzpomněla si, jak byla šťastná, když se Tom probíral jejími vlasy, hladil je a česal. Rychle si setřela dvě slzy, které se objevily na jejích tvářích, a řekla: „Nemyslím si, že tento bod má takovou důležitost, jakou mu přikládáš.“

Otočil se a ironicky se pousmál. „Nebud' me tak akademičtí. Já se mám opravdu dobře, Caty, a -“

„Na druhou stranu,“ přerušila ho, „musím přiznat, že mně to dodalo naději - myslím Bronweni-na svatba. Mohla by se teď naskytnout nějaká šance i pro mě.“

„Jaká šance? Na co? Nemyslíš, že jsi toho ode mě vytrpěla už dost?“

„Ne, to si nemyslím,“ zašeptala. „Jsem pořád ještě tvoje žena a zasloužím si vědět, jestli miluješ ještě někoho jiného.“

Nepohnutě se na ni díval, až jí začalo srdce prudce bušit a dlaně se jí zapotily. Najednou se usmál. „Dobře, řeknu ti to. Mezi mnou a Bronwen probíhala po celou dobu bitva - královská bitva mezi mužem a ženou, kdy každý zápasí o svrchovanost. Staral jsem se jenom sám o sebe, stejně jako Bronwen, a jiskra vzájemných sympatií se v tom boji úplně ztratila. Ale my jsme bojovali dál. A víš proč? Jsme oba samolibí a neměli jsme ani tušení, co je to láska. Zvláštní, vid'?“ poznamenal. „Vůbec nelituji toho, že si vzala Duncana! Doufám, že je opravdu šťastná. Sama mi to zavolala. A dodala, že jí vlastně ta poslední část natáčení pomohla - odplavila všechnu hořkost a sebeklam. Totéž se stalo i mně. Stačí ti to?“

Mimo jiné to znamená, že můžeme pokračovat ve svých životech - včetně tebe.“

„Opravdu můžu?“ zeptala se vztekle. „Promiň, že se opakuji, ale uvědom si, že jsme manželé!“

Obrátil se zpátky k oknu. „To je chyba, moje chyba. A velká, má drahá,“ řekl s klidem. „Doufám, že teď budu mít možnost ji napravit.“

„Vzal sis mě proto, aby ses pomstil Bronwen?“ zašeptala.

„Dalo by se to tak říct.“

Nebude to lehké, pomyslela si a zhluboka se nadechla.

Podíval se na ni. „Caty, moc mi na tobě záleží, ale -“

Nevýrazně se usmála. „Tome, to, co se stalo, mi dalo příležitost k tomu, abych se trochu poznala. Jsem opravdu hodně naivní - a asi vždy budu. Neviděla jsem, že se do mě zamiloval Charlie, pokoušela jsem se mít ráda Bronwen, ač se tomu všichni okolo divili. Divili se, jak můžu pracovat s mužem, který je můj manžel, když se kolem motá jeho bývalá milenka, den ode dne bledší a hubenější. Jak jsem toho mohla být schopná? Zřejmě jsem byla Popelkou víc, než jsem si kdy připustila. Ale jen do okamžiku -“ hlas jí zakolísal, „kdy se stalo něco, co mě z toho stavu dostalo.“

„A co?“ zeptal se.

Caty pokrčila rameny. „Myšlenka, že bych tě mohla ztratit. Zklamání z neschopnosti tě pochopit, proniknout k tobě. Úzkost z toho, že sis myslel, že toužím jen po rozletu a po svobodě - a přitom se to bojím udělat.“

„Bylo to snad nesprávné vysvětlení?“ Udiveně se na ni podíval a pokračoval: „Caty, neměj pocit, že to je jenom tvoje vina. Stejně by k tomu jednou došlo - i kdybych tě nestrhl do propasti svých pletek s Bronwen.“

„Víš, já jsem teď vlastně ráda, že jsi mě tam strhl. Tím jsem totiž pochopila, že jsi mě ochraňoval tak dlouho, protože jsi znal moji citovou nezralost. A nemůžu tě obviňovat z toho, žeš to později nepochopil. Ale já už nejsem taková.“

Dlouho se mu dívala upřeně do očí a pak se sotva slyšitelně zeptala: „Řekni mi, ale upřímně, proč jsi nechtěl, abych měla dítě? Bylo to proto, že jsi ke mně nechtěl být nezrušitelně připoután?“

„Ne, právě naopak. Bylo to,“ zaváhal, „jako chytit tě nakonec do pasti.“

„Do jaké pasti?“ zašeptala.

„Do pasti, kterou jsem otevřel tím, že jsem si tě vzal. Byla jsi příliš mladá na to, abys věděla, co děláš,“ řekl drsně.

„O tom jsem právě přemýšlela, Tome. Teď už nejsem příliš mladá a jsem si jistá, že tě miluji. Víím, že doba, kdy jsem byla „sirotek“, je už hrozně daleko, je nenávratně pryč. Není důvod, aby ses cítil jakkoli vinen - cítíš se stále vinen?“

Podíval se na ni a ve tváři měl strnulý výraz. „Ano...“

„Měli bychom to vyřešit jednou provždy, Tome,“ pronesla hrdě. „Miluji tě, jak jen- může žena milovat, miluji tvé tělo, tvé dotyky, tvá ústa... Když jsme spolu a ty do mne pronikáš, mám tak nepopsatelně nádherný pocit. A bolí mě pomýšlení, že to snad pro tebe není stejné. To proto jsem byla někdy zoufalá a zuřivá. Vlastně jsem tím chtěla vyjádřit, jak moc tě miluji.“

„Caty,“ prudce se napřímil, „dobře, uznávám -“ „Tome,“ skočila mu do řeči, „kdyby ses teď se mnou pomiloval, byl bys schopen mě poslat pryč?“

Viděla, jak se jeho svaly napnuly, ale přesto docela klidně odpověděl: „To se rozhodně nestane, Cat. Bylo by to šílené.“

„Protože mě nemiluješ tolik jako já tebe?“ zeptala se potichu se skrytou nadějí v srdci. „Nebo proto, že mi nedůvěřuješ? Nevěříš, že jsem vyzrála natolik, abych mohla porodit tvoje děti a byla schopná se o ně starat? Myslíš, že bych se mohla nechat odlákat slávou a penězi? Opravdu si to myslíš?“

Unaveně si povzdechl. „Jsem to já sám, komu nedůvěřuji, Caty. Jsem stejně samolibý, vlastnický a žárlivý jako jsem vždycky byl. Pokud jsem tě před něčím chránil, bylo to z mého

sobectví. Chtěl jsem tě mít takovou, jaká jsi byla. Měla jsi pravdu, když jsi mě z toho obvinila.“

„Proč?“ zašeptala.

Tom neodpověděl.

„Ale pak jsi mě vydal Charliemu. Bylo to snadné, Tome?“

„To bylo to nejtěžší...“ Chvíli mlčel a pak zachmuřeně pokračoval: „Nedával jsem tě Charliemu, Cat, chtěl jsem ti dát příležitost, aby ses mohla sama rozhodnout. A Charlie tě zbožňoval a nikdy by ti vědomě neublížil.“

Caty se nadechla. „Říkal jsi, že ty a Bronwen jste se zajímali jen sami o sebe? Pokud bylo tak těžké dát mě Charliemu, a přesto jsi to udělal, nemohlo to znamenat, že jsi mě tolik miloval, že jsi pro mě chtěl jenom to nejlepší?“

„Ano. A teď by bylo nejlepší, kdybys ode mě odešla, Caty. Jednou to pochopíš.“

„Ne, nepochopím!“ hlasitě vykřikla. „Nikdy nepochopím, proč mě posíláš pryč, když mě miluješ.“

„Ano, miluji tě!“ prudce vybuchl. „Zamiloval jsem se do tebe už v té chvíli, kdy jsem tě poprvé políbil. Když jsi ke mně zvedla své omráčené modré oči. Proč si myslíš, že jsem se s tebou dál stýkal, i když jsem věděl, že bych neměl, že bych ti měl nechat volnost, abys mohla nalézt sama sebe. Abys měla možnost stýkat se s mladými muži, ne být připoutána k světem protřelému a unavenému cynikovi, jako jsem já. Proč si myslíš, že jsem se pokusil zmizet? Nechtěl jsem ti ublížit, ale nepodařilo se mi to. Caty, nikdy bych nepřiznal, že jsi pro mě to nejdůležitější na světě, jsi pro mě předurčená - tvoje nevinnost a čistota, nezištná láska, tvoje umění vytvářet domov, to, jak se pohybuješ, díváš... Nikdy bych to nepřiznal, ale teď přišel čas nechat tě odejít a už na tom nezáleží. Už snad chápeš, proč jsem tě poslal k Charliemu - i když jsem tě současně strašně chtěl mít. Zkrátka, nejsem pro tebe vhodný, Caty,“ smutně se usmál a pokrčil rameny.

V očích se jí zatřpytily slzy, slzy úlevy, přestože věděla, že bitva ještě není vyhraná a že musí svá slova volit opatrně. „Jestli mě pošleš pryč, budu až do konce života ztracená existence.“

Zatnul zuby a řekl: „To ještě není všechno. Nebylo to jen moje svědomí, kvůli kterému jsem nechtěl mít rodinu. Byla to neochota dělit se o tebe s kýmkoli - dokonce i s dítětem.“

Caty se jemně dotkla jeho ruky. „Možná jsi věděl, že na dítě nejsem připravená. Myslím, že jsem opravdu nebyla připravená, Tome.“

„Caty,“ řekl namáhavě, „ted' můžeš začít nový život. Spoustu věcí ses naučila - máš možnost je využít. A já věřím, že to dokážeš. Lépe než se mnou,“ dodal a odvrátil pohled.

„Neexistuje nic, co by mi mohlo nahradit tebe,“ vzala ho za ruku.

Sevřel hrubě její prsty, ale nic neřekl.

„A pleteš se ještě v další věci, Tome. Vždycky jsem tě milovala, i když jsem to možná nedokázala vyjádřit tak, abys to pochopil. Za celou tu hroznou dobu jsem tě nepřestala milovat.“ Chvilí přemýšlela a pak nejistě dodala: „Ted' je to na tobě. Jestli stále chceš, abych odešla, odejdu. Stejně si ale budu myslet, že jsem měla na to, aby to mohlo pokračovat - jen kdybys mi víc důvěřoval.“

„Cat,“ zeptal se chraptivě, „jak víš, že bych se mohl změnit?“

„Co by se mělo měnit?“ zašeptala. „Někdy jsi docela perfektní manžel.“ Na řasách se jí chvěly slzy. „Tome, řekni mi poslední věc. Kdy sis přiznal, že miluješ mě a ne Bronwen?“

Silně sevřel opěradlo židle. „Nevím. Bylo to... víckrát. Třeba den, kdy jsi ležela v trávě pod horou Macedon a kdy ses rozhodla, že chceš být dál se mnou - cítil jsem nevýslovnou úlevu. Dále vyjížd'ka na lodi,“ pokračoval. „Měla tě ke mně připoutat, ale víš, co se stalo?“

„Tvoje svědomí?“

„Ano. A navíc jsem neměl odvahy se s tebou milovat, protože jsem to víc a víc chtěl dělat tak, abys už potom nebyla schopná myslet na lidi, jako je Charles Westfield. Na nikoho kromě mě! Tenkrát jsem ti chtěl dokonce udělat dítě, jen abych si tě udržel.“

Oči se jí rozšířily. „Bál ses se mnou milovat? Ale to je ta nejlepší novinka, jakou jsem kdy slyšela, Tome.“

„Cat...“, náhle se odmlčel a v očích měl zmatek.

„Tome,“ pokračovala, „teď by ses se mnou mohl milovat libovolným způsobem, kterým bys chtěl. Mohl bys udělat cokoli - spoutat mě řetězy, udělat mi kupu dětí, ačkoli to už není potřeba, protože nehodlám odejít. Nikdy. A myslím, že jsem tě kdysi varovala - před svojí tvrdohlavostí.“

Díval se upřeně do jejích zářících očí, pak ji vzal za ruku a najednou nad sebou ztratil kontrolu a prudce ji sevřel v náručí. „Cat, Cat, Cat...“, stále opakoval její jméno, když ji nesl nahoru do ložnice.

Ložnice byla tichá a klidná v teplém odpoledním světle, navzdory jejich bouřlivému milování a prudkému společnému vyvrcholení.

Teď spal v jejím náručí a ona ho zamilovaně pozorovala. Něžně ho pohladila po tváři, Tom otevřel oči a ospale zamumlal: „Vítej doma, má lásko.“

„Tome -“

„Když jsi tady nebyla, bylo to nejopuštěnější místo na zemi.“

„I já jsem byla strašně opuštěná, strašně sama. Tolik jsem chtěla...“, hlas se jí zlomil a nebyla schopna pokračovat dál.

„Caty,“ pevně ji sevřel, „už je to pryč. Už tě nikdy nenechám odejít.“

„Nikdy nebudu chtít odejít,“ zašeptala.

„Ani nevíš, kolikrát jsem chtěl přijít a vzít si tě zpátky domů.“

Nechápavě se na něj podívala. „Ty jsi věděl, kde... kde jsem byla?“

Přikývl.

„Ale to není možné!“

„Charlie mi zavolal z letiště z Brisbane.“

Prudce se posadila. „Charlie? Ten snad ne!“

„Ano. Asi hodinu poté, co jsi s ním odjela. A proto vím, že je opravdu džentlmen - víc, než jsem si myslel. A proto jsem tě s ním nechal odejít.“

„Co ti řekl?“

„Vysvětlil mi, jak se to stalo. A myslel si, že u něj budeš bezpečnější, než kdybys měla odejít někam sama. Věděl, jak jsi nezkušená a... naivní. Také řekl,“ pokračoval tiše, „že tě miluje tolik, že se nepokusí využít situace, aby ti neublížil. A že by mě měli zastřelit za to, jak jsem s tebou jednal.“

„Ale -“

„Tak co, má lásko?“ Zeptal se a pohledem přejel po jejím těle. „Já... já nevím!“

„Skutečně jsem trpěl, Cat. Věděl jsem, že by Charlie mohl být pro tebe ten nejlepší - po tom všem,“ dodal.

„Doufám, že si Charlie někoho najde. Někoho, ke komu bude cítit opravdovou lásku,“ řekla úzkostlivě.

„Určitě,“ zabručel Tom a objal ji. „A co tvoje kariéra? Ještě se o ni tolik zajímáš?“

Usmála se. Věděla, že se s její kariérou bude jen těžko vyrovnávat. Nakonec ho políbila na rameno a řekla: „Uvidíme.“

„Moje malá Caty,“ zabořil hlavu mezi její řadra. „Už nikdy nesmíš zapomenout na to, jak moc tě miluji. Na ničem jiném teď nezáleží.“

Pohládila ho po vlasech. „Ne,“ zašeptala. Pak si položila hlavu na jeho rameno a dodala: „Nikdy tě nepřestanu milovat, má lásko.“